ДЖ. К. РОУЛИНГ
Һарри Поттер
һәм
фәлсәфәче ташы
ТАТАР ТЕЛЕНДӘ

J. K. Rowling

Harry Potter and the Philosopher’s Stone

Дж. К. Роулинг

Һарри Поттер һәм Фәлсәфәче ташы

POTTER.TATAR
тәрҗемәсе

Татар теленә тәрҗемә итүчеләр:

Алия Әхмәдуллина
Гүзәл Әхмәтгәрәй
Динә Галимҗанова
Рифат Гиматев
Ләйлә Исламова
Ислам Кәримов
Гөлчәчәк Мостафина
Алсу Фазлыева
Заһир Хәсәнов
Булат Шәймиев
Айдар Шәйхин
Сәрбиназ Шәйхулова
Азат Якупов
Рашат Якупов

Тәрҗемә төркеме координаторы – Айдар Шәйхин
Бизәлеш – Азат Якупов

POTTER.TATAR

GIYLEM.TATAR

Татар теленә 2017 елда «Гыйлем» берләшмәсе каршындагы
potter.tatar берлеге тарафыннан тәрҗемә ителде.

Тышлыкта Казу Кибуиши рәсеме кулланылды.

Беренче тапкыр Бөекбританиядә 1997 елда нәшер ителде.
Bloomsbury Publishing Plc, 36 Soho Square, London, W1D 3QY

хикәятләр яратучы Джессикага,
шулай ук аларны яратучы Аннага,
һәм монысын беренче булып ишеткән Дига

БЕРЕНЧЕ БҮЛЕК

Исән калган малай

Бүрекүз урамының дүртенче йортында яшәүче Дурсльләр, Ходайга мең шөкер, гап-гади кеше булуларын зур горурлык белән сөйлиләр иде. Сәер яки серле хәлләргә юлыгуны иң соңгы чиратта гына алардан көтә аласыз, чөнки Дурсльләрнең башын андый юк-бар белән катыру бөтенләй мөмкин булмаган эш!

Мистер Дурсль — бораулар ясый торган «Граннигс» ширкәтенең[1] директоры. Бу таза һәм нык бәдәнле адәмнең күренер-күренмәс кенә муены һәм бик куе мыегы бар иде. Ә аның тормыш иптәше, сары чәчле ябык миссис Дурсльнең, муены гади муеннардан төгәл ике тапкырга озынрак булуы белән күренекле иде. Бу кимчелеге, әйтергә кирәк, аңа файдага булып чыкты, чөнки Дурсль ханым озын муены белән койма башыннан үрелеп, күршеләре артыннан күзәтергә, аларның ни сөйләшкәннәрен тыңлап вакыт үткәрергә бик ярата иде. Дурсльләрнең Дадли исемле малайлары да бар. Алар аны дөньяның иң ягымлы сабые итеп күрә иде.

Дурсльләрнең җаны ни тели, каршыларында һәммәсе бар иде. Әмма моннан тыш, аларның бер сере дә бар. Иң курыкканнары да шул сернең чишелүе. Берәрсе Поттерлар турында белеп алса, ни булачагын күз алдына китерергә дә курка Дурсльләр. Миссис Поттер белән Дурсль ханым бертуган сеңелләр булсалар да, аларның күрешмәгәненә берничә ел вакыт узгандыр инде. Дөресен әйткәндә, миссис Дурсль сеңлесе бөтенләй булмаган сыман кыяфәт чыгара, чөнки бу сеңлекәше һәм аның бернигә дә ярамаган ире Дурсльләрнең нәкъ капма-каршысы иде. Поттерлар гаиләсе бу тыныч урамга килеп чыкса, күршеләренең ни әйтәселәрен уйлап, Дурсльләр хәтта калтырап та куя. Поттерларның да яңа туган сабыйлары барын беләләр алар, ләкин ул малайны әле бер тапкыр да күрмәделәр. Бу бала Поттерлардан читләшер өчен тагын бер сәбәп булды: Дурсльләр Дадлиларының мондый ата-анадан туган бала белән аралашуына катгый каршы.

Мистер һәм миссис Дурсльләр безнең хикәя башланып китәчәк күңелсез соры сишәмбе иртәсендә уянган чакта, бернәрсә дә, шул исәптән, караңгы болытлар белән капланган күк йөзе дә, бик тиздән бөтен илдә сәер һәм гаҗәеп хәлләр башланачагы турында хәбәр итмәде. Дурсль әфәнде, нидер мырлап, эшкә кия торган иң әшәке галстугын бәйләде, ә миссис Дурсль, бар көченә елаган Дадлины җиңеп, биек урындыкка утыртканнан соң, май кояшы кебек балкып, иренә соңгы гайбәтләрне сөйләп чыкты.

Аларның берсе дә тәрәзнең теге ягында очып үткән зур соры ябалакны күрмәде.

Тугызынчы ярты җитү белән, Дурсль әфәнде букчасын кулына алды, иптәшенең битеннән «пәп» итте, аннары Дадликаен да үбеп саубуллашырга теләде,

1 Ширкәт – фирма

ләкин булдыралмады: тагын котырына башлаган бала алдындагы боткасын стенага чиртү белән мәшгуль иде.

— И бәпчегем! – дип сукрана-сукрана, Дурсль әфәнде өеннән чыкты һәм, машинасына утырып, дүртенче йортның ишегалдыннан кузгалып китте.

Урам чатында Дурсль әфәнде сәер хәлләрнең беренче билгесен күрде – бер песи карта укып утыра иде. Беренче мизгелдә ни күргәнен аңламый да калган Дурсль башын борып, янәдән шул якка карады: Бүрекүз урамы почмагында чыннан да буй-буй төсле песи утыра, ләкин алдында карта ише бер нәрсә дә юк иде.

— Нәрсә булды инде бу? Күземә әллә нәрсәләр күренә башлады инде. Күрәсең, сүнмәгән фонарь утлары шулай уйныйдыр, шәт, – шулай үзен тынычландырып, Дурсль әфәнде күзләрен чытырдатып йомып кире ачты да, песигә туры карады. Песи исә аның күзләренә бакты. Чатны узып, туры юлга чыккач, Дурсль песигә күзгедән күз салды. Хәзер җан иясе «Бүрекүз урамы» дигән язуны укый иде – ә, юк-юк, дөресрәге, ул аңа карый иде, песиләр бит, әйе, карталарны да, юл билгеләрен дә укый белмиләр, юк-юк, син нәрсә, каян белсеннәр ди инде!

Дурсль әфәнде, башын боргалый-боргалый, кайнаган миеннән песи затын алып атты. Шәһәргә таба юлын дәвам иткәндә, ул бүген сатып алынасы бораулар турында гына уйларга тырышты.

Ләкин шәһәр читендә үк аңа бораулар турында онытырга туры килде. Иртәнге вакытка хас гадәти бөкегә эләккәч, ул ирексездән тирә-юньдә йөргән сәер киемле кешеләргә игътибар итте. Алар мантия[1] кигән иде. Мәзәк итеп киенүчеләрне Дурсльнең җене сөйми иде – кара инде ул хәзерге яшьләргә, өсләренә теләсә нәрсә тагып йөриләр бит! Дурсль бу кешеләрне дә бер яңа ахмак модага ияручеләр дип уйлады. Ул инде бармаклары белән рульгә суккалый башлагач, күзе машина янында гына басып торган шул тилеләргә төште. Алар бик кызып нидер пышылдашалар иде. Мистер Дурсль алар арасында бер дә яшь булмаган кешеләрнең дә булуына гаҗәпләнде – әнә тегесе, мәсәлән, аннан күпкә олырак иде, ә үзе зөбәрҗәт төсле мантия киеп куйган! Менә сиңа мә! Ләкин аннары Дурсльнең башына яңа фикер килде: бу сәер бәндәләр, күрәсең, хәйрия өченме шунда, нидер җыялардыр… әйе, нәкъ шулайдыр әле ул. Бөкедә торган машиналар, ниһаять, кузгалды һәм берничә минуттан Дурсль әфәнде «Граннигс»ның машина кую урынына кереп туктады, ә мие исә янәдән бораулар белән тулды.

Дурсль әфәнде тугызынчы катта урнашкан эш бүлмәсендә һәрвакыт тәрәзәгә аркасы белән утыра иде. Әгәр бүген дә шулай утырмаса, бу иртәдә бораулар турында уйларга күпкә авыррак булыр иде аңа. Урамдагы кешеләрдән аермалы буларак, ул көпә-көндез һаваны гизгән ябалакларны күрмәде; урамда үткән-сүткән кешеләр исә, баш өсләреннән берсе артыннан берсе очып үткән ябалакларга төртеп күрсәтеп, шаккатудан авызларын ябалмый тора иде. Әмма Мистер Дурсльнең иртәсе ябалакларсыз гади иртә иде. Ул биш кешегә акырырга җитеште. Мөһим эш белән телефоннан берничә тапкыр шалтыратып алды, тагын бераз кычкырырга өлгерде. Төшке аш вакыты җиткәннән соң, аякларын бераз язарга теләп, юлның теге ягындагы кибеттән йөземле икмәк алырга уйлаганчы, аның кәефе бик шәп иде.

1 Мантия – плащ сыман киң һәм озын кием, ул башка кием өстеннән киелә. Чапанга охшаган

Мантияләргә төренгән кешеләр турында онытырга да өлгергән иде инде ул, ләкин кибет янында тагын шуларны күрде. Яннарыннан узганда аларга усал караш ташлап китте. Алар аны нишләптер борчуга салды. Бу өер артык нык дулкынланып нидер пышылдаша иде. Хәйриягә акча җыю өчен савытлары да күренми тагын. Кулына зур күмәч тотып, инде кайтырга юл тотканда, Дурсль тегеләрнең әңгәмәсеннән берничә сүз ишетте:

— Поттерлар, нәкъ Поттерлар, мин ишеткән идем…

— Әйе, аларның улы, Һарри.

Мистер Дурсль кинәт туктап калды. Куркү хисе аның бөтен гәүдәсен баскан кебек булды. Теге пышылдашканнарга нидер әйтергә теләп борылды, ләкин кире уйлады.

Ул юл аша йөгереп чыкты да, кабинетына ашыкты; сәркатибенә борчымаска әмер бирде, телефонын кулына алып, өй номерын җыйды һәм, инде шалтыратам дигәндә, бу фикереннән дә баш тартты. Телефонын куйды һәм, мыекларын тирбәтә-тирбәтә, уйлана башлады. Юк, ул ахмак иде. Поттер ул кадәр сирәк фамилия түгел бит инде. Һарри исемле малайлары булган Поттерларның да күплегендә шикләнми иде ул. Уйлап карасаң, ул бит балдызының улына Һарри дип исем кушканын да төгәл белми. Аның бу малайны күргәне дә юк. Бәлки, ул Һарвидыр? Яисә Һарольд? Һәрхәлдә, Дурсль ханымны борчуның мәгънәсе юк. Сеңлесе турында сүз чыкса, кәефе нык төшә бит. Ул аны гаепләми дә – апасы шундый булгач, нишлисең инде. Тик барыбер, бу мантияле кешеләр…

Төшке аштан соң бораулар турында уйлау авыр иде. Кичке биштә офисыннан чыкканда да фикерләре әллә кайда йөзде, шуңа күрә ул ишек артында торган бер кешегә бәрелә язды.

— Гафу итегез, — дип мырылдады ул, кечкенә генә бабайның чактан гына егылмый калуын күргәч. Фәкать берничә секундтан соң гына ул аның шәмәхә мантия кигәнен аңлады. Тик бабай аны җиргә аудара язган абзыйга бер дә үпкәләми иде ахрысы. Киресенчә, киң елмаеп, ул урамдагы башка кешеләрнең дә игътибарын җәлеп иткән чыелдык тавыш белән Дурсльгә эндәште:

— Гафу үтенмәгез, кадерле сэр, чөнки минем бүгенге сөенечемне берни дә боза алмый! Шатланыгыз, чөнки Үзегез-Беләсез-Кем ниһаять җиңелде! Хәтта сезнең кебек магллар да бу бәхетле, бәхетле, бәхетле көндә сөенергә тиеш!

Һәм бабай, Дурсльне кочаклап, юлын дәвам итте.

Мистер Дурсль катып калгандай булды. Аны әле генә чит кеше кочаклады. Аны магл дип атадылар – бу сүз ни генә аңлатса да, аңа бер дә күңелле түгел иде. Ул курка калды. Үз машинасы янына ашыкты һәм, гомерендә беренче тапкыр, бу хәлләрнең башында туган фантазия генә булуына өметләнеп (ә моңарчы ул фантазияләрне өнәп бетерми иде), өенә юл тотты.

Ул дүртенче йортка таба борылуга, күзенә кәефен бер дә яхшыртмаган нәрсә чалынды – баягы песи һаман шунда иде! Хәзер ул койма буенда утыра. Аның шул ук песи булуында бер шик тумады, чөнки күз төпләрендәге эзләре бер үк иде.

— Перрәс! – дип кычкырып җибәрде мистер Дурсль. Песи кымшанмады да. Әфәндегә игътибар белән карап кына куйды. «Тәртипле песиләр шулай утырамыни соң ул?» – дип уйлап куйды Дурсль әфәнде. Аннары, үзен кулга алып, өенә керде. Ул һаман да хатынына берни дә хәбәр итмәскә тели иде.

Дурсль ханымның көне исә гадәттәгечә яхшы узган булып чыкты. Ирен кичке аш белән сыйлаган арада ул Миссис Күрше-Хатыны-апаның үз кызын тыңлата алмавын да, Дадлиның өр-яңа сүз («Теләмим!») әйтергә өйрәнүен дә сөйләп чыкты. Дурсль әфәнде исә хәленнән килгәнчә үзен гадәттәгечә тотарга тырышты. Дадлины йокларга яткыргач, ул, нәкъ кичке хәбәрләр башланган вакытка туры китереп, түр якка чыкты.

— Һәм соңгы яңалык. Орнитологлар хәбәр итүенчә, бүген инглиз ябалаклары үзләрен бик сәер тотканнар. Гадәттә төнлә генә ауга чыга торган ябалакларны көндез беркемнең дә күргәне юк иде диярлек. Ләкин бүген таң атканнан башлап теләсә кайсы юнәлештә очучы йөзләгән ябалак күзәтелде. Белгечләр кошларның йокы сәгатьләре үзгәрүен аңлата алмый, – диктор елмайды. – Бик серле бу. Ә хәзер Джим МакГаффин һава торышы турында сөйләр. Джим, төнлә ябалак яңгыры явармы соң?

— Хуш, Тед, – диде синоптик. – Монысы хакында берни дә әйтә алмыйм, ләкин бүген үзен сәер тотучылар ябалаклар гына түгел. Кент, Йоркшир һәм Данди кебек бер-берсеннән ерак урыннардан тамашачылар шалтыратып, кичкә вәгъдә иткән җылы яңгыр урынына йолдыз яңгыры яуды дип сөйлиләр. Бәлки, кайберәүләр Учаклар төнен[1] бәйрәм итәргә тотынгандыр. Җәмәгать, бәйрәм киләсе атнада гына! Ә бүген мин сезгә яңгырлы төн вәгъдә итәм.

Кәнәфиендә утырган Дурсль үррә каткандай булды. Британияне күктән төшкән йолдызлар каплаган? Көндез ябалаклар оча? Урамнарны сырып алган мантияле кешеләр? Һәм бу пышылдашу, Поттерлар туында туктаусыз пышылдашулар…

Миссис Дурсль ике чынаяк чәй күтәреп түр якка керде. Болай ярамый инде. Ул аңа әйтергә тиеш. Борчылган чагындагыча тамак кырып, сүз башлады:

— Эээ… Петуния, кадерлем… Соңгы вакытта апаңның хәбәре булмагандыр?

Нәкъ ул фаразлаганча, миссис Дурсльнең йөзендә шаккату катыш ачулану чалымнары пәйда булды. Нишлисең, алар бит аның апасы барлыгын гадәттә искә алмыйлар иде.

— Юк, – диде ханым кисәк кенә. - Ә нәрсә?

— Яңалыкларда сәер хәлләр турында сөйләделәр – дип мыр-мыр килә башлады мистер Дурсль. – Ябалаклар… күктән коелган йолдызлар… һәм шәһәрдә дә сәер затлар күп иде бүген…

— Шуннан нәрсә? – диде Дурсль ханым, кычкырыр дәрәҗәгә җитеп.

— Мин уйлап куйдым әле… Бәлки, болар.. син беләсең бит инде, аның кабиләсе белән бәйле түгел микән…

1 Учаклар төне (яки Гай Фокс төне) – Бөекбритания халкы 5 ноябрьгә каршы төндә үткәрә торган бәйрәм

Дурсль ханым кысылган иреннәре белән чәй эчә иде. Мистер Дурсль исә «Поттерлар» исемен ишеткәнен әйтә алырмынмы-юкмы дип уйлап утырды. Булдыра алмам дигән нәтиҗәгә килеп, ул, мөмкин кадәр игътибарсызрак тавыш белән, сорап куйды:

— Ә аларның улы безнең Дадли белән бер яшьтә бугай, әйеме?

— Әйе дип уйлыйм, – диде миссис Дурсль тартып-сузып кына.

— Ә аның исеме ничек иде? Һовард, ялгышмасам?

— Һарри. Миңа калса ямьсез урам исеме.

— О, әйе, – диде мистер Дурсль, шып итеп туктый язган йөрәге белән. – Килешәм.

Йокы бүлмәсенә менгәннән соң ул бу теманы башка кузгатмады. Хатыны ваннага кереп киткәч, мистер Дурсль, тәрәзә янына килеп, аска, бакчасына карады. Теге песи һаман шунда утыра иде. Нәрсәнедер көткәндәй, ул Бүрекүз урамына карый иде.

Бәлки, бу аның күзенә генә күренәдер? Бәлки, бу хәлләргә Поттерлар кагылышлы түгелдер? Чөнки әгәр шулай булса… Әгәр аларның бу адәмнәр белән бәйләнеше барлыгы беленсә… Юк, ул моңа түзә алмас…

Дурсльләр йокларга ятты. Дурсль ханым бик тиз йокыга китсә дә, әфәндегә әле шактый вакыт боргаланып ятырга һәм бүген күргәннәр турында уйланырга туры килде. Инде йоклап китәр алдыннан туган соңгы уе гына җанына җылы өрде: әгәр бу хәлләргә Поттерларның катнашы булса да, Дурсльләргә якын да килмәячәк бит алар. Петуниянең дә, аның үзенең дә Поттерлар турында ни уйлаганын тегеләр яхшы белә ич. Алда булырга мөмкин хәлләрдә исә Дурсльләрнең катнашуын ул күз алдына да китерә алмый. Әфәнде киң итеп иснәде дә, борылып ятты. Юк, бу аларга кагылмаячак…

Ничек ялгышканын белсә иде ул.

Дурсль әфәнде инде җиденче төшен күргәндә, диварның теге ягында утырган песинең күзләрендә йокының бер тамчысы да юк иде. Ул Бүрекүз урамының ерак почмагыннан күзен дә алмыйча, балбал кебек хәрәкәтсез утыруын дәвам итте. Күрше урамда машина ишеге шап итеп ябылгач та, баш өстеннән ике ябалак очып узгач та кымшанмады ул. Дөресен әйткәндә, ул төннең нәкъ уртасы җиткәнче селкенеп тә карамыйча тик утырды.

Төннең урта сәгате җитү белән, урамның песи күзәткән почмагында кеше күренде. Ул, күктән төшкән фәрештә сыман, кинәт кенә бер тавышсыз пәйда булды. Песи, аны күреп, койрыгын селкетте һәм күзләрен кысты.

Бүрекүз урамында аңа охшаган кешенең күренгәне юк иде әле. Көмеш чәчләре һәм билен ике тапкыр уратырлык озын сакалыннан аңлашылганча, бу озын һәм ябык ир-ат бик карт инде. Ул өстенә ниндидер озын киемнәр һәм шәмәхә төстәге мантия кигән, ә аягында озын үкчәле прәшкәле итекләр. Аның зәңгәр күзләреннән яктылык бөркелә һәм алар аның ярымтүгәрәк күзлеге ар-

тыннан ялтырап тора. Картның борыны озын һәм кимендә ике тапкыр сындырылган сыман кәкре. Бу әфәнденең исеме Альбус Дамблдор иде.

Альбус Дамблдор, күрәсең, исеменнән алып сәер итекләренә кадәр бер сыйфатын, бер үзенчәлеген дә якты чырай көтмәгән урамга килеп эләгүен аңлап бетерми иде. Ул нидер эзләп мантия кесәләрен актарды. Ләкин аннары артыннан кемнеңдер күзәтүен сизеп алды булса кирәк, чөнки кинәт кенә урамның ерак почмагыннан аңа текәлеп баккан песигә күз салды. Нишләптер, песи аның кәефен күтәреп җибәрде. Ул, көлемсерәп:

— Монысын мин чамаларга тиеш идем, – диде.

Карт эзләгән әйберен эчке кесәсендә тапты. Беренче карашка, бу көмеш ут кабызгыч иде. Ул аны чирттереп ачты, өскә күтәрде һәм ниндидер төймәгә басты. Якындагы урам лампасы әкрен тавыш белән сүнде. Тагын чиртте – икенче лампа да караңгылыкка чумды. Сүндергечкә ул унике тапкыр чиртте, һәм ниһаять, урамда бердәнбер яктылык чыганагы булып картка ерактан караган песинең ике кечкенә күзе генә калды. Әгәр хәзер берәрсе тәрәзәдән караса, беркем дә, хәтта бөркет күзле Миссис Дурсль дә, берни дә күрә алмас иде. Дамблдор Сүндергечне мантия кесәсенә тыгып куйды да, урам буйлап дүртенче йортка таба төште. Анда ул песи янына, койма буена утырды. Ул аңа карамады, ләкин күпмедер вакыттан соң аның белән сөйләшә башлады.

— Сезне монда күрү бик кызык хәл, профессор МакГонагалл.

Ул елмаеп борылды, ләкин песи юкка чыккан иде инде. Аның урынында Дамблдор шактый җитди кыяфәтле, күзлекле хатын-кызга елмаеп карап тора иде. Апаның шакмаклы күзлек кысасы песинең күз төбендәге эзләргә туры килә иде. Ул да зөбәрҗәт төсендәге мантия кигән, ә кара чәчләре тыгыз итеп бәйләнгән. Аның кыяфәтендә усал чалымнар бар иде.

— Сез мине ничек таныдыгыз? – дип сорады ул.

— Кадерле профессор, минем гомеремдә дә шулай хәрәкәтсез утырган мәчене күргәнем булмады.

— Булырсың монда хәрәкәтсез, көне буе кирпеч диварда утырып – диде профессор МакГонагалл.

— Көне буемы? Бәйрәм итәсе урында? Мин монда килеп җиткәнче дистәләгән бәйрәм мәҗлесе күрдем.

Профессор МакГонагалл усал итеп пошкырды.

— Аһ, әйе, һәркем бәйрәм итә, анысы хак, – диде ул кырыс кына. – Аларга саграк булсалар ярый бит инде – ә юк, тәртипсез кыланалар. Хәтта магллар да нидер сизенә. Яңалыкларында сөйләделәр.

Ул Дурсльләрнең караңгы тәрәзәсенә таба борылып карады

— Ишетеп калдым. Ябалак көтүләре, күктән төшкән йолдызлар... Дөрес, магллар бу хәлләрне аңлап бетерми – алар гел ахмак инде. Ә менә Кенттагы йолдыз

яңгыры, мин һич шикләнмим, Дедалус Диглның эше булырга тиеш. Аның гына башы шундый буш!

— Сез аларны гаепләмәгез инде, – диде Дамблдор йомшак кына. – Соңгы унбер елда бәйрәм итәр өчен сәбәпләр әлләни булмады да бит.

— Беләм лә анысын, – диде МакГонагалл, һаман ачулы килеш. – Әмма башны югалтырга да ярамый. Тылсымчылар тәмам онытылып, магл киемнәрен дә кимичә көпә-көндез урамнарда йөри, өстәвенә, әлләниләр сөйлиләр тагын.

Ул, Дамблдор нидер әйтер дигән өмет белән аңа күз кырые белән генә зәһәр караш ташлады, ә карт дәшмәгәч, дәвам итте:

— Үзегез-Беләсез-Кем инде юкка чыкты дигән көнне магллар безнең хакта белеп алса, бәйрәм хәле калыр иде микән. Дамблдор, Ул бит чыннан да җиңелде?

— Шулай ахрысы, – җавап кайтарды Дамблдор. – Бүген чыннан да шатлык көне, профессор. Лимон кәнфите теләмисезме?

— Э… нәрсә?

— Лимон кәнфите. Магл тәм-томнарының мин иң яратканы.

— Юк, кирәкми, рәхмәт, – диде профессор МакГонагалл коры гына. Ул хәзер кәнфит ашар чак түгел дип саный иде. – Инде әйткәнемчә, Үзегез-Беләсез-Кем юкка чыккан булса да ….

— Кадерле профессор, сезнеке кебек акылга ия кеше аны үз исеме белән атарга тиеш. Каян чыккан инде бу – Үзегез-Беләсез-Кем, имеш. Унбер ел буена кешеләрне аны үз исеме белән атарга үгетләдем. Волдеморт!

МакГонагалл дерт итте, ә береккән лимон кәнфитләрен аеру белән мәшгуль булган Дамблдор моны сизми дә калды.

— Үзегез-Беләсез-Кем дип сөйләшкәндә буталып бетәм мин. Аның Волдеморт дигән исемен әйтүдән куркуның бер сәбәбен дә тапмыйм.

— Беләм, Сезнең өчен сәбәп юк, – диде профессор МакГонагалл, ачу катыш сокланулы тавыш белән. – Әмма Сез башка кеше. Үзегез-Беләсез… әй, ярый, Волдемортның бары Сездән генә куркуы һәркемгә билгеле.

— Арттырып җибәрәсез, – диде Дамблдор тыныч кына. – Волдемортта миндә беркайчан да булмаячак куәт бар иде.

— Сез андый куәтне кулланыр өчен артык изгелекле кеше булганга гына ул.

— Профессор, әле ярый караңгы монда. Мадам Помфри минем колакчыннарны мактаганнан бирле шулай кызарганым юк иде.

Профессор МакГонагалл игътибар тулы күзләре белән Дамблдорга карады.

— Ябалаклары нәрсә, тылсымчылар арасында нинди сүзләр йөри бит әле! Ни сөйләгәннәрен беләсезме? Аның юкка чыгуы турында? Ни өчен җиңелүе…

Профессор МакГонагаллның аны барыннан да бигрәк борчыган мәсьәләсе, көне буе каты һәм салкын дивар буенда утырырга мәҗбүр иткән табышмагы турында сүз кузгатканлыгы йөзенә чыккан иде. Дамблдорга әллә песи, әллә кеше күзләре белән текәлеп карап куюы да шуны сөйләде. Ә Дамблдор исә җавап бирергә ашыкмыйча, лимон кәнфите сайлау белән мәшгуль булды.

— Әле тагын шуны да сөйлиләр, – дип дәвам итте МакГонагалл. – Узган төндә Волдеморт Годрик чокырына барган икән. Ул анда Поттерларны эзләгән диләр. Халык сүзе дөрес булса, димәк... Лили белән Джеймс Поттерлар... алар.. һәлак булганнар?

Дамблдор башын иде. Профессор МакГонагалл «аһ!» итте.

— Лили һәм Джеймс... Ышанып булмый... Минем моңа ышанасы да килми иде... Аһ, Альбус...

Дамблдор кулын сузды һәм профессорның җилкәсеннән какты.

— Мин беләм, беләм... – диде ул авырлык белән.

МакГонагалл янәдән сөйли башлаганда, аның тавышы калтырый иде.

— Әмма бу гына түгел бит әле. Ул Поттерларның улын, Һарриины да үтерергә теләгән, дип сөйлиләр. Ләкин булдыралмаган. Ул нәни сабыйны үтерә алмаган. Ни өчен һәм ничек шулай килеп чыкканын беркем белми, әмма кешеләр әйтүенчә, Һарри Поттерны үтерә алмагач, Волдемортның бөтен куәте беткән – менә шуңа күрә юк булган ул.

Дамблдор ямансу гына башын селкеде.

— Бу, бу дөресмени? – профессор МакГонагалл дерт итте. – Бөтен кылган явызлыкларыннан соң... күпме кешенең гомерен өзгәннән соң... Бер сабыйны җиңә алмаганмы? Шаккаткыч хәл. Аны туктатыр өчен күпме көч түгелде бит. Күкләрнең нинди могҗизасы белән исән калды икән Һарри?

— Без бары фаразлый гына алабыз монысын, – дип җавап бирде Дамблдор. – Бәлки, без бу сорауга җавапны беркайчан да таба алмабыз.

Профессор МакГонагалл чигүле кульяулыгын алып, күзлек астында бәреп чыккан яшьләрен сөртте. Дамблдор исә борыны белән тавыш чыгарып сулады да, кесәсеннән алган алтын сәгатенә карады. Бу гади сәгать түгел иде: аның унике угы булса да, сәгать саннары юк. Алар урынына куелган нәни планеталар әйләнә буенча хәрәкәт итә иде. Дамблдор сәер сәгатьнең ни күрсәткәнен, һичшиксез, аңлады, чөнки аны кесәсенә тыгып куйгач, ул болай диде:

— Һагрид соңара. Сүз уңаеннан, сез минем монда киләчәгемне аның аркылы ишеткәнсездер дип уйлыйм. Дөрес бит?

— Әйе, – җавап кайтарды профессор МакГонагалл. – Һәм минем уйлавымча, сез башка меңләгән урынга бармыйча, нәкъ шушы шәһәргә килүегезне миңа аңлатырга җыенмыйсыз бугай.

— Мин Һарриины апасы белән җизнәсендә калдырыр өчен килдем. Аның баш-

ка туганнары калмады.

— Сез шушында, шушы йортта яшәүчеләр турында әйтәсезме? – дип кычкырып җибәрде МакГонагалл, аягына сикереп басып һәм дүртенче йортка таба бармак сузып. – Дамблдор, сез алай эшли алмыйсыз! Мин боларны көне буе күзәттем. Һәм ышаныгыз: безгә шулкадәр дә охшамаган гаиләне башка беркайда таба алмассыз. Аларның уллары бар. Мин аның бөтен урамны яңгыратып, әнисеннән кәнфит таптыруын ишеттем. Һәм сез Һарри Поттерны шулар белән яшәтмәкче буласызмы?

— Аның өчен иң яхшысы – монда калу, – Дамблдорның ныклы җавабы яңгырады. – Ул үскәч, агасы белән апасы барын да аңлатыр. Мин аларга хат язып салам.

— Хат? – дип бик тыныч кына кабатлап сорады МакГонагалл һәм яңадан дивар буена утырды. – Дамблдор, чыннан да бу кешеләргә бу хәлләрне аңлата алырмын дип уйлыйсызмы? Алар беркайчан да Һаррины аңламаячаклар! Ул данлыклы бала булыр, аның турында риваятьләр сөйләрләр. Әгәр бу көн киләчәктә Һарри Поттер көне дип атала башласа, һич гаҗәпләнмәм. Аның турында китаплар язылыр, безнең дөньяда һәр бала Һарриның исемен белер!

— Нәкъ шулай, – диде Дамблдор, бик җитди күзләре белән ярым түгәрәк күзлеге аркылы карап. – Һәм бу теләсә кайсы баланың да башын әйләндерер өчен җитә калыр иде. Тәпи басмаган, сөйләшергә өйрәнмәгән – ә инде данлыклы бала. Ни өчен атаклы булуын үзе дә хәтерләмәгән килеш! Хәзер аңлыйсызмы инде хикмәтнең нәрсәдә икәнен? Ул үзе моны кабул итәргә әзер булып җиткәнче, монда үсүе хәерлерәк булачак.

Профессор МакГонагалл авызын ачты да, кире уйлап, япты, нидер йотты һәм:

— Әйе, – диде. – Әйе, сез хаклы әлбәттә. Ләкин сабый монда ничек килер соң, Дамблдор?

Ул кинәт кенә картның мантиясенә күз салды. Һарри шуның астында яшерелгән дип уйлап куйды бугай ул.

— Аны Һагрид алып киләчәк.

— Сез Һагридка мондый мөһим эшне ышанып тапшыру дөрес дип санныйсызмы?

— Мин Һагридка гомеремне дә ышанып тапшыра алыр идем, – диде Дамблдор.

— Аның йөрәге тиешле урында түгелдер димим, – диде МакГонагалл теләр-теләмәс кенә. – Ләкин сез аның пошмас булуын инкарь итә алмыйсыз. Ул, гадәттә… Нәрсә ул анда?

Урамдагы тынлыкны калын гөрселдәү тавышы бүлде. Шау-шу катырак яңгырый башлады һәм Дамблдор белән МакГонагалл урам башына текәлеп карап, фара утларын эзләргә тотынды. Алар өскә карарга кирәклеген аңлау белән, коточкыч улау тавышы ишетелде. Күктән галәмәт зур мотоцикл килеп төште һәм

тылсымчыларның каршында туктады.

Мотоциклны галәмәт зур дип атасак, анда утырган кешене нинди дияргә икән? Бу алып гади кешедән ике тапкырга озынрак һәм кимендә биш тапкырга киңрәк. Кыскасы, адәм баласына рөхсәт ителә торган зурлыкларны күптән узган ул. Өстәвенә, кыяфәте дә кыргый иде: буталып беткән кара чәчләре һәм озын сакалы чыраеның яртысыннан артык өлешен каплаган, учлары чүп чиләгенең капкачы сыман, ә күн итек эчендәге табаннары нәни дельфин зурлыгында. Агач кәүсәсе кебек калын кулларында ул нәни бер юрган кисәген кысып тоткан иде.

— Һагрид, – диде Дамблдор. Аның тавышында җиңеллек сизелде. - Ниһаять, син дә монда. Ә бу мотоциклны каян алдың син?

— Кирәкмәс алай, профессор Дамблдор, утырыгыз сез, – диде алып, мотоциклыннан сак кына төшкәндә. – Яшь Сириус Блэк бирде миңа моны. Мин алып килдем аны, сэр.

— Юлыңда каршылыклар очрамагандыр бит?

— Юк, сэр. Йортлары җимерелгән ие, ләкин мин тирә-якта магллар бөтерелә башлаганчы таптым аны. Без Бристоль өстеннән очканда йоклап китте балакай.

Дамблдор белән МакГонагалл төрелеп куелган юрганга иелеп карадылар. Юрган эчендә, чүпрәк арасына яшеренеп диярлек, сабый бала йоклый иде. Чем-кара чәч бөртекләре астында, нәкъ маңгаенда, яшен сызыгына охшаган сәер яра эзе бар иде.

— Шушында микәнни? – дип пышылдады Профессор МакГонагалл.

— Әйе, – диде Дамблдор. –Бу җәрәхәт мәңгегә калачак.

— Аны берәр нәрсә эшләтә алмыйсызмы, Дамблдор?

— Булдыра алсам да, эшләмәс идем. Җөй эзләре бик файдалы була. Минем, мәсәлән, сул тез астында яра эзе бар – анда Лондон метросының искиткеч төгәл картасы сызылган икән. Хуш, Һагрид, бир аны монда, тизрәк тәмамлыйк бу эшне.

Дамблдор Һаррины кулына алды һәм Дурсльләр йортына таба борылды.

— Яраймы… яраймы миңа аның белән хушлашырга, сэр? – сорады Һагрид. Ул зур һәм һәм тузган чәчле башын Һаррига таба сузды һәм, чәнечкеле сакалы барлыгын да онытып, аны маңгаеннан үпте. Аннары Һагрид кинәт кенә яралы эт кебек уларга тотынды

— Тсссс! – дип ыслады МакГонагалл. –Магылларны уятасың бит!

— Га-га-гаффу итегез, – дип үкерде Һагрид һәм, кесәсеннән пычракка буялган зур кулъяулыгын (әллә ашъяулыгын инде шунда) тартып чыгарып, йөзен шуның белән каплады. – Әмма моңа түзеп буламы соң! Лили белән Джеймс вафат. Ә мескен Һарри хәзер магллар белән яшәячәк…

— Әйе, әйе, бу бик моңсу хәл, ләкин үзеңне кулга ал, Һагрид, алайса безне

күреп алачаклар! – пышылдады МакГонагалл, Һагридның җилкәсеннән сак кына сыйпап. Ә Дамблдор исә бакчаның тәбәнәк коймасын атлап чыгып, ишек каршына таба атлады. Ул Һаррины йомшак кына итеп ишек бусагасына куйды, аннары кесәсеннән хат алып, баланың биләүләренә тыкты. Сабыйны калдырып, ике тылсымчы янына кире килде. Тулы бер минут дәвамында алар өчесе дә төргәккә карап басып торды: Һагридның җилкәләре калтырады, МакГонагалл ярсу белән күзен кысты, ә күзләрендә һәрвакыт яктылык балкыган Дамблдор сүнеп калгандай булды.

— Ярар, – диде Дамблдор ниһаять. – Шуның белән тәмам. Монда башка эшебез юк безнең. Кайтыйк, бәйрәмдә катнашыйк.

— Аһа, – диде Һагрид бик басынкы тавыш белән. – Мин Сириуска матаен кайтараем инде. Хәерле төннәр сезгә, профессор МакГонагалл, хәерле төннәр, профессор Дамблдор, сэр.

Яшьле күзләрен җиңе белән сөртеп, Һагрид мотоциклына атланды һәм аягы белән кинәт кенә тибеп җибәреп, аны кабызды, күк күкрәгән сыман тавыш белән һавага күтәрелде һәм төн пәрдәсе астында юкка чыкты.

— Сезне якын арада күрермен дип өметләнәм, профессор МакГонагалл, – диде Дамблдор һәм аңа башын иде. МакГонагалл, җавап бирәсе урында борын сөртеп калды.

Дамблдор борылды һәм урам башына таба атлады. Почмакка барып җиткәч, ул туктады һәм көмеш сүндергечен чыгарды. Бер тапкыр чиртүгә, урамның барлык унике лампасында да ут яктысы пәйда булды. Бүрекүз урамы кинәт кенә яктырып китте һәм Дамблдор урамның капма-каршы почмагына таба атлаган буй-буй төсле песине күрде. Дүртенче йорт бусагасында яткан төргәк тә ап-ачык күренә иде хәзер.

— Уңышлар сиңа, Һарри, – диде ул борын эченнән генә. Ә аннары үкчәсендә генә борылды да, мантиясен сызгыртып, юк булды.

Җил, күгелҗем-кара күк астында илаһи тынлыкта яткан Бүрекүз урамы өстеннән исеп, пөхтә итеп кистерелгән куакларны сыйпап үтте. Дөньяда барган серле һәм сәер хәлләр бу тыныч почмакны һәрчак урап узыр иде кебек. Һарри Поттер биләвендә боргаланып алды, әмма уянмады. Аның нәни куллары кырыйда яткан хатны кысты. Үзенчәлекле бала булуын да, даны бар дөньяга таралганын да, иртән-иртүк сөт шешәләрен чыгарырга дип ишекне ачкан миссис Дурсльнең ачыргаланып кычкыруын ишетеп уяначагын да, киләсе атналарда ике туган абыйсы Дадлиның аны гел төрткәлисен һәм чеметкәлисен дә белмичә йоклый иде ул. Сабый иң тәмле йокысында булганда, бөтен ил буенча яшерен мәҗлесләргә җыелган кешеләр бәйрәм бокалларын күтәреп, пышылдап кына бер-берсен котлый иделәр:

— Һарри Поттер – исән калган сабый өчен!

ИКЕНЧЕ БҮЛЕК

Юкка чыккан пыяла

Дурсльләрнең иртән уянып, ишек төбендә туганнарының улын тапканына ун елга якын вакыт үтсә дә, Бүрекүз урамы шул көннән соң әлләни үзгәрмәде. Кояш шул ук пөхтә бакчалар өстенә чыгып менә торды, аның нурлары Дурсльләр йортының тәртип саны дүртенче икәнен күрсәткән шул ук тактаны яктыртты; кояш ашыкмый гына Дурсль әфәнде кайчандыр серле ябалаклар турында яңалыкларны караган шул ук түр бүлмәгә дә кереп җитте.

Әйе, берни үзгәрмәде, бары камин киштәсендә торган рәсемнәр генә вакытның узганын күрсәтә ала: ун ел элек монда төрле төстәге бәби башлыклары кигән, алсу тупка охшаган бала булса, хәзер инде зур үскән Дадли Дурсльнең фотолары куелган. Менә олы гәүдәле, сары чәчле малай беренче велосипедында йөреп карый, ярминкәдә ат-ат уйный, әтисе белән санакта[1] узыша, ә менә бу фотода аны әнисе кочаклап үпкән. Ләкин өйдә тагын бер баланың яшәвен берничек тә белеп булмый иде.

Әмма, ничек кенә булса да, хәзер Һарри Поттер нәкъ шушы йортта яши. Әлегә ул йоклый, ләкин уянырына күп калмады инде. Аның әнисенең сеңлесе, кыскасы, апасы Петуния йокысыннан торды. Һарри бүген ишетәчәк беренче тавыш аның кычкыруы иде.

— Тор! Уян, дим! Хәзер үк!

Һарри күзләрен ачты. Апасы тагын ишеккә какты.

— Тор! – дип чинады ул. Һарри аның аш бүлмәсенә таба атлавын һәм табаны плитәгә куюын ишетте. Ул борылып ятты да, бая күргән төшен исенә төшерергә тырышты. Әйбәт төш иде. Имеш, ул мотоциклда оча икән. Кызык, ләкин аның бу төшне элек тә күргәне бар иде кебек.

Ул арада апасы тагын ишек янына килеп басты.

— Тордыңмы инде? – дип сорады ул кабаттан.

— Хәзер, – диде Һарри.

— Йә, тизрәк бул, бекон кыздырырга булышырсың. Һәм кара аны, көйдерә күрмә тагын, Дадлиның туган көнендә бар да яхшы булырга тиеш.

Һарри ыһылдап куйды.

— Нәрсә дисең син анда? – дип бакырды апасы ишек аркылы.

— Юк, берни әйтмәдем. Берни дә…

1 Санак – компьютер

Дадлиның туган көне! Ничек оныта алган ул моны? Һарри әкрен генә ятагыннан торды һәм оекларын эзләргә тотынды. Караватастында яткан бер парны табып, эчендәге үрмәкүчләрне кагып төшерде дә, киеп куйды. Һарри үрмәкүчләргәияләште инде, чөнки баскыч астындагы чоланда алар бик күп, ә Һарри шушы чоланда йоклый иде.

Киенеп җиткәч, ул аш бүлмәсенә чыкты. Өстәл Дадлиның туган көненә әзерләнгән бүләкләрдән сыгылып тора иде. Күрәсең, этиләре Дадлига ул күптән хыялланган яңа санакны, тагын бер телевизорны һәм спорт велосипедын бүләк иткәннәр. Дадлиның ни өчен кызу йөри торган велосипед сорап әтисен тинтерәтүе Һарри өчен сер булып калды, чөнки бик таза гәүдәле Дадли спорт белән шөгыльләнергә яратмый иде. Дөрес, берәрсен кыйнау, сугу кебек спортка ул бик мөкиббән. Аның яраткан бокс капчыгы – Һарри, ләкин аны куып тоту Дадлига авыррак була иде. Һарриның буй-төзенә карап, алай дип булмаса да, чынлыкта ул бик тиз йөгерә.

Караңгы чоланда яшәгәнгәме-юкмы, ләкин Һарри һәрвакыт үз яше өчен бәләкәйрәк һәм ябыграк күренә иде. Дадлиның иске киемнәрен кияргә мәҗбүр булганга, ул тагын да кечкенәрәк һәм тагын да арыграк сыман тоела – Дадли аннан биш тапкырга гәүдәлерәк бит. Һарри ябык битле, орылы тезле, кара чәчле һәм җете яшел күзле малай иде. Ул түгәрәк күзлек кия, аның пыялалары һәрвакыт скотч белән беркетелгән була, чөнки Дадли борыннан башка урынга суга белми бугай. Һарри үзенең йөдәү кыяфәтендә бары бер генә нәрсәне – маңгаендагы яшен сурәтендәге нечкә эзне генә ярата иде. Бу җөй ул үзен хәтерләгән вакытлардан ук бар. Петуния апасына биргән беренче соравы да ярасының ничек барлыкка килүе турында булды.

— Әти-әниең үлгән юл һәлакәтендә, – дип җавап бирде ул. – Һәм сораулар белән баш катырма.

«Сорау биреп баш катырмаска!» – Дурсльләр белән тыныч яшим дисәң, беренче кагыйдәң шушы.

Һарри беконны икенче ягына салганда, аш бүлмәсенә Вернон җизни керде.

— Тара инде шул чәчеңне! – дип бакырды ул, хәерле иртә белән котлап.

Якынча атнага бер тапкыр, Вернон җизни, газета актарган җиреннән башын күтәреп, Һарриның чәчен кисәргә кирәк дип кычкыра иде. Һарриның чәчен сыйныфташларына караганда ешрак алсалар да, бу аңа җитми күрәсең – чәче барыбер теләсә-кайсы якка тырпаеп, бик тиз үсеп чыга иде.

Дадли әнисе белән килеп кергәндә, Һарри йомырка тәбәсе әзерли башлаган иде. Дадли Дурсль суйган да каплаган әтисе, Вернон җизни кебек иде. Зур алсу чырай, кыска гына муен, челт-челт килеп торган нәни күзчекләр һәм киң баш өстендә сылашып яткан калын сары чәчләр. Петуния апа еш кына Дадлины нәни фәрештә белән чагыштырса, Һарри аны башына парик таккан дуңгыз баласына охшата иде.

Һарри, өстәлдә көч-хәл белән урын табып, йомырка һәм бекон салынган тәлинкәләрне куеп чыкты. Дадли бүләкләрен санау белән шөгыльләнде. Аның йөзе тартылгандай булды.

— Утыз алты! – диде ул, әнисенә һәм әтисенә карап. – Былтыргыдан икегә әзерәк.

— Кадерлем, син Мардж апаның бүләген санамагансың, әнә, күрәсеңме, Әннәнең һәм Әттәнең бүләгеннән өстәрәк бер зур күчтәнәч...

— Яра, утыз җиде алайса, – диде Дадли, йөзенең кызара баруын сизмичә. Аның котыруы нәрсәгә китерергә мөмкинлеген яхшы белгән Һарри, өстәлне әйләндереп ыргытканчы дип, беконын ашап бетерергә тырышты.

Петуния апа да өстәлгә куркыныч янаганын аңлап алды булса кирәк, чөнки тиз генә әйтеп куйды:

— Ә без сиңа бүген тагын ике бүләк алып бирербез. Шулай итсәк, ничек булыр, бәпчегем? Ике бүләккә күбрәк була. Шәп бит?

Дадли уйга калды. Аның башы бик каты мәшгуль булган төсле иде. Ниһаять, ул акрын гына җавап бирә башлады:

— Димәк, минем утыз... утыз...

— Утыз тугыз бүләгең була, сандугачым, – диде Петуния апа.

— Аһа, – Дадли гөрселдәп утырды да, кырыйда яткан бүләккә ябышты. - Алайса ярый...

Вернон җизни көлемсерәп куйды.

— Бу малай үзенекен итми калмас, нәкъ әтисе кебек! Тәти малай, Дадли! – Вернон җизни улын чәченнән сыйпады.

Һәм шул вакыт телефон шалтырады. Петуния апа кем беләндер сөйләшкәндә, Һарри белән Вернон җизни Дадли ачып күрсәткән спорт велосипедын, видеокамера, пультлы аэропланны, уналты яңа санак уенын һәм видеомагнитофонны карады. Дадли алтын кул сәгатенең кабын ертканда, бүлмәгә ачулы һәм борчулы кыяфәтле Петуния апа керде.

— Начар хәбәр ишеттем, – диде ул. – Миссис Фигг аягын сындырган икән. Ул моны ала алмый.

Петуния апа ияге белән Һаррига ымлады.

Дадли, коты очып, авызын ачты, ә Һарри исә йөрәгенең дөп-дөп тибә башлавын сизде. Һәр елны, Дадлиның туган көнендә, әти-әнисе Дадлины һәм аның дусларын көне буена аттракционнарга, кафега яки кинога алып бара. Һәм Һарри һәр елның бу көнендә күрше урамда яшәгән Миссис Фигг исемле бик карт түти белән кала. Һарри бу көнне куралмый иде. Түтинең йортында һәрчак сасы кәбестә исе аңкый иде. Буш вакыты чыгу белән, Фигг түти кайчандыр асраган мескен мәчеләренең рәсемнәрен күрсәтергә ярата иде.

— Нишлибез инде хәзер? – сорады Петуния апа һәм Һаррига ачуланып карады, әйтерсең, малай үзе бу хәлне планлаштырган иде. Һарри белә: Фигг түтинең аягын сындыруы бик кызганыч, әлбәттә, ләкин әле тагын бер ел буена Актәпи

Әфәнде, Актырнак һәм Актүшнең фотосурәтләрен карарга кирәк булмаячагы исенә төшкән саен, аңа рәхәт булып куя иде.

— Без Марджка шалтырата алабыз, – дип тәкъдим итте Вернон җизни.

— Җүләр сүз сөйләмә инде, Вернон, ул бит бу малайны күрә алмый.

Дурсльләр еш кына Һарри турында шулай гына сөйләшәләр, әйтерсең, ул сүзнең үзе турында барганлыгын да аңлый алмаслык юләр иде.

— Ә синең ахирәтең, кем әле исеме, теге, Ивонна?

— Майоркада ял итә, – дип кырт кисеп куйды Петуния апа.

— Сез мине монда калдыра аласыз, – диде Һарри өмет тулы күзләре белән (өйдә калса, ул телевизордан үзе теләгән тапшыруларны карый алачак һәм, кем белә, бәлки Дадлиның санагында да уйнап булыр).

Петуния апаның чырае лимон кисәге капкандай сытылды.

— Аннары җимерелгән өйгә кайтыргамы? – ырлады ул.

— Мин өйне шартлатырга җыенмыйм, – диде Һарри, ләкин аны беркем тыңламады.

— Миңа калса... без аны үзебез белән зоопаркка ияртеп, – башлады Петуния апа әкрен генә, - машинада калдыра алыр идек...

— Өр-яңа машинадамы? Ул анда үзе генә утырмаячак!

Дадли үкереп еларга тотынды. Дөрес, чынлыкта ул еламый иде - аның соңгы тапкыр чынлап елавына күп еллар үтте инде. Ләкин ул белә: әгәр чыраен җимереп, улый башласа, әнисе ни тели, шуны бирәчәк.

— Дадли, бәләкәчем минем, елама зинһар, Әннә аңа синең махсус көнеңне бозарга юл куймас! - Петуния апа, чәрелдәп, улын кочаклап алды.

— М-м-мин... ан-ның... б-б-б-безз-нең бе-белән баруын т-т-теләмим! – дип кычкырды Дадли, ялган үкерүләре арасында өзелеп алып. - Ул ге-гел ба-барын да боз-за!

Дадли, әнисенең куллары арасыннан карап, Һаррига ямьсез итеп карап куйды.

Нәкъ шул мизгелдә ишек кыңгыравы шалтырады.

— Йә Хода, алар килеп җиткәннәр! – диде Петуния апа өзелә язып.

Бер минуттан аш бүлмәсенә Дадлиның иң якын дусты, Пирс Полкисс белән аның әнисе килеп керде. Пирс – йөзе күсенекенә охшаган ябык малай. Гадәттә, Дадли берәр баланы кыйнаганда, Полкисс корбанны тотып тора иде. Дустын күрү белән, Дадли шунда ук елаудан туктады.

Ярты сәгать үткәч, үз бәхетенә үзе ышанып бетә алмаган Һарри Дурсльләр

машинасының арткы ягында Пирс һәм Дадли белән утыра иде. Поттер гомерендә беренче тапкыр зоопаркка бара! Җизнәсе белән апасы аны кая куярга уйлап таба алмадылар, ләкин юлга чыкканчы, Вернон җизни Һаррины читкә алып сүз башлады.

— Кара аны, малай актыгы! – диде ул, кызарып чыккан йөзен Һаррига тери язып. – Берәр шуклык, бер нәни генә шаяру – Раштуага[1] кадәр чоланыңнан чыкмаячаксың!

— Мин берни дә эшләргә җыенмыйм, – диде Һарри. – Чынлап әйтәм...

Ләкин Вернон җизни аңа ышанмады. Аңа беркем дә ышанмый иде.

Тирәсендә сәер хәлләр гел бөтерелеп кенә торган Һаррига кем ышансын инде! Дурсльләргә андый вакыйгаларда гаебе юклыгын аңлатуның да мәгънәсе юк иде.

Шулай бервакыт, Һарриның чәчтарашка барып та, бөтенләй бармагандай кире кайтуыннан тәмам ялыккан Петуния апа, бер-ике кайчы алып, аның чәчен кисте. Пеләш кала язган башның маңгай өлешендә генә «бу коточкыч яра эзен каплар өчен» берничә бөртек чәч калдырды. Дадли, әлбәттә, Һарридан рәхәтләнеп көлде. Ә Һарри исә капчык сыман киемнәре һәм скотч белән эләктерелгән күзлеге өчен болай да бөтен кеше көлгән мәктәпкә иртән ничек барасын күз алдына китереп, көч-хәл белән йокыга китә алды. Әмма иртән ул Петуния апасы кагылганчы ничек булган, шундый чәч белән уянды. Бу «кыланмышы» өчен чоланга бер атнага бикләделәр, ә инде гаепсезлеген аңлатырга тырышуына колак та салмадылар.

Икенче юлы Петуния апа Һаррига Дадлиның иске җирәнгеч джемперын (теге, кызылсары түгәрәкле, көрән төстәгесен) кидермәкче булды. Һарриның башына сыйдырырга ныграк тырышкан саен, джемпер кечерәйгәннән-кечерәй барды һәм ахыр чиктә, курчакка сыярдай гына булып калды. Һаррига тәмам ярамас булды. Шөкер, бу юлы Петуния апа джемпер кер юганда утыргандыр дип уйлады, шуңа күрә Һарри җәзадан имин калды.

Ә бервакытны аны мәктәп ашханәсенең түбәсендә таптылар. Менә бәлагә тарыды ул шул чакта. Дадли бандасы гадәттәгечә аның артыннан куганда, Һарри, үзе дә аңламастан, бөтен бандaны аптырашка калдырып, ашханә торбасына менеп атланды. Дурсльләргә класс җитәкчесеннән Һарриның мәктәп түбәсендә йөрүе әйтелгән хат килеп төшүгә, аны чоланына бикләп куйдылар. Чолан ишегеннән Вернон җизнигә кычкырып, ашханә артындагы чүп савытларына гына сикереп менмәкче булуын аңлатып карады ул анысы. Һарри үзе бу сәер хәлне җил белән аңлата иде: имеш, чүп савытына сикергәндә, җил күтәреп алып, аны түбәгә алып менгән.

Ләкин бүген барысы да әйбәт булачак. Шуңа күрә бу көнне мәктәптә дә, чоланда да, Миссис Фиггның черегән кәбестә исе аңкыган өендә дә уздырмыйча, Дадли белән Пирс арасында үткәрергә ярый иде. Моның өчен Һарри барына риза.

Машинада барган арада, Вернон җизни Петуния апага зарланды. Ул төрле

1 Раштуа – Рождество

нәрсәләр турында зарланырга ярата иде: эшендәге кешеләр, Һарри, директорлар шурасы[1], Һарри, банк һәм Һарри аның яраткан темалары. Ә бу иртәне исә ул мотоциклларга багышлады.

— Бәйдән ычкынган кебек чабалар шунда, хулиганнар! – диде ул, бер мотоцикл узып киткәч.

— Мин бүген мотоцикл турында төш күрдем, – диде Һарри, кинәт кенә искә төшереп. – Ул оча иде.

Вернон җизни алда барган машинага бәрелә язды. Аннары, Һаррига кинәт кенә борылып карап, мыеклы зур чөгендергә охшаган йөз белән, акырып җибәрде:

— МОТОЦИКЛЛАР ОЧМЫЙ!

Дадли белән Пирс пырхылдап җибәрделәр.

— Мин беләм очмаганнарын, – диде Һарри. – Бу төш кенә иде.

Әмма Һарри ник дәштем икән дип үкенә башлаган иде инде. Дурсльләрнең ул биргән сораулардан да ныграк күралмый торган нәрсәләре бар икән, димәк, бу – Һарриның сөйләшүе. Ул нәрсә турында гына сүз кузгатса да, төш буламы ул, яисә мультфильммы, барыбер, аннан нинди дә булса явыз фикер көтәләр.

Бик тә кояшлы шимбә иртәсендә зоопарк бөтен бала-чагасын төяп килгән гаиләләр белән тулы иде. Дурсльләр Дадли белән Пирска зур шоколадлы туңдырма алып бирделәр, ә аннары, елмаеп карап торган сатучы Һарриның ни теләвен сорагач, тегесе әйтеп өлгергәнче дип, арзан гына бәягә лимон тәмле боз алып бирделәр. «Бу да начар түгел әле», – дип уйлап куйды Һарри, туңдырмасын ялап, сары Дадлидан чәч төсе белән генә аерылып торган зур горилланың баш кашуын күзәткәндә.

Бу иртә Һаррига соңгы вакытларда иң шәбе булып тоелды. Ул Дурсльләрдән чак кына читтәрәк йөрергә тырышты, чөнки төш җиткәндәрәк Дадли белән Пирсның хайваннар күзәтеп ялкып бетүен аңлады. Ә мондый чакта алар яраткан шөгыльләренә керешеп, Һаррины кыйнарга мөмкиннәр иде.

Төшке ашны зоопарк янындагы кафеда ашадылар. Дадли үзенә бүленгән торт кисәге артык кечкенә дип үкерә башлагач, Вернон җизни аңа зуррагын алды, ә Һаррига Дадли башлаган порцияне ашап бетерергә рөхсәт ителде.

Мондый яхшы иртәнең озакка барырга тиеш түгеллеге мәгълүм иде, дип юатты Һарри үзен соңрак, инде кич җиткәч.

Төштән соң алар террариумга бардылар. Бу караңгы һәм салкынча урын иде. Диварларда яктыртылган тәрәзчекләр. Пыяла артында, агач һәм таш кисәкләре өстендә, төрледән-төрле еланнар һәм кәлтәләр шуышалар. Дадли белән Пирс тизрәк теге зур агулы кобраларны һәм тере кешене кабып йотарлык таза питоннарны күрергә теләделәр. Тиздән Дадли иң эре питон яткан урынны тапты. Бу елан Вернон аганың машинасын ике тапкыр уратып, аны чүп савыты кебек кенә каддырып сыта алса да, хәзер аның кәефе бер дә юк иде. Дөресрәге, ул йоклый

1 Директорлар шурасы – совет директоров

иде.

Дадли, салкын пыялага борыны белән үк терәлеп, елан тәнендәге көрән бизәкләргә карый башлады.

— Селкенсен әле, – дип чыелдады ул әтисенә. Вернон җизни пыялага чиртеп карады, ләкин елан кымшанмады да.

— Тагын! – әмер бирде Дадли. Вернон җизни бармак сөякләрен шакылдатып, пыялага суккалады, ләкин еланга барыбер иде.

— Кызык түгел! – дип иңрәде Дадли һәм башка яктагы елан янына чапты.

Һарри питон каршында бушаган урынга килеп басты да, еланны күзәтә башлады. Мескен җан иясе сагыштан үзе үлеп китәр хәлгә җиткән булса, Һарри бер дә аптырамас иде, чөнки озын көн эчендә әле тагын күпме кеше таза бармаклары белән шулай пыялага шакыйдыр. Бердәнбер «кунагы» ятыр өчен ишеген дөбердәткән Петуния апа булган чоланда кунуга караганда, бу күпкә күңелсезрәктер. Һәрхәлдә, Һарри чоланнан чыгып, өйдә ял итә ала, ә елан…

Кинәт елан сәйлән бөртеге кебек күзләрен ачты. Күзләре Һарри белән бер дәрәҗәгә җиткәнче, әкрен, бик әкрен генә башын күтәрде.

Елан күзен кысты.

Һарри аңа текәлеп карады. Аннары башын борып, беркемнең дә аларны күрмәвендә инанды. Үзе дә еланга күз кысты.

Елан башын Вернон җизни белән Дадлига таба борды да, аннары күзләрен түшәмгә төбәде. Һарри еланның карашыннан аның сүзләрен ишеткәндәй булды:

— Һәм көн саен шулай…

— Беләм, – дип пышылдады Һарри пыяла аркылы, гәрчә еланның аны ишетә алуына ышанып бетмәсә дә. – Бу ялкытадыр инде.

Елан дәртләнеп башын селкетте.

— Ә сез кайдан килдегез? – сорады Һарри.

Елан койрыгы белән пыяла кырында торган тактачыкка төртеп күрсәтте. Һарри язуга текәлде.

Боа констриктор. Гади буар елан. Бразилия

— Анда рәхәт булгандыр инде?

Буар елан койрыгы белән тагын тактага төртте һәм Һарри язуның дәвамын укыды:

Бу елан зоопаркта туган

— Аһ, аңладым. Димәк, сезнең беркайчан да Бразилиядә булганыгыз юк?

Еланның башын селкүе булды, Һарриның артында ишетелгән каты тавыш икесен дә сикереп куярга мәҗбүр итте.

— ДАДЛИ! МИСТЕР ДУРСЛЬ! КАРАГЫЗ ӘЛЕ ТЕГЕ ЕЛАНГА! НИ КҮРГӘНЕГЕЗГӘ ҮЗЕГЕЗ ЫШАНМАССЫЗ!

Дадли, хәленнән килгәнчә тизрәк йөгереп килеп җитте.

— Кит әле моннан! – дип Һаррины кабыргасына төртеп җибәрде ул. Моны бер дә көтмәгән Һарри бетон идәнгә егылды. Шуннан соңгы вакыйгалар шундый тизлек белән бардылар ки, тирә-якта беркем дә ни булганын аңламый калды. Нибары бер мизгел, һәм террариум пыяласына терәлеп еланга күз текәгән Пирс белән Дадли, куркудан котлары очып, артка чигенделәр.

Һарри торып утырды да, аһ итте: буар елан яшәгән бүлемнең пыяласы юкка чыккан иде. Галәмәт зур елан, боҗралар ясый-ясый, идән буйлап шуышты. Террариумда булган кешеләр, кычкырышып, ишекләргә таба йөгерделәр.

Елан аның яныннан ашыгып кына шуышканда, Һарриның колагына салкын тавыш ишетелде:

— Бразилия! Менә кая барам мин. Рәххх-мәт, амиго.

Һарри бу сүзләрне чыннан да ишетүенә валлаһи дип әйтергә әзер иде.

Ә террариум сакчысы шаккатты.

— Ләкин пыяла... – дип өзгәләнде ул, – кая булды соң пыялабыз?

Зоопарк директоры шәхсән үзе килеп, Петуния апага каты һәм баллы чәй ясап бирде, кабат һәм кабат гафу үтенде. Дадли белән Пирс ниндидер аңлаешсыз сүзләр мыгырдап кына утыра алырлык хәлдә иде. Елан аларның аякларына койрыгы белән сугып, шаярган гына булса да – моны Һарри үз күзләре белән күрде, Вернон җизнинең машинасына утырганда, боа констриктор Дадлиның аягын тешли язган, ә Пирсны буып үтерергә маташкан булып чыкты. Ләкин иң куркынычы, һәрхәлдә, Һаррига иң зур зыян салганы, Пирс тынычлангач булды.

— Ә Һарри елан белән сөйләште дә әле, әйе бит, Һарри? – дип сорады ул.

Вернон җизни Пирсның өенә кайтып киткәнен генә көтте дә, Һаррига ябышты. Ачуыннан буыла язганга, ул авыз эченнән нидер мыгырдый гына алды.

— Бар – чоланга – ашау – юк башка! – диде ул, кәнәфигә авып, Петуния апаны бренди артыннан йөгерткәнче.

Һарри, сәгате булмавына үкенеп, караңгы чоланда бик озак утырды. Вакытны белмәгәнгә, ул Дурсльләрнең йоклыймы-юкмы икәнен дә чамалый алмады. Әгәр алар әле йокламаса, Һарри аш ягына чыгып, ризык та юллый алмый иде.

Ул Дурсльләрдә үзе бик кечкенә чагында әти-әнисе машина һәлакәтендә вафат булганнан соң инде ун ел, үзен белгәннән бирле ун хәерсез ел буена яши иде. Ул әтиләре үлгәндә машинада утыруын хәтерләми инде. Дөрес, кайчагында чоланда озаклап утырганда, вакыт үткәрер өчен, хәтерен эшкә җигеп, бер сәер

күренешне искә төшерә ул: бик көчле яшел ут яктысы һәм маңгайны яндырып үткән авырту. Күрәсең, авария шушыдыр инде, ләкин яшел яктылыкның гына машинада каян пәйда булганын аңламый иде ул. Әти-әнисен ул шулай ук хәтерләми. Агасы белән апасы бу турыда беркайчан да сөйләми, һәм, әлбәттә инде, аңа сораулар бирү дә тыелган. Дурсльләр йортында Поттерларның бер фотосы да юк иде.

Кечкенәрәк чагында Һарри «Их, берәр туганым табылып, мине алып китсә иде моннан», – дип хыялланды. Ләкин бу могҗиза чынга аша алмый иде: Дурсльләрдән кала бер туганы да юк аның. Тик шулай да, кайвакыт, урамда үткән-сүткән кешеләрнең кайберләре аны беләләр сыман тоела иде. Болар гадәттә бик сәер юлчылар була иде. Петуния апа һәм Дадли белән уенчык кибетендә йөргәндә, шәмәхә цилиндр эшләпә кигән бик кыска буйлы абзый Һарри янына килеп, баш иеп китте. Һарридан «Кем бу?» – дип сорап кычкыргач, Петуния апа, Дадликаена уенчык та алмыйча, кибеттән юк булды. Ямь-яшелгә генә киенгән карт әби аңа автобуста кул болгады. Ә икенче көнне озын шәмәхә пәлтәле пеләш кеше Һарриның кулын кысты да, бер сүз әйтми, китеп барды. Ләкин бу адәмнәрнең иң сәер ягы шул: алар, Һарриның нидер дәшергә теләвен күрү белән, юкка чыгалар иде.

Мәктәптә Һарри һәрвакыт ялгыз булды. Бөтен кеше дә Дадли бандасының капчык сыман иске киемнәргә уралган, скотч белән генә ябыштырылган күзлек кигән Һарри Поттерны күрә алмавын белә иде. Ә Дадлига каршы чыгарга теләүчеләр мәктәптә булмады.

ӨЧЕНЧЕ БҮЛЕК

Әллә кемнән килгән хатлар

Бразил буар еланы зоопарктан качканга күрә, Һарриға гомерендә иң озын җәза бирелде. Аңа, ниһаять, чоланыннан чыгарга рөхсәт ителгәндә, җәйге яллар инде башланып та киткән иде һәм Дадли үзенең яңа видеокамерасын ватарга, читтән торып йөртелә торган очкычын җимерергә һәм, үзенең тау велосипедына беренче тапкыр утыргач, култык таякларында Бүрекүз урамы аша чыккан миссис Фиггны бәреп егарга өлгергән иде.

Һарри мәктәптә дәресләр тәмамлануга шатланды, ләкин хәзер аңа өйгә көн саен килгән Дадли бандасыннан качарга урын юк иде. Пирс, Деннис, Малкольм һәм Гордонның дүртесе дә зур гәүдәле тинтәкләр, ләкин Дадли, алар арасында иң гәүдәлесе һәм иң тинтәге булу сәбәпле, аларның лидеры булды. Боларның барысы да сөенә-сөенә Дадлиның иң яраткан спорт төрен үзләштерделәр. Бу спорт Һаррины аулауга корылган иде.

Менә шуңа да Һарри мөмкин кадәр күбрәк вакытын өйдән читтә тегендә-монда каранып йөреп үткәрде һәм җәйге ял тәмамланып, нәзек кенә булса да өмет нуры күренәчәк көннәре хакында уйлады. Сентябрьдә ул, урта мәктәпкә күчеп, гомерендә беренче тапкыр Дадлидан аерылачак иде. Дадлиның кайчандыр Вернон җизни укыган «Сасынгс» мәктәбендә укыячагы билгеле иде. Пирс Полкисс та анда бара. Һарри исә «Стоунвол Һай» дигән гади урта мәктәптә укый башлаячак. Дадли моны бик мәзәк дип саный иде.

— Анда яңа укучыларны беренче көнне үк бәдрәфкә башлары белән тыгалар, – диде ул Һарриға. – Өскә менеп, әзерләнәсең килмиме?

— Юк, рәхмәт, – дип җавап бирде Һарри. – Мескен унитазга синең башыңнан куркынычрак әйбер тыкканнары юктыр, ул мескенкәй косарга да мөмкин бит.

Аннары Һарри, Дадли бу сүзләрнең мәгънәсенә төшенгәнче дип, йөгереп тә китте.

Июль көннәренең берсендә Петуния апа Сасынгска кирәкле киемнәрне алыр өчен Лондонга барды һәм Һаррины Миссис Фиггта калдырды. Бу юлы Миссис Фиггның йортында элеккечә начар түгел иде. Аның бер мәчесенә сөртенеп китеп, аягын сындырганы ачыкланды, һәм хәзер ул аларга элеккечә гашыйк түгел икән. Фигг Һарриға телевизор карарга рөхсәт итте һәм тәменә күрә еллар буе киштәдә ятканга охшаган шоколад кексы белән сыйлады.

Кичен исә Дадли өйнең түр ягында җыелган гаиләсе алдында яңа мәктәп киемен киеп йөреп күрсәтте. Сасынгс егетләре куе-кызыл фрак, әфлисун пумпы

һәм канотье дигән яссы салам эшләпә кия икән. Алар әле укытучы күрмәгәндә бер-берсен сугар өчен төенле таяк та йөртә булып чыкты. Бу олы тормышка әзерлек дип санала.

Өр-яңа пумпасын, ягъни өсте капчыксыман киң, ә асты тар итеп тез астында кыстырылган чалбарын кигән Дадлига карап, Вернон җизни, дулкынланып, бу күренешне тормышында иң горурланырлык мизгеле дип әйтте. Петуния апа исә үкереп елый башлап, бу чибәр, инде үсеп җиткән егетнең аның Нәни Дадли-балакае булуына һаман ышаналмавын белдерде. Ә Һарри исә авыз да ачырга куркып утырды. Көлеп җибәрмәскә тырышканга, ике кабыргасы менә сынам, менә сынам хәленә җиткән иде инде.

Икенче көнне Һарри иртәнге ашка төшкәндә, аш бүлмәсендә борынны ярырлык сасы ис таралган иде. Күрәсең, ул юынгыч янындагы зур тимер мичкәдән килә иде. Якынрак килеп карагач, мичкәнең соры суда йөзеп йөргән шакшы чүпрәкләр белән тулганы ачыкланды.

— Бу нәрсә? – дип сорады Һарри. Петуния апа, Һарри сорау биргәндәге гадәтен саклап, иреннәрен кысты.

— Сиңа мәктәпкә яңа кием, – диде ул.

Һарри янә мичкәгә карап куйды.

— Әлбәттә, – диде ул. – Киемнең юеш булырга тиешлеген онытканмын.

— Исәрләнмә, – дип кырт кисте Петуния апа. – Мин Дадлиның элеккеге киемен соры төскә буйыйм. Әзер булгач, ул өр-яңа булып күренәчәк.

Һарри киемнең чыннан да яңарачагында шикләнә иде, әмма каршы сүз дәшмәде. Өстәл артына утырды да, Стоунволл Һайда беренче көнендә нинди кыяфәттә булачагы, иске фил тиресен кигән малайга охшаячагы турында уйларыннан котылырга тырышты.

Бүлмәгә Вернон җизни белән Дадли кергәч, алар шунда ук Һарриның яңа мәктәп киеменнән борыннарын җыердылар. Вернон җизни, гадәттәгечә, үз газетасын укый башлады, Дадли исә хәзер гел үзендә йөрткән таяк белән өстәлгә шакырга тотынды.

Шул мәлдә ишектәге хат ярыгының шыкырдавы һәм идән келәменә хатларның килеп төшүе ишетелде.

— Хатларны алып кил әле, Дадли, – диде Вернон җизни, газетасыннан аерылмыйча.

— Һарри китерсен.

— Хатларны китер, Һарри.

— Дадли китерсен.

— Дадли, аңа таягың белән төрт әле.

Һарри таяктан читкә тайпылды да хатлар артыннан китте. Ишек алдында өч хат ята иде: Вернон җизнинең Уайт утравында ял иткән апасы Марджтан сәлам кәгазе, эчендә, күрәсең, хисап кәгазе салынган көрән конверт һәм Һаррига дигән хат.

Һарри аны кулына алды һәм текәлеп калды, аның йөрәге дөп-дөп тибә башлады. Гомерендә беркемнең дә, бертапкыр да аңа хат җибәргәне булмады. Аңа кем язсын? Аның дуслары да, башка туганнары да юк, ул хәтта китапханәдә дә теркәлмәгән, шуңа күрә аңа «Китапны кайтарыгыз» дигән хатлар да килми иде. Ләкин хәзер аның кулында аңа дигән хат, адресы да гади һәм төгәл, хата булырга мөмкин түгел:

Мистер Һ. Поттер
Баскыч астындагы чолан
Бүрекүз урамы, 4
Литтл Уингинг
Сарри

Бу калын һәм авыр конверт сарырак пергаменттан ясалган, ә адрес яшел-зөбәрҗәт кара белән язылган. Сәер конвертның маркасы да юк иде.

Калтыранган кулы белән хатны боргач, Һарри куе-кызыл балавызлы, тугра белән бизәлгән мөһер күрде. Туграда арыслан, бөркет, бурсык һәм елан, уртасында исә – зур Һ хәрефе.

— Әйдә тизрәк бул, әй малай, – дип кычкырды Вернон җизни ашханәдән. – Нишлисең син анда, бомбасы юкмы дип тикшерәсең әллә?

Вернон җизни үз мәзәгеннән үзе көлеп җибәрде, ә Һарри, һаман үз хатына карап, аш бүлмәсенә керде. Вернон җизнигә аның хисап кәгазе белән сәлам кәгазен тоттырып, ул әкрен генә үзенең сары пергаментлы хатын ача башлады.

Вернон җизни җитез генә хисапны ачып, канәгатьсез генә мышнады да, сәлам кәгазенә күчте.

— Мардж авырый икән, – диде ул Петуния апага. – Ниндидер сәер нәрсә ашаган...

— Әти! – Дадли кинәт кенә кычкырып җибәрде. – Һаррига нәрсәдер килгән!

Һарри конверт кебек үк сары пергаментта язылган хатны ача башлаган иде инде, тик Вернон җизни аны кулыннан тартып алды.

— Бу – минеке! – диде Һарри, хатны кире кайтарырга тырышып.

— Сиңа кем язсын? – Вернон җизни мыскыллы гына елмайды һәм бер кулы белән хатны ачып, аңа күз салды. Шулчак аның кызыл йөзе кинәт кенә светофордан да тизрәк яшелләнде. Эш шуның белән генә бетмәде. Берничә мизгелдән аның йөзе солы боткасы кебек соры булды.

— П-П-Петуния! – диде ул авыр сулап.

Дадли хатны тартып алырга тырышты, тик Вернон җизни кәгазь тоткан ку-

лын өскә күтәрде. Петуния апа кызыксынып хатның беренче юлын укыды. Бер мизгелгә ул аңын югалтачак сыман күренде. Ул, тамагына тотынып, авыр гына сулап куйды.

— Вернон! Йә Ходам! Вернон!

Алар Һарри һәм Дадлиның бүлмәдә булганын онытып бер-берсенә карап куйдылар. Дадли исә битарафлыкка күнекмәгән иде. Ул таягы белән әтисенең башына сукты.

— Мин хатны укырга телим! – диде ул каты итеп.

— Мин аны укырга телим, – диде Һарри ачулы гына. – Ул – минеке!

— Икегез дә, ычкыныгыз моннан! – каркылдады Вернон җизни, хатны кире конвертка тыгып.

Һарри селкенмәде.

— МИҢА МИНЕМ ХАТНЫ БИРЕГЕЗ! - дип кычкырды ул.

— Миңа да укырга бир! – дип таләп итте Дадли.

— ЧЫГЫГЫЗ! – дип акырды Вернон җизни һәм Һарри белән Дадлины якаларыннан эләктереп, аларны коридорга атып бәрде, артларыннан аш бүлмәсенең ишеген ябып куйды.

Һарри белән Дадли шунда ук ачкыч тишеге өчен усал, ләкин тавышсыз сугыш оештырдылар, Дадли җиңгәч, Һарри, күзлегенең бер колакта гына асылынуына игътибар итмичә, идәнгә ятып, ишек белән идән арасындагы ярыкка колагы белән терәлде.

— Вернон, – диде Петуния апа калтыраган тавыш белән, – адреска кара, аның кайда йоклаганын алар ничек белгәннәр соң? Синеңчә, алар өебезне күзәтәләрме?

— Күзәтәләр, шымчылык итәләр, бәлки артыбыздан йөриләрдер, – мыгырдады Вернон җизни.

— Нишләргә соң, Вернон? Бәлки җавап бирергәдер? Без теләмибез, дип язаргадыр?

Һарри Вернон җизнинең ялтырап торган түфлиләре бүлмә буйлап алга-артка йөргәнен күрде.

— Юк, – диде ул ниһаять. – Юк, без җавап бирмәбез. Алар җавапны алмасалар... Әйе, яхшырак булыр... Без берни эшләмәячәкбез...

— Ләкин...

— Минем өемдә аның кебекләр кирәкми, Петуния! Без аны алганда, бөтен бу куркыныч нәрсәләрен юкка чыгарачакбыз дип вәгъдә бирмәдекме?

Шул кичтә, эшеннән кайткач, Вернон җизни гомердә кылмаганны эшләде: ул Һарриның чоланына керде.

— Минем хат кайда? – дип сорады Һарри, Вернон җизни аның ишегенә кысылып кергәч. – Миңа кем язган?

— Беркем дә, алар ялгышканнар, – диде Вернон җизни. – Мин аны яндырдым.

— Анда хата юк иде, – диде Һарри ачу белән. – Анда чоланга диелгән иде бит.

— ТЫНЛЫК! – дип акырды Вернон җизни, һәм түшәмнән берничә үрмәкүч килеп төште. Ул берничә тирән сулыш ясады да, йөзен елмаерга мәҗбүр итте, читтән караганда, бу аның өчен бик тә авыртулы эш сыман булып күренде.

— Әйе, эээ, Һарри, чоланың турында. Без Петуния апаң белән уйладык та… син инде шактый үстең, без сине Дадлиның икенче йокы бүлмәсенә күчерсәк яхшырак булыр дидек.

— Ник? – дип сорады Һарри.

— Сорама! – дип ырлап куйды Вернон. – Әйберләреңне өскә күтәр, хәзер үк!

Дурсльләр өендә дүрт йокы бүлмәсе бар иде: берсе Вернон җизни белән Петуния апаныкы, икенчесе – кунаклар өчен (гадәттә, Вернонның апасы Мардж йоклый), өченчесе – Дадли йоклаган бүлмә, һәм тагын берсендә Дадлиның барлык уенчыклары һәм үз бүлмәсенә сыймаган әйберләре саклана иде. Һарриga барлык әйберләрен яңа бүлмәсенә кертер өчен бер менү дә җитте. Ул ятакка утырып, тирә-ягына карады. Мондагы әйберләрнең барысы да диярлек ватык иде. Бер ай элек алынган видеокамера кайчандыр күршеләр эте белән бәрелешкән кечкенә уенчык танк өстендә ята, почмакта Дадлиның беренче телевизоры тора, ул аны яраткан тапшыруы тукталгач аягы белән типкән иде. Икенче почмакта зур читлек тора, элек анда тутый кош яши иде, аны Дадли мәктәптә чын һава мылтыгына алыштырган иде дә, өстенә утырып сындырган бу мылтык та хәзер бер киштәдә ята. Калган киштәләр китап белән тулган. Бүлмәдә бердәнбер яңа, кеше тимәгән булып күренгән әйберләр шул китаплар иде.

Аста Дадлиның әнисенә елаган тавышы ишетелә иде:

— Мин аның анда йоклавын теләмим! Миңа ул бүлмә кирәк! Аны куып чыгарыгыз!

Һарри авыр сулап куйды һәм ятагына сузылды. Кичә ул монда эләгер өчен теләсә нәрсә эшләр иде. Бүген исә ул хаты белән чоланда да утырырга риза булды.

Киләсе көнне иртәнге аш вакытында барысы да тавыш-тынсыз утырды. Дадли исә тәмам аптыраушта иде. Ул акырып та карады, әтисенә таягы белән дә сукты, әнисенә дә типте, ташбакасын бакчага ыргытты, тик аңа бүлмәсен барыбер кайтармадылар. Һарри кичәге хәлләр турында уйлап утырды һәм хатны коридорда ук ачмавына үкенде. Вернон җизни белән Петуния апа бер-берсенә ямансу гына карап утыралар иде.

Хатлар килгәч, Һарригa иртә буе якты чырай күрсәтергә тырышкан Вернон җизни хатлар артыннан Дадлины җибәрде. Дадлиның коридор буйлап атлап, юлында очраган һәрнәрсәгә Сасынгс таягы белән сугуы ишетелде. Шуннан соң ул кычкырып җибәрде: «Монда тагын бер хат! Мистер Һ. Поттер, Иң кечкенә йокы бүлмәсе, Бүрекүз урамы, 4...»

Буыла-буыла кычкырып, Вернон җизни урыныннан сикереп торды һәм коридорга йөгерде. Һарри аның артыннан ашыкты. Вернонга хатны тартып алыр өчен Дадлины идәнгә егарга туры килде, тик бу җиңел түгел иде, чөнки Һарри аны муеныннан тотты. Бер минут буена барган сәер көрәш барышында һәркемгә берничә кат Сасынгс таягы тиде, шуннан соң Вернон җизни, Һарриның хатын кулында тотып, торып басты.

— Үз чоланыңа, ягъни, бүлмәңә бар, – диде ул карлыккан тавышы белән Һаррига. – Дадли, син дә бар!

Һарри яңа бүлмәсендә ары-бире атлады. Кемдер аның чоланнан күчкәнен дә, беренче хатны укый алмаганын да белеп алган. Димәк, алар тагын кабатлаячак микән? Ярар, бу юлы аларның эше барып чыгар. Һарриның планы бар иде.

***

Кайчандыр ватык булган, әмма хәзер инде төзәтелгән сәгать уяткычы иртәнге алтыда шалтырады. Аны тиз генә сүндереп, Һарри бер тавыш та чыгармыйча киенде. Аңа Дурсльләрне уятырга һич тә ярамый. Ул утларны да кабызмыйча аска төште.

Ул хат ташучыны Бүрекүз урамы почмагында көтәргә һәм хатларны беренче булып алырга җыена иде. Караңгы коридор буйлап ишеккә таба атлаганда аның йөрәге тимерче чүкече сыман тибә иде һәм шул мизгелдә...

— АААААА!

Һарри һавага очып сикерде, чөнки ул ниндидер зур һәм йомшак нәрсәгә басты Ниндидер җанлы нәрсәгә!

Өстә утны кабыздылар һәм Һарри, коты очып, бу зур, йомшак нәрсәнең Вернон җизнинең йөзе булганын аңлады. Вернон җизни өй ишеге астында йокы капчыгында ята иде. Күрәсең, ул Һарриның уенда ни булуын аңлап, аның планы барып чыкмасын өчен шунда яткан булган. Ярты сәгатьләп ул Һаррины иләде дә, шуннан соң аңа бер чынаяк чәй ясарга кушты. Һарри моңсу гына аш бүлмәсенә сөйрәлде, кире килүенә исә хатлар нәкъ Вернон җизнинең кулына эләккән иде инде. Һарри яшел кара белән язылган өч хатны күреп алды.

«Мин...» – дип башлады ул, тик Вернон җизни аның каршында ук бу хатларны ертып атты.

Бу көнне Вернон җизни эшенә бармады. Ул өйдә калып, хатлар өчен ясалган ярыкны ямап куйды.

— Күрәсеңме, – диде ул кадак тулы авызы белән Петуния апага. – Хатларын китерә алмасалар, бу эштән баш тартырлар.

— Мин моңа бик шикләнәм, Вернон.

— Оу, бу кешеләрнең акылы бик сәер эшли, Петуния, алар синеңчә яки минемчә уйламый, – диде Вернон җизни һәм Петуния апа яңа гына китергән җимеш бөккәне белән кадак кага язды.

***

Җомга көнне Һаррига кимендә унике хат килде. Ишектәге хат ярыгына тыгып булмагач, аларны ишек астына кыстырдылар, ә берничәсен хәтта беренче каттагы бәдрәфнең кечкенә тәрәзәсенә тыктылар.

Вернон җизни янә өйдә калды. Бөтен хатларны яндыргач, ул чүкеч белән кадаклар тотып, беркем кермәсен өчен алгы һәм арткы ишек кырындагы тишекләрне ныклап кадаклап куйды. Ул борын астыннан гына «тип-тап...»[1] дип мыгырдады һәм колагына ишетелгән һәр кыштырдауга сикереп торды.

***

Шимбә көнне эшләр кулдан ычкына башлады. Һаррига язылган егерме хат өйгә эләгер өчен юл таба алды. Алар кадакланган ишекләрне күреп бик нык гаҗәпләнгән сөтче абый тәрәзә аркылы биргән ике дистә йомырканың һәрберсенә тырышып бөкләнгән хәлдә яшерелгән иде. Вернон җизни ярсып почтага һәм сөт кибетенә шалтыратып, гаеплене эзләгән вакытта Петуния апа хатларны ризык миксерында юк итте.

— Кемнең синең белән шулкадәр сөйләшәсе килә соң? – дип гаҗәпләнеп сорады Дадли Һарридан.

***

Якшәмбе иртәсендә Вернон җизни иртәнге аш өстәле артында талчыккан һәм бераз авырган, ләкин шулай да бәхетле кыяфәт белән утырды.

— Якшәмбе көнне хатлар килми, – дип шатланып әйтте ул, гәҗитен мармелад белән буяп. – Каһәр суккан хатлар бүген юк.

Ул сөйләп тә бетермәде, камин төтенлегеннән кинәт кенә нәрсәдер очып чыгып, аның башына сукты. Киләсе мизгелдә утыз-кырыклап хат каминнан бүлмәгә сызгырып очып керделәр. Дурсльләр башларын иде, ә Һарри һавадан бер хатны булса да тотарга тырышты.

— Кит! КИТ!

Вернон җизни Һаррины биленнән тотып, коридорга ыргытты. Петуния апа белән Дадли башлары өстеннән кулларын күтәреп йөгереп чыкканнан соң, Вернон җизни бүлмә ишеген япты. Алар хатларның һаман диварларга һәм идәнгә бәрелеп, бүлмәгә тулганын ишетте.

— Җитәр! – диде Вернон җизни. Ул тыныч сөйләшергә тырышты, әмма шул ук вакытта мыегыннан учма-учма төк йолкыды. – Без моннан китәбез. Биш минуттан барыгыз да әзер килеш аста булыгыз. Бераз киемнәр алыгыз. Дәшмәгез!

1 Оригиналда: «Tiptoe Through the Tulips», 1929 елда иҗат ителгән җыр.

Ул яртылаш йолкып алынган мыегы белән шулкадәр куркыныч күренгәнгә, беркем дә аңа каршы дәшергә җөрьәт итмәде. Ун минуттан алар кадак кагылган ишекләрне бәреп чыгып, машинада утыралар иде инде. Дадли арткы урында үпкәләгән килеш мышнап утырды, чөнки әтисе үзенең спорт сумкасына телевизор, санак һәм видеомагнитофонны тыгарга маташып, көтәргә мәҗбүр иткән өчен аңа берне эләктерде.

Алар кузгалдылар. Машинада озак бардылар. Хәтта Петуния апа да аларның кая барганын сорарга җөрьәт итмәде. Берничә тапкыр Вернон җизни кинәт кенә борылып, кире якка китте.

«Эзне югалтсыннар… эзне югалтсыннар», – дип мыгырданып утыра иде ул.

Алар, ашарга да туктамыйча, көне буе бардылар. Караңгы төшкәч, Дадли шыңшый башлады. Аның гомерендә бу иң начар көн иде. Ул ач иде, ул карарга теләгән биш яраткан телетапшыруын күрми калды. Аның беркайчан да шулай озак итеп санагындагы уеннарсыз калганы юк иде.

Вернон җизни, ниһаять, зур шәһәр кырындагы күңелсез күренгән кунакханә янында туктады. Дадли белән Һарри күгәрек исле ике ятаклы бер бүлмәне бүлешteләр. Дадли гырылдый башлады, Һарри исә йокламыйча тәрәзә төбендә утырды. Узып барган машиналарның утларына карап уйлана иде ул…

***

Иртәнге ашка аларга күгәргән кукуруз кисәкләре һәм әче помидорлар белән кыздырылган тостлар бирделәр. Алар тукланырга да өлгермәде, яннарына кунакханә хуҗасы килде.

— Гәфу итегез, арагызда Мистер Һ. Поттер юкмы? Аңа йөзгә якын хат килгән, әнә теге өстәлдә яталар.

Ул аларга конвертны сузды һәм барысы да яшел кара белән язылган сүзләрне укый алды:

Мистер Һ. Поттер
17 нче бүлмә
«Рэйлвью» кунакханәсе
Коукворт

Һарри хатны алырга дип кулын сузды, тик Вернон җизни аның кулына сукты. Кунакханә хуҗасы сүзсез карап куйды.

— Мин аларны алырмын, – диде җизни һәм хуҗа артыннан атлады.

***

— Кадерлем, кире кайтсак яхшырак булмасмы? – берничә сәгатьтән соң Петуния апа юаш кына итеп сорау бирде. Вернон җизни аны ишетмәгәнгә салышты. Беркем дә аларның кая юл тотканнарын белми иде. Ул аларны урман уртасына китерде, анда чыкты да, башын какты һәм яңадан машинага утырып, юлны дәвам итте. Шул ук хәл сөрелгән басу уртасында, һәм асылмалы күпердә,

һәм күпкатлы машина кую урынында кабатланды.

— Әти акылдан язган, шулаймы? – дип сорады Дадли Петуния ападан соңрак.

Диңгез буенда туктагач, Вернон җизни аларны машинада бикләп калдырды һәм каядыр югалды.

Яңгыр ява башлады. Эре тамчылар машина түбәсенә тамды. Дадли үксеп куйды.

— Бүген дүшәмбе, – диде ул әнисенә. – Бүген кич белән «Бөек Умберто» тамашасын күрсәтәләр. Минем телевизор булган урында тукталасым килә.

Дүшәмбе. Һарриның исенә бер нәрсә төште. Бүген дүшәмбе булса, ә бу мәсьәләдә Дадлига таянып була, чөнки ул телевизордагы һәр тапшыруның көнен белә, димәк, иртәгә аның туган көне. Әлбәттә, аның туган көннәрен күңелле дип атап булмый, узган ел Дурсльләр аңа элгеч белән Вернон җизнинең иске оекбашларын бүләк иткәннәр иде. Шулай да, сиңа көн саен унбер яшь тулмый бит.

Вернон җизни елмаеп кире кайтты. Аның кулында озын нечкә төргәк бар иде, әмма ул Петуния апага нәрсә сатып алганын әйтмәде.

— Мин шәп урын таптым! – диде ул. – Әйдәгез, чыгыгыз!

Тышта бик салкын иде. Вернон җизни диңгездәге ерак кыяга ымлап күрсәтте. Кыя башында күз алдына китереп булган иң ярлы алачык тора иде. Билгеле, анда телевизорның юклыгы аңлашыла иде.

— Бүген кичен давыл вәгъдә иттеләр, – шат Вернон җизни кулларын ышкыды. – Ә бу джентельмен безгә көймәсен биреп торырга ризалашты!

Алар янына тешсез карт абзый якынлашты. Ул, яман гына елмаеп, корычтай дулкыннарда сикергән иске көймәгә бармагы белән төртә иде.

— Мин ашарга әйберләр алдым, – диде Вернон җизни. – Әйдәгез, киттек!

Көймәдә салкын иде. Бозлы су, чәчрәп, муенга тия, ә салкын җил битләрне чеметеп өрә иде. Бер сәгатькә сузылган сыман тоелган юлдан соң алар кыяга барып җиттеләр. Вернон җизни, ташларда шуып һәм абынып, аларны кәкрәйгән йортка алып китте.

Өй эче коточкыч иде: диңгез суүсемнәре исе таралган, агач диварлардагы тишекләрдән әче җил сызгыра, ә камин буш һәм дымлы иде. Йортта ике генә бүлмә бар иде.

Вернон җизни китергән ризык дигән нәрсә дүрт банан һәм һәрберсенә берәр пакет чипс булып чыкты. Ашаганнан соң ул чипс пакетлары белән белән камин ут тергезеп карады, ләкин пакетлар янарга теләмичә җыерылды һәм бүлмәне зәһәр төтен белән тутырды.

— Теге хатлар хәзер кирәк булыр иде – диде ул күтәренке кәефтә.

Аның кәефе бик яхшы иде. Билгеле, ул бу давылда беркем дә хат тапшырыр өчен алар янына килмәс дип уйлый иде. Һарри аның белән килешмичә булдыра алмады, гәрчә бу фикер аны бер дә сөендермәсә дә.

Төн җитүгә вәгъдә ителгән давыл да башланып китте. Көчле дулкыннар йорт диварларына чәчрәде, көчәя барган җил пычрак тәрәзәләргә бәрелде. Петуния апа күгәрә башлаган берничә юрган табып, көяләр ашаган ятакта Дадлига йокы урынын әзерләде. Үзе исә Вернон җизни белән күрше бүлмәдәге шыксыз караватка ятты. Һаррига исә идәндәге иң йомшак урынны табып, иң юка, тишекле юрган белән ятарга туры килде.

Давыл көчәя торды, Һарри исә йоклый алмады. Ул салкыннан бөреште, җайлырак урнашырга тырышып карады, өстәвенә ашказаны да ачлыктан быгырдый иде. Дадли йоклап китте һәм гырылдый башлады, тик күк күкрәү аның тавышын басты. Дадлиның сәгате караңгыда яктырта иде, хәзер аның ятактан асылынган кулындагы бу сәгать Һаррига ун минуттан соң унбер яшь тулачагын күрсәтә. Ул минут укларының хәрәкәтен карап ята, башында исә Дурсльләр аның туган көнен искә төшерерләрме дигән уй. Әмма моннан күбрәк ул аңа хат язучының кайда булуы белән кызыксына иде.

Биш минут калды. Һарри тышта ят тавыш ишетте. Ул түшәм ишелеп төшмәсә ярар дип өметләнде. Хәер, алай бәлки җылырак та булыр де. Дүрт минут. Бәлки, Бүрекүз урамындагы өй хатлар белән тулы булыр да, Һарри берсен булса да эләктерә алыр?

Өч минут калды. Әле генә бу каты тавышны диңгез чыгардымы ул? Ә бу (ике минут…) сәер кыштырдау каян икән? Кыяның бер кисәге диңгезгә ишелде әллә?

Бер минуттан соң аңа унбер тулачак. Утыз секунд… егерме… ун… тугыз… Бәлки Дадлины уятып, аның ачуын китереп алырга… өч… ике… бер…

БУМ!

Бөтен алачык тетрәп куйды һәм Һарри кинәт кенә идәнгә утырды һәм ишеккә карап текәлде. Тышта кемдер ишек шакый иде.

ДҮРТЕНЧЕ БҮЛЕК

Ачкычлар сакчысы

БУМ! Яңадан шакыдылар. Дадли дерт итеп уянды.

Артта ишек ачылды һәм бүлмәгә авыр сулап Вернон җизни керде. Аның кулында мылтык иде. Хәзер ул кичен сатып алган озын нечкә төргәктә нәрсә ятканы ачыкланды.

— Кем бар? – дип кычкырды ул. – Кисәтәм: минем кулымда мылтык!

Бер мизгелгә тынлык урнашты. Шуннан соң…

БАМ!

Ишеккә шулкадәр каты итеп суктылар ки, ул хәтта күгәннәрен очып чыкты һәм авыр гөрселдәп идәнгә ауды.

Бусагада алып гәүдәле кеше басып тора иде. Тузган озын чәче һәм буталып беткән кыргый сакалы аның йөзен тулысы белән диярлек капласа да, чәч арасында сәдәф сыман ялтыраган кара күзләрен күреп була иде.

Алып, башы түшәмнән бераз булса да астарак булырлык итеп иелде дә, алачыкка керде. Идәннән ишекне күтәреп алды һәм җиңел генә урынына куйды. Тыштагы давыл тавышы бераз тынгандай булды. Аннары алып алачык хуҗаларына борылды.

— Чәй куймассыз микән? Юлда арытты бераз…

Ул коты очып, кымшанырга да курыккан Дадли утырган диванга таба атлады.

— Кая, күч тегендәрәк, күзле бүкән, – диде ул.

Дадли чыелдап әнисе артына йөгерде; куркып беткән Петуния апа үзе дә Вернон җизни артына баскан иде инде.

— Менә бит безнең Һарри! – диде алып.

Һарри аның сакал баскан усал кыргый йөзенә карады һәм сәдәф күзләрнең елмаюдан кысылганын күрде.

— Сине соңгы тапкыр күргәндә, бәләкәй генә идең әле, – диде алып. – Син әтиеңә охшагансың, әмма күзләрең нәкъ әниеңнеке.

Вернон җизни шыгырдаган сәер тавыш чыгарды.

— Моннан чыгып китүегезне таләп итәм, сэр! – дип кычкырды ул. – Сез көч

кулланып бәреп кердегез!

— Аһ, авызыңны яп әле, тинтәк Дурсль! – диде алып. Ул диван аркасыннан үрелеп, Вернон җизни кулындагы мылтыкны тартып алды да аны, әйтерсең, җилем кисәгеннән, төенгә бәйләде һәм почмакка ыргытты.

Вернон җизни койрыгына баскан тычкан кебек чыелдап куйды.

— Һарри, – диде алып, Дурсльләргә арты белән борылып. – Туган көнең котлы булсын. Минем сиңа бирәсе әйбер бар бит… тик мин аңа юлда ялгыш утырдым бугай, тик тәме аңа гына үзгәрмәгәндер.

Ул кара курткасының эчке кесәсенә үрелеп, бераз таушалган кәгазь савыт тартып чыгарды. Һарри калтыраган куллары белән аны ачты. Аның эчендә өстенә яшел белән «Туган көнең котлы булсын, Һарри» дип язылган, үзе сылашып торган зур шоколад торты иде.

Һарри алыпка карады. Аның рәхмәт әйтәсе килгән иде, тик бу сүз авызга барып җитмәде, ул «Сез кем?» дип сорады.

Алып көлеп куйды.

— Дөрес, мин үзем белән таныштырмадым бит. Рубеус Һагрид булам, мин Һогвартс ачкычлары һәм җирләренең сакчысы.

Ул, зур учын сузып, Һарриның бөтен кулын кысты.

— Чәй буламы инде, юкмы? – диде ул кулларын ышкып. – Берәр катырак нәмәстәкәй дә ярап куяр.

Аның күзләре җыерылган чипсы пакетлары яткан каминга төште, һәм ул фыркылдап куйды. Ул учакка таба иелде; алар аның ни эшләгәнен күрмәде, әмма ул бер мизгелдән кире урынына утырганда, каминда ут кабынган иде. Бөтен алачыкка җемелдәвек яктылык таралды, һәм Һарри, җылы ваннага утыргандагы кебек, тәнен рәхәт җылы биләп алганын тойды.

Һагрид үзенең авырлыгыннан бөгелгән диванга кире утырды һәм киеменең әллә ничә кесәсеннән төрле әйбер чыгара башлады: бакыр чәйнек, сосискалар салынган бөгәрләнгән пакет, кисәү агачы, берничә чынаяк һәм гарәбә төсле эчемлек шешәсе. Чәй ясарга керешкәнче ул шул шешәдән эчеп алды. Тиздән бүлмәгә кыздырылган сосиска исе таралды. Алып эш белән мәшгуль булган арада беркем бер сүз дә эндәшмәде, ләкин ул кисәү агачыннан майда кызган алты сосисканы алгач, Дадли чак кына кымшанып куйды. Вернон җизни шунда ук аңа кычкырып җибәрде:

— Нәрсә генә бирсә дә, алма, Дадли!

Алып көлемсерәп куйды.

— Чиләнмә, Дурсль, синең аяклы бәлеш малаеңның башка тазарасы юк инде.

Ул сосискаларны Һаррига сузды, ә ул исә шулкадәр ач булганга, гомерендә моннан да тәмлерәк ризык ашамаган төсле иде. Әмма ул барыбер күзләрен

алыптан ала алмады. Ахыр чиктә, беркемнең дә аңа бернәрсә аңлатырга җыенмавын күргәч, ул үзе сорау бирергә мәҗбүр булды:

— Гафу итегез, ләкин мин һаман сезнең кем булуыгызны белмим, – диде ул.

Алып бер йотым чәй эчте дә авызын кул арты белән сөртеп куйды.

— Миңа Һагрид дип эндәш, - диде ул. – Мине барысы да шулай атап йөртә. Инде әйткәнемчә, мин Һогвартсның ачкычлар сакчысы. Һогвартс турында барысын да беләсең инде, әлбәттә.

— Э… юк, – диде Һарри.

Һагрид шаккатты.

— Гафу итегез, – диде Һарри тиз генә.

— Гафу итегез? – дип бакырды Һагрид, күләгәдә качкан Дурсльләргә борылып. - Алар гафу үтенергә тиеш! Хатларыңны алмавыңны әйткәннәр иде анысы, әмма Һогвартс турында белмисең дип уйлап та карамадым! Әтиең белән әниең барысына да кайда өйрәнгәннәр дип кызыксынмадыңмыни?

— Нәрсәгә ул – барысына? – дип сорады Һарри.

— НИЧЕК ИНДЕ НӘРСӘГӘ? – Һагридның тавышы күк күкрәве төсле яңгырады. – Чак кына сабыр ит әле!

Ул сикереп торды. Ачуланган хәлендә ул алачыкка сыймас сыман күренде. Дурсльләр исә диварга елыштылар.

— Сез нәрсә… – ул Дурсльләргә акыра башлады. – Бу малай, бу малай! Ул БЕРНИ ДӘ белми әллә?

Һарри бу абзый артык шаяра башлады дип уйлады. Ул бит мәктәпкә йөри һәм аның билгеләре начар түгел.

— Мин кайбер нәрсәләрне беләм, – диде ул. – Мәсәлән, математика һәм бүтән нәрсәләр белән таныш мин.

Ләкин Һагрид кулын гына селтәде дә әйтте:

— Безнең дөнья турында димен мин. Синең дөньяң. Әти-әниеңнең дөньясы.

— Нинди дөнья?

Һагрид шартлар дәрәҗәгә җитте.

— ДУРСЛЬ! – диде ул дыңгырдаган тавыш белән.

Ап-ак булган Вернон җизни авыз эченнән «мимбл-вимбл» кебегрәк сүзләр пышылдагандай булды. Һагрид гаҗәпләнеп Һаррига карады.

— Син әтиең белән әниең турында белергә тиеш. — диде ул. Мин әйтәм, алар данлыклы кешеләр. Син дә данлыклы шәхес.

— Нәрсә? Минем... минем әти белән әни билгеле кеше булмаганнар, каян чыгып әйтәсез моны?

— Син бит белмәйсең... белмәйсең...

Һагрид бармакларын чәч арасына батырды, әмма күзен Һарридан алмады.

— Син аларның кемнәр икәнен белмәйсеңме? — дип сорады ул соңгы тапкыр.

Кинәт кенә Вернон җизнинең теле кайты.

— Җитәр! — дип әмер бирде ул. Туктагыз хәзер үк, сэр! Мин бу малайга нәрсә дә булса сөйләргә рөхсәт бирмим!

Вернон Дурсльдән күпкә кыюрак кеше дә Һагридның хәзерге карашыннан артка чүгер иде; Һагрид сөйли башлагач, аның һәрбер иҗеге ярсудан калтырап чыга иде шикелле.

— Сез аңа беркайчан да сөйләмәдегезмени? Дамблдор аңа калдырган хатта нәрсә язылганын беркайчан да әйтмәдегезме? Мин анда булдым! Дамблдорның хат калдырганын күрдем мин, Дурсль! Сез шул еллар буе шуны яшердегезме?

— Нәрсәне миннән яшергәннәр? — дип сорады Һарри, түземсезлек белән.

— ТУКТАГЫЗ! МИН ТЫЯМ! — дип кычкырды Дурсль курку белән.

Петуния апа куркып, авыр сулап куйды.

— Аһ сез, мие аккан нәмәләр, — диде Һагрид. — Һарри, син – тылсымчы.

Алачыкта тынлык урнашты. Диңгез шавы белән җил сызгыруы гына ишетелә иде.

— Мин кем? – Һарри шаккаткан иде.

— Син тылсымчы инде, әлбәттә, — диде Һагрид, диванга утырып. Мескен диван тагын да аскарак бөгелде. — Шәп тылсымчы син. Тагын бераз укып та алсаң! Мондый ата-ана белән тагын кем була аласың инде син, ә? Йә, хәзер хатыңны укы инде.

Һарри кулларын сузды һәм яшел кара белән «Мистер Һ. Поттерга, Идән, Диңгездәге-Кыядагы-Алачык, Диңгез» дип язылган саргылт конвертны алды. Хатны тартып чыгарып укый башлады:

ҺОГВАРТС ТЫЛСЫМ ҺӘМ СИХЕР МӘКТӘБЕ

Директор: Альбус Дамблдор

(I класс Мерлин ордены иясе, Бөек тылсымчы, Өлкән әфсенче, Халыкара тылсымчылар конфедерациясенең Югары мөстәкыйльбашы)

Кадерле Поттер әфәнде,

Олы шатлык илә Һогвартс тылсым вә сихер мәктәбендә укыр өчен урыны-

гыз барлыгын хәбәр итәбез. Үтенеп сорыйбыз, түбәндә язылган китаплар һәм кирәк-ярак әсбаплар исемлеге белән танышсагыз иде.

Дәресләребез 1 сентябрьдә башлана. 31 июльдән соңармыйча ябалак җибәрсәгез иде.

Минерва МакГонагалл,
Директор урынбасары

Һарриның башында фейерверк сыман бер-бер артлы сораулар калыкты, әмма ул кайсын беренче итеп бирергә белмәде. Берничә минуттан соң ул, тотлыгып, Һагридка дәште:

— Ябалак җибәрергә дигәннәр – нәрсә дигән сүз бу?

— Горгона катыргыры, әле ярый искә төшердең, — диде Һагрид һәм олы атны җиргә егардай көчле кулы белән маңгаена сукты, ә аннары икенче кесәсеннән ябалак – чып-чын, тере, әзрәк йоннары тырпайган ябалак – тартып чыгарды, шулай ук пергамент төргәге һәм озын каурый каләм алды. Тел очын теш арасына куеп, ул хат язарга тотынды, ә Һарри исә аны өстен-аска укый алды.

Кадерле Дамблдор әфәнде,
Һаррига хатын тапшырдым.
Иртәгә әйберләрен алырга барабыз.
Һава торышы әкәмәт начар. Сез иминдер дип өметләнәм.
Һагрид

Һагрид хатны төрде, ябалакка бирде, кош исә төрелгән кәгазьне томшыгына кысты, Һагрид ишекне ачып, ябалакны давыллы диңгез өстенә очырып җибәрде. Аннан ул, бу хәл телефоннан сөйләшкән сыман гап-гади күренеш булгандай, тыныч кына кире диванга утырды.

Һарри ачык авыз белән утырганын аңлады да аны тиз генә япты.

— Кайда туктап калдым әле мин? — диде Һагрид, әмма шул вакыт камин янына һаман ап-ак йөзле, әмма усал кыяфәтле Вернон җизни чыкты.

— Ул беркая да бармый, — диде ул.

Һагрид көлеп куйды.

— Йә, синең ише бөек магл аны ничек туктатыр икән, ә? — дип сорады ул.

— Кем? — дип сорау бирде Һарри, зур кызыксыну белән.

— Магл, — дип җаваплады Һагрид. — Менә алар кебек тылсымчы булмаган халыкны шулай атыйлар. Синең бәхетсезлегең инде бу, чөнки сиңа гомеремдә күргән иң магл маглларда үсәргә туры килде.

— Аны үзебезгә алганда мондый юк-барны ташларга дип ант эчтек без! — диде Вернон җизни. — Андый чирне бетерәбез дидек. Тылсымчылар, имеш!

— Сез белә идегезмени? — диде Һарри. — Сез минем тылсымчы булуымны

белдегезме?

— Белдек инде! — кинәт кенә Петуния апа да телгә килде. — Белдек! Әлбәттә, белдек! Минем җенле сеңлем дә шундый булгач, синнән тагын кем чыгар иде соң? Аһ, аңа да шулай хат килде дә, ул да шул мәктәбенә киткән булды, аннан ял саен бака уылдыгы тулы кесәләре белән кайта иде дә чәй капчыкларын күсегә әйләндерә иде. Бары мин генә, мин генә аның кем булуын белә идем. Җенле нәмә! Әмма әнкәй белән әткәй өчен, аһ, бу безнең Лилия, ул менә шундый, ул менә тегенди! Гаиләдә тылсымчы булганга алар шундый горурланалар иде.

Ул тирән итеп сулыш алыр өчен туктап алды һәм аннары сүз чишмәсен дәвам итте. Күрәсең, ул еллар буена әйтергә теләгән сүзләрен ниһаять сөйли иде.

— Аннары ул мәктәбендә Поттерны очратты, алар өйләнештеләр дә, менә син тудың. Мин инде белә идем: син дә аның кебек үк шундый сәер, шундый ук җүнсез булырга тиеш идең. Ә аннары ул шартлап һавага очты, ә син безнең ишек төбенә кунакладың.

Һарри агарып чыкты. Сөйләшергә хәле кайткач, ул сорау бирде:

— Шартлады? Сез бит алар машинада һәлак булды дидегез!

— МАШИНАДА?! — Һагрид ярсып кычкырып җибәрде һәм, котырып, диваннан сикереп торды, ә Дурсльләр почмакларына елыштылар. — Ничек инде Лилия һәм Джеймс Поттерлар машинада һәлак булсын ди? Оят түгелме сезгә? Кит моннан! Безнең дөньябызда һәр бала Һарриның исемен белә, ә ул үзе үз тарихын белмәй!

— Тик ни өчен беләләр? Ни булды соң? — дип сорады Һарри үҗәтлек белән.

Һагридның йөзеннән ачу китте. Аның урынына кинәт кенә пошыну килде.

— Мин мондый хәлне көтмәгән ием, — диде ул басынкы һәм борчулы тавыш белән. — Дамблдор бу эш авыррак булыр дип әйткән иде әйтүен, әмма шулкадәр күп нәрсәне белмәйсең дип уйлап та карамадым мин. Белмәем, боларны мин сөйләргә тиеш микән инде, әмма кемдә булса тиеш... Син боларны белмичә Һогвартстка бара алмыйсың.

Ул Дурсльләргә каш астыннан карап куйды.

— Ярар, мин сөйли алган кадәрен белсәң дә яхшы булыр. Барын да сөйли алмам, чөнки кайбер нәрсәләр бик караңгы әле монда...

Ул берничә секунд учакка карап утырды да сүзен башлады.

— Бу хәлләр бер кешедән башланды... Юк, син шул кешенең исемен белмичә булдыра алмыйсың, бездә бөтен кеше аны белә бит.

— Кем ул?

— Тик мин аның исемен әйтергә яратмыем. Беркем дә яратмый.

— Нигә алай?

— Гаргуйль алгыры, Һарри, кешеләр һаман куркалар аннан. Йә Аллам, бу бик авыр бит әле. Кара, бер тылсымчы бар иде, һәм ул… явызга әйләнде. Начарлардан да начаррак булды. Аның исеме…

Һагрид авызын ачып, йотып куйды, әмма бер сүз әйтә алмады.

— Бәлки, сез миңа язырсыз гына? — дип тәкъдим итте Һарри.

— Белмәем лә ничек язылганын. Ярар… Волдеморт[1]. — Һагрид дерелдәп куйды. — Башка әйттермә. Бу… бу тылсымчы егерме еллап элек үзенә иярченнәр җыя башлады. Тапты ул аларны… кайберсе куркып, икенчеләре аның кебек үк көчле булырга теләп, аңа хезмәт итәргә тотынды. Караңгы көннәр иде, Һарри. Кемгә ышанырга белмисең, чит тылсымчы һәм тылсымчыбикәләргә якты чырай күрсәтү бетте… Куркыныч хәлләр була иде. Ул гел җиңеп барды. Әлбәттә, аңа каршы чыгучылар булды, ә ул аларны үтерә генә иде. Коточкыч. Соңгы имин урыннарның берсе Һогвартс иде. Үзең-Беләсең-Кем Дамблдордан гына курыккандыр дип уйлаем. Шуңа да Һогвартстка тияргә кыймагандыр.

— Ә синең әниең белән әтиең мин белгән иң яхшы тылсымчылар иде. Кайчандыр Һогвартсның Әйдаман егете белән Әйдаман кызы иде бит алар! Белмим, нигә Үзең-Беләсең-Кем аларны алдарак үзенә тартырга тырышып карамагандыр… күрәсең, аларның Дамблдор белән якын дус булганнарын һәм караңгы көчләрне сөймәгәннәрен белгәндер.

— Бәлкем, ул аларны үгетли алырмын дип уйлагандыр, ә бәлки… юлда тормасыннар дип юкка чыгарырга теләгәндер. Шунысы гына мәгълүм: ун ел элек Һэллоуин кичендә ул сез барыгыз да яшәгән авылга килгән. Сиңа бары бер генә яшь әле ул чакта. Ул сезнең йортыгызга кергән һәм… һәм…

Һагрид көтмәгәндә генә каяндыр бик пычрак, таплы кульъяулыгын чыгарды һәм быргы тавышлары чыгарып, борынын сеңгерде.

—Гафу итегез, — диде ул. — Әмма бик моңсу бу… әтиең белән әниеңне белә идем, шундый гүзәл һәм мөлаем кешеләр иде, һәм…

— Үзең-Беләсең-Кем аларны үтергән. Ә аннары, һәм монысы инде бик гаҗәеп нәрсә, ул сине дә үтерергә уйлаган. Беркем исән калмасын диде микән, әллә кеше үтерергә яратканга гына микән инде… Әмма ул сине үтерә алмаган. Маңгаеңдагы яра эзенең каян килеп чыкканын уйлаганың булмадымы? Бу гади яра түгел. Мондый эзләр бик куәтле явыз ләгънәт тисә генә кала. Әти-әниеңне үтергән, өеңне җимергән, әмма сине һәлак итә алмаган ул. Шуңа да сине бар дөнья белә, Һарри. Ул юк итәргә теләгән бер кешенең дә исән калганы булмады, бары син генә. Ул шундый көчле тылсымчыларны үтерде – МакКинноннар, Боунзлар, Прюитлар һәлак булды. Ә син сабый килеш тә исән калдың.

Һарриның күңелендә бик авырттыра торган хатирәләр яңарды. Һагрид сөйләп бетергәч, ул элек тә исенә төшеп-төшеп алган күз камаштыргыч яшел утны күпкә ачыграк итеп күрде. Гомерендә беренче тапкыр ул тагын бер нәрсәне исенә төшерде: нечкә, салкын явыз көлү тавышын.

Һагрид аңа моңсу гына карый иде.

1 Оригиналда: Voldemort

— Үз кулым белән сине шул хәрабәләрдән алып чыктым. Дамблдор кушты бит. Аннары сине монда китердем…

— Сафсата! — диде Вернон җизни. Һарри аны ишетеп, дерт итте, чөнки ул Дурсльләрнең дә монда булганын оныткан иде инде. Вернон җизнигә әүвәлге батырлыгы кире кайткан иде ахрысы. Ул, йодрыгын кысып, Һагридка кыргый караш белән карый иде.

— Ә хәзер тыңла мине, малай! — дип ырлады ул. — Әйе, синең кайбер сәерлекләрең бардыр, бәлки, әйбәтләп ярсаң, аларның эзе дә калмас. Ә инде ата-анаңа килгәндә, хуш, алар тегендирәк иде, инкарь итмим анысын, һәм бәлки алардан башка бу дөньяда яхшырактыр. Әйтәм бит, ни чәчсәң, шуны урырсың. Әнә шул сихерчеләр белән уралыша башладылар да, нәкъ мин уйлаганча, ахыры начар тәмамланды…

Әмма шул мизгелдә Һагрид диваннан сикереп торды һәм курткасыннан кыршылып беткән алсу кулчатырын алып, Вернон җизнигә терәде.

— Исеңдә калдыр, Дурсль, әйтүем соңгы булсын – тагын бер сүз һәм…

Сакаллы алып кулчатырының очы белән тишәр дип курыккан Вернон җизнинең кикриге бик тиз шиңде; ул янә диварга терәлеп, тын калды.

— Менә шулай яхшырак булыр, — диде Һагрид. Ул, авыр сулап, хәзер инде идәнгә кадәр үк сыгылган диванга барып утырды.

Һарриның исә бирәсе сораулары йөзләгән иде.

— Ә Вол… гафу итегез, Үзегез-Беләсез-Кемгә нәрсә булды?

— Яхшы сорау, Һарри. Юк булды. Юкка чыкты. Сине үтерергә җыенган төндә үк. Шулай сине тагын да данлыклырак итте. Монысы иң зур сер инде… ул бит көннән-көн куәтләнеп бара иде, бәй, шулай булгач, нәмәшләп җиңелгәндер…

— Кайберәүләр аны үлгән диләр. Әкият, миңа калса. Үләр өчен кеше булырга кирәк, анда кеше әсәре калды микән? Кайберәүләр ул һаман монда, вакытын гына көтә, диләр, анысына да ышанмаем. Аның ягында булган кешеләр безгә килделәр, бирелделәр. Аларның кайберләре сихер астында булганнар да, хәзер уянганнар. Әгәр ул кире кайта алган булса, алар да аңга килмәс иде.

— Күбебез ул һаман монда, ләкин куәтен генә югалткан дип уйлый. Алга барыр хәле юктыр аның. Чөнки синең нindидер сыйфатың аны туктаткан. Теге көнне нәрсә булганын беркем белмәй, әмма синдә булган нәрсәдер аның көчен җимергән.

Һагрид Һаррига хөрмәт белән тулы җылы караш ташлады, ләкин Һарри, горурлык һәм рәхәтлек хис итәсе урынга, монда нindидер куркыныч хата киткәндер дип уйлый башлады. Тылсымчы? Ул? Ничек шулай булсын ди инде? Гомере буе ул Дадлиның каты кулын һәм Петуния апа белән Вернон җизнинең кимсетүләрен түзеп яшәде; әгәр ул чыннан да тылсымчы булса, нишләп әле ул аны чоланга бикләргә җыенган саен аларны гоберле бакага әйләндерә алмады соң? Әгәр ул чыннан да дөньяда иң көчле сихерчене җиңгән булса, нишләп әле Дадли

аны гел футбол тубы сыман типкәләп йөрткән соң?

— Һагрид, — диде ул әкрен генә. — Минем уйлавымча, сез ялгышасыздыр. Мин үземне тылсымчы була алмыйм дип уйлыйм.

Һаррины гаҗәпләндереп, Һагрид көлеп җибәрде.

— Тылсымчы түгел дисең инде, алайса? Ә ачуланган яки курыккан чагыңда бернинди сәер хәлләр дә булмадымы?

Һарри учакка бакты. Хәзер ул шул хәлләр турында уйлый башлады… Апасы белән җизнисен котырырга мәҗбүр иткән бөтен сәерлекләр дә Һарриның кәефе төшкәндә яки аның ачуы килгәндә булды түгелме соң… Дадлиның өере артыннан куганда, ул алар куып тота алмаслык урынга качты, кыркып атылган чәче белән мәктәптә адәм көлкесе булудан курыкккач, чәчен үстерде… Ә иң соңгысында, Дадли аңа суккач, ул үзе дә белмичә үч итмәдемени? Боа-констрикторны аңа каршы җибәрмәдемени?

Һарри янә Һагридка карады, елмайды һәм Һагридның йөзе ничек балкыганын күрде.

— Менә бит, — диде Һагрид. — Һарри Поттер тылсымчы түгел имеш, кара син аны, Һогвартста син бик данлыклы булачаксың.

Әмма Вернон җизни көрәшсез генә бирелергә җыенмый иде.

— Ул беркая да бармый дип әйтмәдеммени әле? — дип ысылдады ул. — Ул «Стоунволл Һай» мәктәбенә барачак, һәм моның өчен рәхмәт әйтәчәк әле. Мин ул хатларны укыдым, аңа әллә нинди юк-бар – әфсен китаплары, таяклар һәм …

— Әгәр ул барырга теләсә, синең кебек бөек маглл да аны туктата алмас, – Һагрид ырлап куйды. — Лилия һәм Джеймс Поттерның улына Һогвартска барырга тыя имеш! Син җүләрдер. Аның исеме тугач та исемлеккә кертелгән. Ул дөньяда иң яхшы тылсым һәм сихер мәктәбендә укыячак. Җиде елдан соң ул үзен танымас та. Анда аның үзе кебек яшьтәшләре булачак, анда Һогвартс тарихында иң шәп директор, Альбус Дамблдор…

— МИН АКЫЛЫ САЕККАН КАРТ ДИВАНАГА ФОКУС ЯСАРГА ӨЙРӘТКӘН ӨЧЕН ТҮЛӘРГӘ ҖЫЕНМЫЙМ! — дип кычкырды Вернон җизни.

Әмма ул зур хата ясады. Һагрид кулчатырын алды һәм аны башы өстенә күтәрде.

— БЕРКАЙЧАН ДА, — дип үкерде ул. — АЛЬБУС-ДАМБЛДОРНЫ-МИНЕМ-АЛДА-КИМСЕТМӘ!

Ул кулчатырын төшерде, һәм һавада җилпеп, Дадлига юнәлтте. Шәмәхә төстәге кабыныш, фейерверк аткан тавыш, кыска чинау һәм киләсе мизгелдә Дадли, симез арт санын тотып, авыртудан акыра-акыра үрле-кырлы сикерә башлады. Арты белән борылгач, Һарри аның ыштанын тишеп үсеп чыккан дуңгыз койрыгын күреп алды.

Вернон абый акырып җибәрде. Петуния апа белән Дадлины икенче бүлмәгә

этеп кертте дә, курку тулы күзләре белән соңгы тапкыр Һагридка карап, ишеген шап итеп япты.

Һагрид, кулчатырына карап, сакал-мыегын сыпырып куйды.

— Чыгырдан чыкмаска ие миңа... — диде ул үкенеп. — Хәер, барыбер дөрес килеп чыкмады инде. Дуңгызга әйләндерәсем килгән иде, күрәсең, болай да чучкага охшаганга, күп нәрсә өстисе калмагандыр.

Ул чуалып беткән кашлары астыннан Һарригa карап куйды.

— Һогвартста бу турында беркемгә дә сөйләмәсәң, бик рәхмәтле булырмын, — диде ул. — Миңа... э... дөресен әйткәндә, тылсымларга ярамый. Сине табып, хатны тапшырыр өчен генә бераз тылсымларга рөхсәт иттеләр. Бу эшкә бик үҗәтләнеп алынуымның бер сәбәбе шул инде.

— Ә нишләп сезгә тылсым ясарга ярамый соң? — дип сорады Һарри.

— Оһ, ярар, әйтәем. Мин дә Һогвартста укыдым, әмма мине чыгардылар, дөресен әйтим инде сиңа. Өченче елымны укыганда. Алар минем таякны икегә сындырдылар. Әмма Дамблдор миңа урманчы булып калырга мөмкинлек бирде. Бөек кеше ул, Дамблдор.

— Безнең иртәгә эшләребез күп, — дип белдерде Һагрид. — Шәһәргә барып, китаплар һәм башка нәрсәләрне алырга кирәк.

Ул өстендәге кара пәлтәсен салып Һарригa бирде.

— Моның астында йокласаң була, – диде ул. – Берәр нәрсә йөри башласа, аптырама, бер кесәсендә бер-ике йоклач[1] калган бугай.

1 Йоклач — соня, тычкан төре.

БИШЕНЧЕ БҮЛЕК

Кыек тыкрык

Икенче көнне Һарри бик иртә уянды. Тышта инде яктырып беткәнен сизеп торса да, күзләрен ачмады.

— Мин төш кенә күрдем, – диде ул үзенә ныклап. — Төшемдә Һагрид исемле дәү абыйның минем тылсымчылар мәктәбенә барачагымны әйтер өчен килгәнен күрдем. Күземне ачкач, мин өйдә, чоланымда булачакмын.

Кинәт бик каты шакылдаган тавыш ишетелде.

— Менә Петуния апа ишегемне шакый, – дип уйлады Һарри, коты алынып. Тик ул һаман күзләрен ачмады. Теге күргән төш шундый шәп иде.

Шак-шок-шак!

— Әйе, — дип мыгырдады ул, — хәзер торам.

Һарри торып утырды һәм Һагридның авыр пәлтәсе аның өстеннән төште. Алачык эче тулы кояш, давыл тынган, Һагрид үзе тәмам җимерелгән диван өстендә йоклап ята. Томшыгына гәҗит кыстырган ябалак тырнаклары белән тәрәзәне тырнап шакып тора иде.

Һарри, эчендә кабартылган зур шар бардай, урыныннан сикереп торды. Туп-туры тәрәзәгә таба барып аны тартып ачуы булды, бер ябалак выжт итеп алачык эченә очып керде дә, Һагридның башына гәҗит төшереп җибәрде. Һагрид кымшанып та карамады. Шуннан соң ябалак пырхылдап барып Һагридның пәлтәсенә ябышты.

— Тукта!

Һарри, кулларын болгап, ябалакны куып караса да, кош, томшыгы белән чырткән тавыш чыгарып янап, пәлтәне талавын дәвам итте.

— Һагрид! — диде Һарри кычкырып. – Монда ябалак килгән.

— Акча түлә, — диде тегесе кәнәфиенә авызын терәгән көенә.

— Нәрсә?

— Гәҗит өчен акча бирергә кирәк. Кесәләрдән кара.

Һагридның пәлтәсендә кесәләрдән башка берни дә юк иде кебек: ачкыч бәйләме, лайлач әкәм-төкәмнәргә каршы ярмалар, бау йомгаклары, бөтнек борчаклары, чәй капчыклары… һәм, ниһаять, Һарри бер уч бик сәер тимер акчалар тартып чыгарды.

— Аңа биш кнат бир, – диде Һагрид йокы аралаш.

— Кнат?

— Кечкенә бронза тәңкәләр ул.

Һарри биш кечкенә бронза тәңкә санап алды. «Монда сал!» дигәндәй, ябалак аягына бәйләнгән нәни янчыгын сузды да, теләгәнен алгач, ачык тәрәзәгә очып чыгып китте.

Һагрид каты тавыш белән иснәде, торып утырды да тәмле итеп киерелеп алды.

— Кузгалырга кирәк, Һарри. Бүген эшебез күп. Лондонга барып сиңа мәктәпкә әйберләр аласы бар.

Һарри кулындагы тимер акчаларны әйләндерә-әйләндерә карап торды. Әле генә башына килгән бер фикер эчедәге кабарган шарны тишеп җибәрде кебек.

— Эееем. Һагрид?..

Ат башы кадәр итекләрен киеп маташкан Һагрид «Ммм?» дип җавап кайтарды.

— Минем бер тиен акчам юк. Һәм син Вернон абыйның кичә ни әйткәнен ишеттең. Ул мине тылсымчыга укытыр өчен акча түләргә җыенмый.

— Моның өчен борчылма, — диде Һагрид башын кашып торган арада. — Син әллә әти-әниең сиңа берни дә калдырмадылар дип уйладыңмы?

— Аларның өйләре җимерелгән түгелме соң?

— Алар алтыннарын өйдә сакламадылар бит инде, әй бала! Безнең беренче тукталыш – Гринготтс. Тылсымчылар банкы. Мә... сосисканы аша. Ул әле бик нык суынып өлгермәгәндер. Ә мин менә синең туган көн тортыңнан баш тартмас ием.

— Тылсымчыларның банклары да бармыни?

— Берәү генә. Гринготтс. Гоблиннар идарә итә анда.

Һарри кулында тотып торган сосисканың бер кисәген төшереп җибәрде.

— Гоблиннар?

— Ие инде. Һәм мин сиңа менә нәрсә әйтәм: аны таларга җыенган кеше – дивана ул. Беркайчан да гоблиннарны алдарга уйлама, Һарри. Гринготтс – ул дөньяда иң ышанычлы һәм куркынычсыз урын. Бәлки, Һогвартс кына ышанычлырактыр. Дөресен генә әйткәндә, минем болай да Гринготтска кереп чыгасым бар иде. Дамблдор кушты. Һогвартс эше белән, — Һагрид горурлыгыннан күкрәген киерде. — Ул еш кына миңа мөһим эшләр куша. Сине кереп алырга, Гринготтска кереп чыгарга... Миңа ышанып булганын белә ул, күрәсеңме.

— Бөтен әйбереңне дә алдыңмы? Алайса, киттек.

Һарри, Һагрид артыннан ияреп, кыяга чыкты. Күк йөзе хәзер тәмам аяз булганга, диңгез кояш нурларында йөзә иде. Вернон җизни бәйләп куйган көймә һаман да урынында тора, әмма давылдан соң аның эченә бик күп су җыелган иде.

— Син монда ничек килдең соң? — диде Һарри һәм күзләре белән тагын бер көймә эзләде.

— Очып, – диде Һагрид.

— Очып?

— Әйе. Тик кире юлга көймә белән бараек. Миңа синең янда тылсым кулланырга ярамый.

Алар икәүләшеп көймә эченә кереп утырдылар. Һарри Һагридның ничек оча алганын күз алдына китерергә тырышып, һаман аңа текәлеп карап торды.

— Алай да ишәсе килмей бит әле, – диде Һагрид Һаррига кырын карап. — Көймәне бераз тизәйтеп җибәрер өчен... э-е-е-е-е, бераз гына тылсым куллансам, берсенә дә әйтмәссең бит, име?

— Әлбәттә әйтмәм, – диде Һарри тагын бераз тылсым күрәсе килеп. Һагрид янә үзенең алсу төсендәге кулчатырын тартып чыгарды да аның очы белән ике тапкыр көймәнең бер ягына тукылдап алды. Көймә шәбәеп ярга таба ашыкты.

— Ни өчен Гринготтсны таларга уйлаган кеше дивана була соң? – дип сорады Һарри.

— Төрле сихерләр, ләгънәтләр бар, – диде Һагрид гәҗитен тартып чыгарып. — Аларның иң ышанычлы базларын аждаһалар саклый, дип сөйләүчеләр дә бар. Әле төшеп берәр нәрсә алсаң да, кире чыгу юлыңны табарга кирәк бит. Гринготтс Лондоннан йөзләгән чакрым аста урнашкан, беләсең килсә. Берәр нәрсәгә кулларың барып җитә алса да, син аннан чыгып җиткәнче ачка үләсең.

Һагрид үзенең гәҗитен, «Көндәлек пәйгамбәр»не, укыган арада, Һарри аның әйткәннәре турында уйлады. Һарри Вернон агайдан шуны өйрәнде: кеше гәҗит укыганда үзе генә калырга тели, ләкин хәзер Һагридны борчымау бик авыр, чөнки аның тормышында бу кадәр күп сорауның берьюлы туганы юк иде әле.

— Тылсым министрлыгы тагын ишәк чумарларын ишеп йөри, – дип мырылдады Һагрид, икенче битне ачып.

— Тылсым министрлыгы да бармыни? – дип сорады Һарри, үзен туктатырга өлгергәнче.

— Әлбәттә, – диде Һагрид. – Алар Дамблдорны министр итеп куймакчылар иде, тик ул, әлбәттә, беркайчан да Һогвартсны калдырмас иде. Шуңа карт Корнелиус Фаджны шунда куйдылар. Пешмәгәннең дә пешмәгәне үзе. Шуңа һәр иртәне Дамблдордан киңәш сорап ябалак арты ябалак җибәрә.

— Нәрсә эшли соң ул Тылсым министрлыгы?

— Аларның төп эше маглларның башына бу илдә тылсымчылар яши икән дигән фикер килмәсен өчен тырышу.

— Ә ник алай?

— Никме? Һарри, син нәмә, бөтен кеше дә проблемасын тылсым белән чишәргә тели башласа! Юк, безне беркем күрмәсен дә, белмәсен дә.

Бу мәлдә көймә йомшак кына итеп ярга килеп терәлде. Һагрид гәҗитен төрде дә, Һарри белән таш баскычлар буенча атлап, урамга менде.

Алар бу кечкенә шәһәрчек буйлап тимер юлга барганда, урамдагы һәр кеше Һагридка шаккатып карап кала барды. Һарри аларны гаепләми иде. Һагридның бөтен кешедән дә ике тапкыр озынрак булуы җимәгән, ул әле гади генә нәрсәләргә дә, әйтик машина кую урыннарының хисаплагычларына да төртеп күрсәтеп, каты тавыш белән «Кара инде, Һарри! Бу маглллар ниләр генә уйлап тапмый, ә?» – дип соклануын белдерә иде.

— Һагрид, – диде Һарри, соңга калмаска тырышып йөгергәнгә, авыр сулый-сулый, – Син Гринготтста аждаһалар бар диденңме?

— Әйе, шулай диләр шул, – диде Һагрид. – Эх, булсын иде минем аждаһам…

— Син аждаһалы булырга хыялланасыңмы?

— Бәләкәй чагымнан бирле. Безгә монда кирәк.

Алар станциягә килеп җиткәннәр иде. Лондонга барасы поезд биш минуттан кузгала икән. Үзе әйткәндәй, «магл тәңкәләрен» аңламаган Һагрид билетлар алыр өчен Һаррига берничә кәгазь акча бирде.

Поездда кешеләр тагын да күбрәк һәм ешрак күзләрен акайттылар. Һагрид берүзенә ике урынны алып утырды да кенәри төсендәге цирк чатыры сыман бер зур нәрсә бәйли башлады.

— Хатың үзең беләнме әле, Һарри? – дип сорады ул бәйләмендәге элмәкләрне саный-саный.

Һарри кесәсеннән пергамент хатны тартып чыгарды.

— Яхшы, – диде Һагрид. – Анда сиңа кирәк нәстәләрнең исемлеге бар.

Һарри хатның кичә төнлә күрми калган битен ачты да укый башлады:

ҺОГВАРТС ТЫЛСЫМ ҺӘМ СИХЕР МӘКТӘБЕ

Киенү тәртибе
Беренче сыйныф укучыларыннан таләп ителә:
1. Өч гади эш мантиясе (кара төстә)
2. Бер көндез кия торган очлы башлы гади эшләпә (кара төстә)
3. Бер пар саклану бияләе (аждаһа тиресеннән яки шуның кебек башка

нәрсәдән)
4. Бер кышкы плащ (кара төстә, көмеш сәдәфләр белән)
Зинһар, һәр укучының да киеменә исеме язылган булырга тиешлеген онытмагыз.

Дәреслекләр исемлеге
Һәр укучының кулында түбәндәге китаплар булырга тиеш:
Миранда Гусһоукның «Стандарт Әфсен Китабы» (1 сыйныф)
Батильда Бэгшотның «Тылсым тарихы»
Адальберт Уоффлингның «Тылсым теориясе»
Эмерик Свитчның «Трансфигурациягә кереш» дәреслеге
Филлида Спораның «Мең дә бер тылсымлы үлән һәм гөмбә» дәреслеге
Арсениус Джиггерның «Тылсымлы төнәтмәләр һәм дарулар» дәреслеге
Ньют Скамандерның «Тылсымлы җанварлар һәм алар яшәгән урыннар» дәреслеге
Квентин Тримблның «Караңгы көчләр: Үзеңне яклау нигезләре»

Башка кирәк-яраклар:
1 тылсым таягы
1 казан (аккургаштан, 2 нче стандарт үлчәмдә)
1 пыяла яки бәллүрдән кечкенә шешәләр җыелмасы,
1 телескоп
1 җиз үлчәү.

Укучылар үзләре белән ябалак ЯКИ мәче ЯКИ бака алып килә ала.

АТА-АНАЛАР, ИСТӘ ТОТЫГЫЗ: БЕРЕНЧЕ ЕЛ ШӘКЕРТЛӘРЕНӘ ҮЗ СЕБЕРКЕЛӘРЕН АЛЫП КИЛҮ ТЫЕЛА.

— Без боларның барысын да Лондонда таба алабызмы? – дип сорады Һарри, гаҗәпкә калып.

— Кайдан эзләргә белсәң, әлбәттә, – диде Һагрид.

Һарриның моңарчы Лондонда булганы юк иде әле. Һагрид, кая барганын белгән кебек күренсә дә, гадәти юл белән йөри белми иде шикелле. Метрода ул турникетта кысылып калды, аннан юл буе утыргычларның артык бәләкәй булуына һәм поездның бигрәк әкрен йөрүенә зарланды.

— Белмим, бу магллар тылсымнан башка ничек яши торганнардыр, – диде ул ватык эскалатор буенча өскә күтәрелеп, кибетләр белән шыгрым тулы урамга эләккәч.

Һагрид, галәмәт биек һәм гәүдәле булганга, урамдагы кеше төркемнәрен җиңел ерып чыга иде, Һаррига бу алыпка җитешеп барырга гына кирәк булды. Алар китап һәм җыр кибетләрен, кафе һәм кинотеатрларны да уздылар инде, әмма бер урын да тылсым таяклары сата торган кибеткә охшамаган иде. Бу гап-гади кешеләр белән тулган гади урамнар иде.

Болардан фәлән чакрым аста чыннан да тылсымлы алтыннар ята микән? Әфсен китаплары һәм оча торган себеркеләр сатыла торган кибетләр дөньяда чыннан да бар микән? Бәлки, бу Дурсльләр оештырган зур бер шаярту гынадыр?

Әгәр Һарри Дурсльләрдә шаярта белү сәләтенең бөтенләй юклыгын белмәсә, ул шулай дип уйлар да иде. Һагрид сөйләгән нәрсәләр кеше ышанмаслык булып яңгыраса да, Һарри никтер аның сүзләрен дөрес дип кабул итте.

— Менә монда, – диде Һагрид, туктап. – «Тишек казан». Бу бик атаклы урын.

Бу шыксыз кечкенә бер паб булып чыкты. Һагрид төртеп күрсәтмәсә, Һарри аны күрмәс тә иде. Кырыйдан ашыгып-ашыгып узган кешеләр аңа ялгыш караш та ташламыйлар шикелле. Аларның карашлары зур китап кибетеннән кичекмәстән янындагы музыка салонына күчә иде, әйтерсең, монда «Тишек казан» бөтенләй юк! Һаррига бу урынны Һагрид белән икесе генә күрә алалар булып та тоелды. Ул бу турында сорарга җитешкәнче, Һагрид аны эчкә кертеп җибәрде.

Атаклы урын дип йөртелер өчен бу паб бик караңгы һәм таушалган иде. Почмакта нәни чынаяктан чәй эчүче берничә карчык утыра. Аларның берсе озын төрепкә тарта. Цилиндр кигән тәбәнәк буйлы бер кеше паб хуҗасы — тешсез чикләвеккә охшаган пеләш абзый белән сөйләшеп тора. Һагрид һәм Һарри керү белән, пабта барган салмак әңгәмәләрнең быжылдавы тынды, һәркем Һагридны белә иде кебек: аңа кул да болгадылар, елмаеп, баш кактылар, ә бармен, стаканга үрелеп, «Гадәттәгечәме, Һагрид?» – диде.

— Бүген юк, Том, мин Һогвартс эшләре белән, – диде Һагрид, коточкыч зур кулы белән Һарриның җилкәсеннән кагып. Мескен Һарриның тезләре сыгылып куйды хәтта.

— Йә Хода, – диде бармен, Һаррига текәлеп, – бу… бу – чынмы соң бу?

«Тишек казан» әһелләре кинәт кенә тынып һәм катып калдылар.

— Ярлыкагыл мине Ходам, – дип пышылдады карт бармен. – Һарри Поттер… сезне күрү нинди бәхет!

Ул бармен өстәле артыннан чыкты да, Һарри янына йөгереп, яшь тулы күзләре белән, аның кулына ябышты.

— Кайтуыгыз котлы булсын, Поттер әфәнде, рәхим итегез, рәхим итегез.

Һарри ни дип әйтергә дә белмәде. Бүлмәдәге бөтен кеше дә аңа карый иде. Төрепкә белән утырган карчык, төтене беткәнен дә аңламыйча, һаман тартуын дәвам итте. Һагрид исә сөенеченнән балкый иде.

Аннан урындык тавышлары яңгырый башлады, һәм икенче мәлдә Һарри «Тишек казан»да булган һәр кеше белән кул бирешүен аңлады.

— Дорис Крокфорд, мистер Поттер, сезне күрүемә әле һаман да ышана алмыйм.

— Горурланам, Поттер әфәнде, шулкадәр горурланам.

— Һәрвакыт сезнең кулыгызны кысарга дип хыялландым, мин шулкадәр дулкынланам хәзер.

— Бәхетлемен бүген, Поттер әфәнде, әйтеп бетергесез бәхетлемен. Дигл бу-

лам, Дедалус Дигл.

— Ә минем сезне күргәнем бар инде! – диде Һарри, дулкынланудан Диглның цилиндр эшләпәсе башыннан төшеп киткәч. – Сез миңа бер вакытны кибеттә баш игән идегез.

— Ул хәтерли! – дип кычкырып җибәдре Дедалус Дигл, тирә-яктагы һәр кешегә карап. – Ишеттегезме? Ул мине хәтерли!

Һарри кул кысышуларны дәвам итте. Дорис Крокфорд инде берничә кат күрешергә өлгерде.

Алга, бик дулкынланып, агарынган йөзле яшь егет чыкты. Аның бер күзе тартыша иде.

— Профессор Квирелл! – диде Һагрид. – Һарри, Профессор Квирелл синең Һогвартстагы укытучыларыңның берсе булачак.

— П-П-Поттер! – тотлыга-тотлыга әйтте Квирелл, Һарриның кулын кысып. – С-сезне кү-күрүемә чиксез шатмын!

— Ә сез нинди тылсымга өйрәтәсез, профессор Квирелл?

— К-Караңгы К-К-Көчләрдән Саклану, – дип мыгырдады Квирелл, әйтерсең бу турыда бөтенләй уйларга теләмәгән кеше кебек. – С-сезгә бик кирәк тә түгел инде, әйе бит, П-П-Поттер?

Ул борчулы итеп көлеп җибәрде.

— Сез уку өчен кирәк-яраклар артыннан килдегез, шулаймы? М-менә м-мин дә әле вампирлар турында яңа к-к-китап алырга җыена идем, үз-үзем өчен.

Ул бу китап турында уйлаганда үзе дә дер калтырап куя иде кебек.

Әмма башкалар Квирелլга Һаррины үзендә генә калдырырга ирек бирмәделәр. Барысы белән дә күрешеп чыгар өчен тагын ун минут вакыт китте. Ахыр чиктә, Һагридның тавышы башкаларның ыбыр-шыбыр сөйләшүләрен баса алды.

— Китик әйдә, күп нәмә аласыбыз бар. Әйдүк, Һарри.

Дорис Кроскфорд соңгы тапкыр Һарриның кулын кысты һәм Һарри, Һагрид артыннан ияреп, паб аша узды, аннан диварлар белән уратып алынган, чүп савытлары торган һәм аз-маз чүп үләннәре генә үскән кечкенә ишегалдына чыкты.

Һагрид Һаррига карап елмаеп җибәрде.

— Әйттем бит, менә, күрдеңме? Әйтәм бит, син атаклы дип. Профессор Квирелл сине күргәч хәтта калтырый башлады. Дөрес, ул болай да гел калтыр-колтыр килә бугай.

— Ул гел шулай борчыламы?

— Аһа. Мескенкәем. Башлы егет. Өстәл артында китап белән утырганда бар да әйбәт иде дә соң, тик аннары ул тәҗрибә җыям дип бер елга югалып торды. Ул Кара урманда убырларга юлыккан дигән сүзләр йөри, аннан бер убырлы карчык белән ниндидер хәлләр булган бугай. Шуннан бирле ул тәмам үзгәрде. Укучылардан да, үзе укыткан фәненнән дә курка ул хәзер. Кара, кая әле минем кулчатырым?

Убырлар? Убырлы карчык? Болардан Һарриның башы әйләнә иде. Ә Һагрид исә бу вакытта чүп савыты артындагы дивардагы кирпечләрне санау белән мәшгуль булды.

— Өскә өч… кырыйга ике, – дип пышылдады ул. – Яра, ни, хәзер китеп тор әле читкәрәк, Һарри.

Ул кулчатырының башы белән диварга өч тапкыр сукты.

Кулчатыр тигән кирпеч башта калтырап алды, аннары тартылып китте, һәм уртасында нәни тишек пәйда булды. Аннан ул зурайганнан зурая барды һәм бер мизгелдән соң боларның каршында хәтта Һагрид та сыярлык зур арка барлыкка килде. Арка артында таш җәелгән борма-борма урам башлана иде.

— Рәхим ит, – диде Һагрид. – Кыек тыкрык[1] бу.

Ул Һарриның шаккатуын күреп елмаеп җибәрде. Алар арка аша чыгу белән, Һарри җилкәсеннән генә артка карады һәм арканың күз ачып йомганчы таш диварга әйләнгәнен күрде.

Кояш нурлары иң якындагы кибеттә яткан өем-өем казаннар өстендә ялтырый иде. *«Казаннар барлык үлчәмнәрдә. Бакыр, Җиз, Кургаш, Көмеш, Үзе Болгата торган, Җыела-сүтелә торганнары – барысы да бар»*, дип хәбәр итте кибетнең өстенә эленгән язу.

— Әйе, сиңа монда кирәсе булыр, – диде Һагрид. – Тик әйдә башта акчаларыңны алыйк әле.

Һарри хәзер тагын сигез күзе булса иде дип теләде. Урам буйлап барганда ул берьюлы бөтен кибетләрне, аларның ишек алларына тезелгән әйберләрне, сатып алучыларны күрергә тырышып башын әле бер якка, әле икенче якка борып карады. Даруханә яныннан узганда, юан гына бер апаның «Аждаһа бавыры өчен уналты сикль сорыйлар, бигрәк акылсызлар»… дип зарланганын ишетеп калдылар.

«Илопсның Ябалак патшалыгы — Соры, Мәче башлы, Көрән, Ак ябалаклар һәм байгышлар» дип язылган караңгы кибет эченнән басынкы йомшак ухылдау тавышы ишетелде. Һарри яшендәге берничә малай эчендә себеркеләр сатылган кибет тәрәзәсенә борыннарын терәп карап торалар иде. «Кара», – диде аларның берсе, – «яңа «Нимбус-2000» – себеркеләрнең иң тизе»… Бу урамда тагын ни генә юк иде: мантияләр, телескоплар һәм Һарри үз гомерендә бер дә күрмәгән ниндидер сәер көмеш әйберләр сата торган кибетләр, пыяла артында тезелгән яркан ат талагы һәм еланбалык күзе тулы мичкәләр, әфсен китапларыннан сыгылып торган киштәләр, каурый каләмнәр, пергамент төргәкләре, төнәтмә шешәләре,

1 Оригиналда: Diagon Alley

ай глобуслары…

— Гринготтс, – диде Һагрид.

Алар башка кибетләрдән биеклеге белән аерылып торган кардай ап-ак бер бина янына килеп җиттеләр. Бу бинаның бронза ишекләре янында кансу кызылдан һәм алтыннан киенгән басып торучы җанвар…

— Әйе, бу гоблин, — диде Һагрид тын гына. Алар икәүләп ак ташлы баскычлардан бу җан иясенә таба якынлашты. Гоблин чама белән Һарридан бер башка тәбәнәгрәк иде. Аның акыллы туткыл йөзен сакал баскан иде. Тагын Һарри аның кул бармаклары белән аяклары озын булуына игътибар итте. Һарри белән Һагрид эчкә узганда гоблин башын иеп калды. Эчтә аларны тагын бер куш ишек каршы алды. Бу юлы көмештән булган ишекнең өстенә менә нәрсә уелган иде:

Дустым, рәхим ит!
Ләкин сак бул…
Үзеңнеке булган җитә!
Урлап йөргән кешеләрне
Бик каты җәза көтә!
Безнең баздан әгәр алсаң
Үзеңнеке булмаганны,
Чыгалмыйча башың катар!
Кисәтәм! Кара аны!

— Әйтәм бит, бу банкны таларга уйлаган кеше дивана булырга тиеш, – диде Һагрид.

Көмеш ишекләр аша узганда аларга ике гоблин баш иеп калды, һәм каршыларында мәһабәт мәрмәр зал пәйда булды. Монда йөздән артык гоблин янсәке[1] янында артсыз биек урындыкларга утырып, кайсылары хисап кенәгәләренә нидер сызгалый, кайсылары җиз үлчәүләр белән тимер акча үлчи, кайсылары күзлек киеп асылташлар тикшерә иделәр. Залдан чыгар өчен бихисап ишек бар, бу ишекләр аша кешеләргә юлларын күрсәтеп торучы гоблиннар тагын күбрәк иде. Һагрид белән Һарри янсәке янына килеп бастылар.

— Хәерле иртә, – диде Һагрид эшсез утырган гоблинга. — Без мистер Һарри Поттерның сейфыннан бераз акча алырга килгән идек.

— Сездә аның ачкычы бармы, әфәндем?

— Кайдадыр монда булырга тиеш, - диде Һагрид һәм кесәләрендәге әйберләрен, бер уч күгәрә башлаган эт ризыгын, янсәкегә, гоблинның хисап кенәгәсе өстенә чәчә-чәчә бушата башлады. Гоблин борынын җыерды. Бу вакытта Һарри уң ягында утырган бер гоблинның кызыл күмер кисәге зурлыгында якут өемен үлчәгәнен күзәтте.

— Менә ул, – диде Һагрид, ниһаять, кулына кечкенә алтын ачкыч тотып.

Гоблин ачкычны алып якыннан тикшереп алды.

— Шушы булса кирәк.

1 Янсәке – прилавок

— Шулай ук мин профессор Дамблдордан хат алып килдем, – диде Һагрид горулыгыннан күкрәген киереп. — Бу хат җиде йөз унөченче баздагы теге Сез-Үзегез-Белгән-Әйбер турында.

Гоблин хатны җентекләп укып чыкты.

— Бик яхшы, – диде ул хатны кире Һагридка сузып. — Хәзер сезне ике базга да алып барырга кушам берәрсенә. Грипһук!

Грипһук та гоблин иде. Һагрид бөтен эт ризыгын кире кесәләренә тутырганнан соң, алар Грипһукка ияреп, залдан чыгып китә торган ишекләрнең берсенә юнәлделәр.

— Җиде йөз унөченче баздагы Алар-Белгән-Әйбер нәрсә ул? – дип сорады Һарри.

— Мин моны сиңа әйтә алмаем, – диде Һагрид яшертен генә. — Бу бик зур сер. Һогвартс эше. Дамблдор миңа бу эшне ышанып тапшырды. Эшемне генә түгел, тагын әллә нәрсәләремне югалтырга мөмкинмен мин, әгәр сиңа әйтсәм.

Грипһук алар өчен ишекне тотып торды. Тагын мәрмәр булыр дип көткән Һарри күргәненнән аптыраашта калды. Алар ялкынлы фонарьләр белән яктыртылган тар таш корридорда иделәр. Бу коридор юлы кинәт кенә аска төшеп китә иде. Идәнендә кечкенә тимер юл да бар иде. Грипһук сызгырып җибәрде, һәм астан аларга таба кечкенә вагон менеп туктады. Алар аның эченә кереп утырдылар, Һагридка, әлбәттә, бераз кыен булды, һәм кузгалып киттеләр.

Башта алар озак кына борма-борма юллар лабиринтыннан очып диярлек уздылар. Һарри бөтен борылышларны – сулга, уңга, уңга, сулга, турыга, уңга, сулга – истә калдырып маташты, әмма тиздән моның мөмкин түгеллеген аңлады. Вагончык борылышларны үзе сайлый иде ахрысы, һәрхәлдә, Грипһук аның белән идарә итмәде

Салкын җил бәргәч, Һарриның күзләре яшьләнде, әмма ул аларны япмаска тырышты. Кырыйда калган тоннельләрнең берсендә ул ялкын таралганын күрде һәм бу аждаһа булмады микән дип башын борып карады, әмма җитешмәде – алар тагын да төпкәрәк төшеп, җир асты күле һәм идәннән түшәмгә кадәр үскән сталагмитлар белән сталактитлар яныннан үттеләр.

— Мин гел бутыйм аларны, — Һарри, ыжгырып узган вагонетка тавышын бүлергә тырышып, Һагридка дәште. – Сталагмит белән сталактитның аермасы нәрсәдә ул?

— Сталагмитта «м» хәрефе бар, — диде Һагрид. — Сораулар белән баш катырмале, болай да хәлем юк.

Аның йөзе чыннан да яшелләнгән иде. Вагончык тоннель диварындагы кечкенә ишек янында туктагач, ул вагончыктан чыкты да бераз диварга сөялеп торды һәм аякларының калтыравын туктатырга тырышты.

Грипһук ишекне ачты. Шунда ук алар каршында яшел төтен җәелде, ә ул таралгач, Һарри «аһ!» итте. Ачык сейфта тау булып алтын тәңкәләр ята иде. Бага-

на-багана булып күтәрелгән көмеш тәңкәләр. Өем-өем кечкенә бронза кнатлар.

— Барысы да синеке, — дип елмайды Һагрид.

Барысы да – Һарриныкы! Бу бит искиткеч! Дурсльләр моның турында белмәгәннәрдер дә, белсәләр, ике дә уйламыйча бөтен алтынны җыеп китәрләр иде. Күпме тапкыр алар Һаррины асрау бик кыйбатка төшә дип зарландылар! Кара син аны, шул гомер буена Лондон астында аңа дип калдырылган күпме байлык яткан икән бит.

Һагрид Һаррига берничә уч тәңкәне капчыкка җыярга булышты.

— Алтын тәңкәләре галлеон була, — дип аңлатты ул. — Бер галлеонда унҗиде көмеш сикль, бер сикльдә егерме тугыз кнат, бик җиңел бу. Әлегә болары сиңа җитеп торыр, ә калганнары монда иминлектә саклансыннар.

Ул Грипһукка таба борылды.

— Ә хәзер җиде йөз унөченче базга керик һәм, зинһар, әкренрәк бараек әле?

— Бер генә тизлек бар безнең, — диде аңа Грипһук.

Хәзер алар һаман тизрәк тагын да аскарак төшәләр иде шикелле. Текә борылышларны чыжлап узып киткәндә, һава тагын да ныграк суына барды. Аннан алар упкын өстеннән сузылган күперне чыктылар; Һарри, башын сузып, упкынның төбен күрмәкче булды, әмма Һагрид, сулкылдап, аны якасыннан тартып урынына утыртты.

Җид йөз унөченче базның йозак тишеге юк иде.

— Читкәрәк басыгыз әле, — диде Грипһук. Ул йомшак кына итеп озын бармагы белән ишекне сыйпады да, ишек эреп юкка чыкты.

— Гринготтс гоблиннарыннан башка берәр зат ишеккә кагылса, ул эчкә суырылып алыначак та, шунда калачак, — диде Грипһук.

— Ә сез анда кеше калу-калмавын еш тикшерәсезме? — дип кызыксынды Һарри.

— Ун ел саен, — диде Грипһук, күңел кайтаргыч итеп елмаеп.

Һарри шулкадәр яхшы итеп сакланган базда бик кыйммәтле нәрсә ятадыр дип уйлады. Шуңа да ул һич югы әкияттәге кебек гүзәл энҗе-мәрҗәннәр күрергә өметләнеп, түземсезлек белән базга якынлашты, ләкин баз буп-буш булып күренде. Аннары гына ул идәндә көрән кәгазьгә төрелгән бер кечкенә генә савытны күреп алды. Һагрид аны эләктерде дә пәлтәсенең иң эчке кесәсенә салып куйды. Һарриның бу турыда сорау бирәсе килеп, эче тырный иде, әмма ул дәшмәүнең хәерлерәк икәнен аңлады.

— Әйдә, бу тәмуг арбасына утыр, һәм барып җиткәнче сорау бирмә, авызымны ачмасам яхшырак булыр, — диде Һагрид.

Вагончыкта җил кебек җилдереп узгач, алар янә урамда, Гринготтс каршын-

да кояштан күзләрен кысып басып торалар иде. Хәзер капчык тулы акчасы булган Һарри беренче эш итеп кая барырга да белмәде. Бер фунтка ничә галлеон кергәнен белмәсә дә, аның үз гомерендә бер тапкыр да шулкадәр акчаны кулында тотмавы барыбер аңлашыла иде. Кая, хәтта Дадлиның да кулында бу кадәр акча булмагандыр.

— Мәктәп киемнәреннән башлап җибәрсәң була, — диде Һагрид, Мадам Малкинның «Һәр очракка ярашлы мантияләр»енә күрсәтеп. — Кара, Һарри, мин «Тишек казанга» барып хәлләнеп килсәм, каршы түгелме син? Мин Гринготтсның ул арбаларына чыдый алмаем.

Ул әле һаман авыру чырайлы иде, шуңа күрә Һарри, бераз дулкынланса да, Мадам Малкинның кибетенә берүзе генә керде.

Мадам Малкин гел миләүшә төсле киемнәр генә кигән, елмаючан йөзле, тәбәнәк кенә ханым булып чыкты.

— Һогвартскамы, кадерлем? — диде ул, Һарри авызын ачуга ук. — Монда барысы да бар. Әнә, тагын бер егет мантиясен киеп карый әле.

Кибетнең иң эчендә артсыз урындыкка баскан очлы, агарынган йөзле егет күренде. Икенче тылсымчыбикә аның кара мантиясенә энәләр кадый иде. Мадам Малкин Һаррины егет каршындагы икенче урындыкка бастырды һәм, башыннан озын мантияне кидереп, дөрес үлчәмгә яраклаштыра башлады.

— Сәлам, — диде егет. — Син дә Һогвартскамы?

— Әйе, — дип җавап бирде Һарри.

— Минем әти күрше кибеттә дәреслекләремне ала, ә әнием урамның теге ягында таяклар карый, — диде егет. Аның тавышы борыннан чыгып, эче пошкан кешенеке сыман яңгырый иде. — Аннары мин аларны узыш себеркеләрен карарга алып барам. Аңлый алмыйм, нигә беренче сыйныфларга үз себеркеләрен китерергә ярамыйдыр. Мин әтине ничек булса да үгетләргә уйлыйм, аннары берәр ничек мәктәпкә алып барып булыр әле.

Һарри кинәт кенә Дадлины искә төшерде.

— Ә синең себеркең бармы? — дип малай сүзен дәвам итте.

— Юк, – диде Һарри.

— Квиддич уйныйсыңмы соң?

— Юк, — диде Һарри. Ул квиддичны нәрсәгә ягып ашаганнарын да белми иде ич.

— Ә мин уйныйм. Әти әйтә, әгәр мине йорт такымына алмасалар, бу чиста җинаять булачак, ди; мин моның белән килешәм. Кайсы Йортта[1] булачагыңны беләсеңме инде?

— Юк, — диде Һарри, үзен тагын да наданрак хис итеп.

1 Оригиналда: House. Укучыларның укуын һәм яшәвен оештыру өчен барлыкка килгән берләшмәләр.

— Әйе инде, чынында беркем дә кая эләгәчәген белми, әмма минем шигем юк, мин Слизеринга керәчәкмен. Безнең гаиләдә бөтен кеше шунда укыган. Күз алдына китер, Һаффлпаффка кертсәләр! Мин качар идем, валлаһи! Ә син?

— Хм-м, — дияргә мәҗбүр булды Һарри, гәрчә бераз эчтәлеклерәк җөмлә әйтергә теләсә дә.

— Һа, карале бу адәмгә! — диде егет кинәт кенә һәм тәрәзәгә төртеп күрсәтте. Кибет каршында Һаррига киң итеп елмаеп Һагрид карап тора иде, эчкә керә алмавын аңлатырга тырышып, ул кулында ике зур туңдырмага ымлап күрсәтте.

— Бу Һагрид, — диде Һарри, бу малай белмәгән нәрсәне белүенә шатланып. — Ул Һогвартста эшли.

— Ә-ә, – диде малай. – Ишеткән бар. Ул анда хезмәтче бугай, шулай бит?

– Ул урманчы, – диде Һарри. Бу малай һәр секунд саен аның күңелен ныграк кайтара иде.

— Әйе, әйтәм ич. Ул ниндидер кыргыйрак бугай, мәктәп артында алачыкта яши һәм вакыт-вакыт лыкынганчы эчә, тылсымнарга маташа һәм ятак астында ут чыгара, диләр.

— Минемчә, ул бик әйбәт кеше, — Һарриның җавабы салкын иде.

— Шулай дисеңме? — диде малай бераз фыркылдап. — Ә нишләп ул синең белән? Әтиләрең кайда?

— Алар мәрхүм, — диде Һарри кыска гына итеп. Бу малай белән мондый нәрсәләр турында сөйләшәсе килми иде аның.

— Аһ, бик кызганыч, — дип җавап кайтарды малай, гәрчә аңа һич тә кызганыч булмавы күренеп торса да. — Әмма алар безнең сыман булганнардыр бит?

— Алар тылсымчы һәм тылсымчыбикә иделәр, әгәр сиңа бу кирәк булса.

— Мин уйлыйм, башкаларны анда кертергә кирәкми дә. Алар безнең сыман түгел ич, алар беркайчан да безнең сыман тәрбияләнмәгән. Күз алдына китерәсеңме, кайберләре хат килгәнче Һогвартс турында бөтенләй белмәгәннәр. Борынгы тылсымчы гаиләләрен генә калдырырга кирәк. Синең фамилияң ничек әле?

Әмма Һарри җавап бирергә өлгергәнче, Мадам Малкин телгә килде:

— Менә булды да, кадерлем, — диде ул. Һарри, бу малай белән әңгәмәнең тукталуына шатланып, урындыктан төште.

— Ярар, Һогвартста күрешербез, — диде тәкәббер малай.

Һагрид сатып алган туңдырманы (шоколад һәм кура җиләге өстенә чикләвекләр сибелгән) ашаган арада тып-тын утырды.

— Ни булды? – дип сорады Һагрид.

— Берни дә булмады, — дип Һарри алдашты.

Алар пергамент һәм каурый каләмнәр алырга тукталдылар. Язганда төсен үзгәртә торган язу карасын тапкач, Һарриның кәефе бераз күтәрелде. Кибеттән чыкканда, ул сорау бирде:

— Һагрид, ә нәрсә ул квиддич?

— Бәррәч, Һарри! Гел онытам шуны, син бит күп нәрсәне белмисең әле. Хәтта квиддичны да!

— Әйдә, көлмәле, – диде Һарри һәм Һагридка Мадам Малкин кибетендәге ак йөзле малай турында сөйләде.

— һәм тагын ул магл гаиләләрендәге балаларны укырга алырга ярамый диде…

— Син магл гаиләсенннән түгел. Кем икәнеңне белсә әле! Әгәр аның ата-анасы тылсымчы халкыннан икән, димәк, ул синең исемеңне ишетеп үскән. «Тишек казан»да сине ничек каршылаганнарын исеңә төшер әле. Әй, нәмә белә соң ул! Мин белгән иң шәп тылсымчылар магл гаиләләреннән иде. Әниең генә ни тора! Шундый сеңлесе булып та!

— Квиддич нәрсә соң инде ул?

— Бу безнең спорт. Тылсымчылар спорты. Ул… ул маглларның футболы сыман. Бөтен кеше квиддич өчен җан ата. Аны һавада себеркедә очып уйныйлар һәм анда дүрт туп була. Болай гына аңлатып булмый инде кагыйдәләрен.

— Ә нәрсә ул Слизерин белән Һаффлпафф?

— Мәктәптәге Йортлар . Алар дүртәү. Һаффлпаффта җыен пешмәгәннәр генә укый диләр дә, әмма…

— Мин Һаффлпаффта булырмын инде… — диде Һарри өметсезләнеп.

— Слизеринга кергәнче Һаффлпаффта укуың хәерлерәк, – диде Һагрид бик кырыс итеп. — Кыек юлга баскан тылсымчыларның барысы да Слизериннан чыккан. Үзең-Беләсең-Кем дә шуннан.

— Вол… гафу, Үзең-Беләсең-Кем дә Һогвартста укыганмыни?

— Күп еллар элек, – диде Һагрид.

«Флориш һәм Блоттс» исемле кибеттә Һаррига кирәкле дәреслекләрне алдылар; монда түшәмгә кадәр җиткән биек киштәләр күн тышлыклы, юл ташы кадәрле зур китаплар белән дә, ефәк белән тышланган, үзләре почта маркасы кадәр генә кечкенә китапчыклар белән дә тулган иде, араларында сәер тамгалар язылганнары да, бөтенләй бер сүз, бер хәреф булмаганнары да очрады. Гомерендә бер китап тотып карамаган Дадлиның да боларның кайберләрен актарасы килер иде. Һагрид көч-хәл белән Һаррины Профессор Виндиктус Виридианның *«Күз тидерү һәм аннан котылу» («Өр-яңа әфсеннәр белән яңа дуслар тап һәм дошманнарыңа үч ит: пеләшләндерү, аяк-тотмаучы-тезләр, телне-аңкауга-беркет*

һәм бик күп, бик күп башка шәп нәрсәләр») дигән ай-һай ымсындыргыч китабыннан читкә алып китә алды.

— Мин Дадлины ничек әфсенләргә икән дип кенә карамакчы идем.

— Начар фикер димәем мин моны, тик магллар дөньясында тылсым кулланырга ярамый. Бик кирәк булса гына инде, – дип аңлатты Һагрид. – Аннан соң, син барыбер аларның берсен дә эшләтә алмыйсың әле, аныңчы укырга да укырга кирәк.

Һагрид алтын казан сатып алырга да ирек бирмәде («Язылган бит инде – ак-кургаш!»), әмма алар төнәтмәләр ясаганда кирәкле менә дигән үлчәү һәм җыела торган җиз телескоп алдылар. Аннары алар Даруханәгә керделәр. Сасыган йомырка һәм черегән кәбестә исе аңкыган бу кибет шулкадәр кызыклы булганга, Һарри аның исен уйлап та карамады. Идәндә ниндидер лайлалы нәрсәләр салынган мичкәләр тора, дивар буйлап үләннәр, киптерелгән тамырлар һәм җете төсләрдәге төелмә савытлары сузылган; түшәмнән бәйләм-бәйләм итеп җыелган каурыйлар, казык тешләр һәм җанвар тырнаклары асылган иде. Һагрид янсәке янында торган сатучыдан Һаррига дәресләрендә кирәк булачак төнәтмә нәрсәләрен сораган арада, Һарри үзе һәрберсе егерме бер галлеон торган көмеш сыңармөгез мөгезләрен һәм нәни, чем-кара таракан күзләрен (бер учы биш кнат тора) карады.

Даруханәдән чыккач, Һагрид тагын бер кат исемлекне тикшерде.

— Таяк кына калган инде... Ә, туктале! Мин бит сиңа туган көнеңә бүләк алмадым.

Һарри кызарып чыкты.

— Миңа берни алмасаң да була...

— Алмасаң да була, имеш. Менә, сиңа бирәр җанвар алырмын әле. Юк, бака түгел, аларның күптән кызыгы бетте инде, әле мәктәптә дә көлерләр үзеңнән... һәм мин мәчеләр дә яратмыйм, алардан мин төчкерәм. Мин сиңа ябалак алырмын. Бөтен бала да ябалак ярата, үзләре әкәмәт файдалы да әле, хатлар ташыйлар, болай да инде.

Егерме минут узгач алар һәр яктан кыштырдау һәм канат каккан тавышлар ишетелгән һәм якты итеп янып торган күзләр караган караңгы кибеттән, ягъни данлыклы «Илопсның Ябалак патшалыгы»ннан чыктылар. Хәзер Һарриның кулында гаҗәеп матур ак ябалак утырган читлек бар иде. Ябалак, башын канаты астына яшереп, тәмләп йоклый иде. Һарри исә, Профессор Квирелл сыман тотлыга-тотлыга рәхмәтләр укудан туктый алмады.

— Җитәр инде, – диде Һагрид җитди төс чыгарып. – Дурсльләрдән бүләкләр еш булмагандыр әле. Хәзер Оливандер гына калды. Монда анда гына тылсым таяклары бар, ә сиңа иң шәп таяк кирәк.

Тылсым таягы... Һарриның җаны иң теләгән әйбер шул иде.

Соңгы тукталыш ниндидер җыйнаксыз пычрак кибет булып күренде. Ишек

өстендә инде куба башлаган алтын хәрефләр белән «Оливандер. Б.ч.к. 382 елдан башлап шәп таяклар ясыйбыз» дип язылган, ә тузан баскан пыяла астындагы бәрхет мендәргә бер таяк куелган иде.

Ишекне ачып эчкә керү белән кибетнең эчке бүлмәләрендә кыңгырау чылтырады. Монда бик кысан иде, орчыксыман озынча бер кәнәфидән кала бер җиһаз да юк иде, хуҗаның килгәнен көтеп, Һагрид шул кәнәфигә барып утырды. Һарри үзен бик кырыс кагыйдәләр урнаштырылган китапханәгә кергәндәй сәер хис итте, ул күңелендә туган яңа сорауларны йотты да идәннән түшәмгә кадәр тезелгән меңләгән бәләкәй тар тартмага бакты. Нигәдер аның каз йоннары кабарды. Мондагы искиткеч тузан һәм тынлык та ниндидер серле тылсымга бөркелгән төсле иде.

— Хәерле көн, – диде бик йомшак тавыш. Һарри дерт итте. Һагрид та сикереп куйган булса кирәк, чөнки артта сынган тавыш ишетелде һәм ул нәфис кәнәфидән торып басты.

Аларның каршында олы яшьтәге абзый тора иде, аның киң, аграк күзләре ярым караңгы кибеттә ике тулган ай төсле яналар иде.

— Исәнмесез, – диде Һарри кыенсынып кына.

— Ай, әйе шул, – диде карт әфәнде. – Әйе, әйе. Сезне бу көннәрдә күрермен дип көтә идем. Һарри Поттер, – бу сорау түгел иде. – Сезнең күзләрегез әниегезнекенә охшаган. Кара син аны, әле кичә генә әниегез монда беренче таягын сайлап басып тора иде сыман. Ун да бер чирек дюйм[1], йомшак, талдан ясалган. Әфсен эшләре өчен менә дигән таяк.

Оливандер әфәнде Һаррига якынрак килеп басты. Һарри исә бу абыйның күзләрен йомып алуын гына теләде, чөнки һич йомылмый торган бу көмеш күзләр аны куркыта иде.

— Ә әтиегез исә, киресенчә, кызыл агачтан ясалган таякны сайлады. Унбер дюйм. Бөгелүчән. Бераз көчлерәк, әверелешләр өчен иң кулай таяк. Һм, мин ялгыш әтиегез сайлады дидем, чынлыкта, әлбәттә, тылсым таягы тылсымчыны сайлый.

Оливандер әфәнде тагын да якынрак басты һәм Һарриның борынына бәрелә язды. Һарри томанлы күзләрдә үзенең чагылышын күрде.

— Ә менә монда икән…

Оливандер әфәнде озын ак бармаклары белән Һарриның маңгаендагы яшенгә охшаш яра эзен капшап карады.

— Ни кызганыч, әмма моны калдырган таякны да мин саткан идем, – диде ул йомшак кына. Унөч дюйм ярым. Тиле нарат. Көчле таяк, бик көчле таяк, ә инде кирәкмәгән кулга эләксә… ул таякның дөньяда ниләр кылачагын белсәм икән ул…

Ул башын какты һәм аннары, Һарриның бәхетенә, Һагридны да күреп алды.

1 Дюйм – үлчәү берәмлеге; 2,54 смга тигез.

— Рубеус! Рубеус Һагрид! Сезне янә күрүемә бик шатмын... Имән, уналты дюйм, шактый бөгелгән, шулай бит?

— Шулай иде, әйе, сэр, – диде Һагрид.

— Яхшы таяк иде, әйе. Әмма, аңлавымча, сезне мәктәптән чыгарганда аны сындырдылар ич? – дип сорады Оливандер әфәнде көтелмәгәнчә кырыс итеп.

— Эээ... әйе, шулай иттеләр, әйе, – диде Һагрид, дулкынланып. – Миндә кисәкләре калды инде анысы, – дип шатланып өстәде ул аннары.

– Тик сез аларны кулланмыйсыз бит? – диде Оливандер әфәнде кинәт кенә.

— Аһ, юк, сэр, – диде Һагрид тиз генә. Һарри аның шул мәлдә алсу кулчатырын катырак тотканын күреп алды.

— Һммм, – диде Оливандер әфәнде Һагридка сынаулы карап. – Хуш, ярар. Хәзер мистер Поттер. Карап карыйк әле, – ул кесәсеннән көмеш бүлемтәләр сызылган озын аршынын чыгарды. – Таяк кулыгыз кайсы?

— Эээ... мин уңагай инде алай, – диде Һарри.

— Кулыгызны сузыгыз. Менә шулай, — ул Һаррины җилкәсеннән бармакларына, аннары беләзегеннән терсәгенә кадәр, җилкәсеннән идәнгә, тезеннән култыгына кадәр, ә аннары баш тирәли үлчәде.

— Оливандерларның һәрбер таягында куәтле тылсымга ия матдә салынган җелек бар, мистер Поттер, — дип сөйли башлады ул үлчәгән арада. — Без сыңармөгез ялын, феникс койрыгының каурыен һәм аждаһаның йөрәк сеңерен кулланабыз. Оливандерның ике бертөрле таягы булалмый, чөнки бертөрле сыңармөгез, аждаһа яки феникслар да булмый. Һәм әлбәттә, сез беркайчан да башка тылсымчының таягы белән яхшы әфсеннәр кыла алмаячаксыз.

Һарри кинәт кенә аның борын тишекләре арасын үлчәгән аршынның үзеннән-үзе эшләвен аңлап алды. Оливандер әфәнде бу вакытта киштәләр арасында йөреп, әрҗәләрне тартып чыгара иде.

— Җитәр, – диде ул һәм аршын тасмасы бер өем булып идәнгә төшеп китте. – Ярар, Поттер әфәнде. Монысын сынап карагыз әле. Бүк агачы һәм аждаһаның йөрәк сеңере. Тугыз дюйм. Матур һәм бөгелүчән. Тотыгыз да селкетегез.

Һарри, таякны кулына тотып һәм үзен юләр сыман хис итеп, таяк белән бераз җилпеде, әмма Оливандер әфәнде аны шунда ук тартып алды.

— Өрәңге һәм феникс кауры. Җиде дюйм. Бик сыгылучан. Йәгез...

Һарри таякны тотты, әмма аны бераз гына күтәрү белән Оливандер әфәнде җитез генә бу таякны да кире алды.

— Юк-юк, менә, эбен агачы һәм сыңармөгез ялы, сигез дюйм ярыйм, сыгылмалы. Әйдәгез, әйдәгез, карагыз.

Һарри әле берсен, әле икенчесен алып карады. Ул Оливандер әфәнденең ни

көткәнен белми иде. Алып караган таяклар өеме баягы кәнәфи өстендә биегәйгәннән-биегәя барды, әмма Оливандер әфәнде киштәләреннән күбрәк тартма алып чыккан саен ныграк сөенә иде шикелле.

— Бик таләпчән сез, ә? Борчылмагыз, иң шәбен, иң барганын табарбыз… Ә бәлки менә… әйе, нишләп әле булмасын ди… гади комбинация түгел-түгелен – очлы яфрак һәм феникс каурые, унбер дюйм, әйбәт сыгыла.

Һарри таякны кулына алды. Көтмәгәндә аның бармакларына җылы таралды. Ул таякны башы өстенә күтәреп, сызгырган тавыш чыгарып тузанлы һава аша аска какты һәм таякның очыннан фейерверк сыман кызгылт-сары чаткылар атты да диварларга бәрелде. Һагрид аһ иткән тавыш чыгарып кулларын чапты. Ә Оливандер әфәнде, кычкырып җибәреп, «Ай, афәрин! Менә бит! Бик яхшы. Менә сиңа мә, менә сиңа мә… Бик кызык булды бу, бик кызык…», – диде.

Ул Һарриның таягын кире тартмасына салды да, үзе һаман «Бик кызык, бик кызык…» дия-дия, тартманы көрән кәгазьгә төреп куйды.

— Гафу итегез, – диде Һарри. — Ә нәрсә бик кызык?

Оливандер әфәнде үзенең кояш күрмәгән ак йөзен Һаррига таба борды.

— Мин үзем саткан бөтен таякларны да хәтерлим, мистер Поттер. Һәммәсен дә. Шулай килеп чыкты ки, сезнең таякка каурый биргән феникс моңа кадәр тагын бер каурый биргән иде. Берне генә. Күрәсең, менә бу таякның нәкъ сезгә насыйп булуы тәкъдирдә язылгандыр, чөнки аның бертуган кардәше сезгә бу яра эзен калдырды. Менә бу кызык та инде.

Һарри төкереген йотып куйды.

— Әйе. Унөч ярым дюйм. Тиле нарат. Мондый хәлнең ничек килеп чыгуы бик тә кызыклы. Таяк тылсымчыны сайлый, онытмагыз. Без сездән бөек гамәлләр көтәргә тиешбездер, дип уйлыйм, Поттер әфәнде… Ахыр чиктә, Исемен-Атарга-Кирәкмәгән-Теге бөек гамәлләр кылды. Коточкыч гамәлләр, әмма бөек.

Һарри калтыранып куйды. Оливандер әфәндене ошатыргамы, ошатмаскамы — ул белмәде. Таяк өчен җиде алтын галеон алганнан соң, мистер Оливандер аларны тәрәзә аша башын иеп озатып калды.

***

Башта кире Кыек тыкрык буйлап атлап, дивар аша чыгып, бушап калган «Тишек казан» аша үткәндә, кызарып беткән кичке кояш менә-менә байыйм дип тора иде инде. Юл буена Һарри бер сүз дә эндәшмәде. Ул хәтта метрода аларның бу кадәр сәер төргәкләренә, Һарриның тезенә куелган читлек эчендәге йоклап утырган ак ябалакка ничә кеше акаеп карап торганына да игътибар итмәде. Эскалатор белән Паддингтон станциясенә менеп җиткәндә генә, Һагрид аның кулбашына төртеп алгач, Һарри үзенең кайда икәнен абайлый башлады.

— Поездның киткәнче бераз капкалап алырга вакыт бар, – диде Һагрид.

Ул Һаррига бер һамбургер сатып алды да, алар, тамак ялгар өчен, пластик

урындыкларга утырдылар. Һарри һаман тирә-ягын күзәтте. Һәммәсе дә аңа ничектер сәер булып күренә иде.

— Хәлләрең әйбәтме, Һарри? Нәмә тындың? – диде Һагрид.

Һарри ни әйтергә дә белмәде. Бу үткән көн аның гомерендә иң яхшы туган көне булды, һәм ул, бер ни дә әйтә алмыйча һамбургерын чәйни бирде.

— Барысы да мине үзенчәлекле кеше итеп күрә, - диде ул ниһаять.

— «Тишек казан»да булган бөтен кеше, Профессор Квирелл, Оливандер әфәнде… ләкин мин тылсым турында бөтенләй берни дә белмим. Ничек алар миннән бөек эшләр көтә ала? Мине барысы да белә, тик мин алар мине ник белгәннәрен дә хәтерләмим. Вол… гафу ит… әтием һәм әниемнең үлемнәре кичендә ни булганын белмим.

Һагрид өстәлгә таянды. Аның куе кашлы һәм сакал-мыеклы йөзе ягымлы елмая иде.

— Бер дә борчылма, Һарри. Син бик тиз өйрәнерсең. Һәммәсе дә Һогвартста баштан башлый, куркма. Тора бара бары да булыр. Беләм, бу бик авыр әйбер. Син башкалардан аерылып торасың, бу һәрвакыт авыр. Сиңа Һогвартста рәхәт булачак. Миңа рәхәт булган кебек. Һогвартста миңа әле һаман рәхәт, дөресен генә әйткәндә.

Һагрид Һаррины кире Дурсльләргә алып кайтачак поездга утырырга ярдәм итте һәм кулына бер конверт тоттырды.

— Бу – Һогвартска барыр өчен билетың, – диде ул. – Беренче сентябрь, Кингс-Кросс вокзалы – болар барысы да синең билетыңда язылган. Дурсльләр белән берәр проблем чыкса, ябалагың белән миңа хат юлла. Ул мине кайда табарга икәнен белер. Озакламый күрешербез, Һарри.

Поезд станциядән кузгалды. Һарри Һагрид күздән югалганчыга кадәр карап тору нияте белән урынынннан торып борынын тәрәзәгә терәгән иде дә, тик күз ачып йомганчы Һагрид юкка чыкты.

АЛТЫНЧЫ БҮЛЕК

Тугыз һәм дүрттән өч платформасыннан сәяхәт

Һарриның Дурсльләрдәге соңгы ае авыр үтте. Әйе, Дадли Һарри белән бер бүлмәдә калырга курка, ә Петуния апа белән Вернон җизни аны чоланына япмый, тиргәми һәм тавыш та күтәрми – алар аның белән, гомумән, сөйләшми башлады. Туганнары бары ярым курку, ярым котырынган хәлдә Һаррины буш урын итеп күрде – бу зур алга китеш булса да, малай көннән-көн моңсулана төште.

Шул сәбәпле Һарри ябалагы белән бүлмәсендә бикләнә торган булды. Ул кошына «Тылсым тарихы» китабыннан табылган Һедвиг исемен кушты. Гомумән, малай мәктәп китапларын бик тә кызыклы дип тапты: ул караңгы төнгә кадәр аларны караватына ятып укырга гадәтләнде. Һедвиг исә, кайчан тели шунда, ачык тәрәзәдән чыгып китеп, очып керергә һәм әле үзе белән үлгән тычканнар да алып кайтырга күнекте (ярый әле Петуния апа бүлмәгә кергәләвен туктатты!). Шулай итеп, Һарри һәр төнне, йоклар алдыннан, диварга эленгән кәгазьдән бер көнне сызып ташлап барды – тиздән беренче сентябрь иде.

Августның соңгы көнендә Һарри, апа белән җизнәсенә иртәгә Кинг-Кросс станциясеннән китүе хакында әйтергә дип, телевизордан тапшыру карап утырган туганнары янына төште. Монда икәнлеген белдерү өчен тамагын кыруы булды, Дадли, кычкырып, бүлмәдән чыгып ычкынды.

– Хм, Вернон җизнәй?

Соңгысы авызыннан сәер тавыш чыгарды. Димәк, тыңлый.

– Миңа иртәгә Һогвартска китәр өчен Кинг-Кросска барасы иде.

Кабат шул тавыш.

– Сез мине илтә алмассызмы икән?

Мыгырдау. Һарри моны «әйе» дип аңлады.

– Рәхмәт, – дип, баскычтан менеп китүе булды, Вернон җизни телгә килде:

– Тылсымчылар мәктәбенә поездда бару – сәер ысул. Оча торган келәмнәр тишкәләнеп беткән әллә?

Һарри дәшмәде.

– Кая соң ул мәктәп?

– Белмим, – диде Һарри, беренче тапкыр моның турында уйланып һәм кесәдәге Һагрид биргән билетны уңайлап. Ул аны кулына алды да, укып чыкты. – Миңа иртәгә бары сәгать унбердә тугыз һәм дүрттән өч платформасыннан поездга утырып китәргә кирәк.

Апасы белән җизнәсе карап катты.

– Кайсы платформа?

– Тугыз һәм дүрттән өч.

– Юк-барны лыгырдама! Андый платформа юк.

– Минем билетымда шулай язылган.

– Акылдан шашканнар, – диде Вернон җизни. – Үзең инанырсың әле моңа. Ярый, алып барырбыз Кинг-Кроссыңа. Барыбер иртәгә Лондонга барасы.

– Анда ник баруыгыз? – дип сорады Һарри, мөмкин кадәр дустанә кыяфәт чыгарып.

– Дадлины шифаханәгә алып барабыз, – дип, чыраен сытты Вернон җизни. – «Сасынгс»ка җибәргәнче, ал койрыгын алып ташлыйсы бит инде.

***

Икенче көнне иртәнге биштә уянган Һарри, артык дулкынлану һәм борчылу сәбәпле, кире йоклап китә алмады. Ул, торып, джинсасын киде, чөнки аның станция буйлап тылсымчы мантиясеннән йөрисе килмәде – поездда алмаштырыр. Малай Һогвартс исемлегеннән бөтен кирәкле әйбәрләрне барлады, Һедвигны әйбәтләп читлегенә япты һәм шуннан, Дурсльләрнең уянуын көтеп, арлы-бирле бүлмәдә йөрергә тотынды. Ике сәгатьтән соң, Һарриның зур авыр чемоданы Дурсльләр машинасына урнаштырылды, Петуния апа Дадлины Һарри янына утырырга күндерде һәм алар кузгалдылар.

Машина Кинг-Кросска унберенче яртыларда килеп туктады. Вернон җизни, Һарриның әйберләрен кечкенә тәгәрмәчле күчмә арбага ыргытып, аларны станциягә кадәр алып барырга ярдәм итте. Һарри җизнәсенең бу гамәленнән сәерсенергә өлгермәде, соңгысы, платформалар арасында туктап, котсыз чырай ясады да:

– Булды бу, малай. Менә – тугызынчы платформа, менә – унынчысы. Синеке каядыр болар арасында булырга тиеш, әмма аны төзәргә өлгермәгәннәр әле, шулаймы? – дип сөенде.

Шиксез, ул хаклы иде. Бер якта – тугызынчы платформа дигән пластмасс такта, икенчесендә – унынчысы, ә уртада – бушлык.

– Уңышлар, – диде Вернон җизни, җирәнгеч елмаеп. Шушы сүзе белән ул ма-

лайны ялгызын калдырды. Һарри кире борылып караганда, Дурсльләр көлә-көлә китеп бара иде инде. Һарриның авызы кипте. Нәрсә эшләргә җыена инде ул? Аңа инде (бәлки Һедвиг артык күп игътибар җәлеп иткәнгәдер) сәерсенеп карый башладылар. Ул кемнән дә булса сорарга тиеш.

Малай узып барган каравылчыны туктатты, әмма тугыз һәм дүрттән өч платформасы турында сорарга кыймады. Каравылчының беркайчан да Һогвартс турында ишеткәне булмаганга һәм Һарри мәктәпнең илнең кайсы өлешендә урнашуын да аңлата алмаганга, абзый бу чукынчык малай юри аның башын әйләндерә дип нәтиҗә чыгарды. Өмете җуела төшкәч, Һарри унбердә китәсе поезд турында белеште, әмма бу соравына да тискәре җавап ишетте (андые булмаган, янәсе). Ахырда, каравылчы юкка сарыф ителгән вакыты турында зарлана-зарлана китеп барды. Һарри хәзер бөтен көченә үзен тынычландырырга тырышты. Килү тактасы артына эленгән зур сәгатьләргә ышансаң, ул ун минуттан Һогвартска поездда китәргә тиеш, әмма ул моны ничек башкарасын һич тә белми иде. Станция уртасында үзе дә күтәрә алмаслык авыр чемоданы, кесә тулы тылсымчылар акчасы һәм зур ябалагы белән басып торды ул

Күрәсең, Һагрид аңа кайсыбер мөһим әйберләрне әйтергә оныткан: бәлки, Кыек тыкрыкка эләгер өчен султан өченче кирпечкә баскан сыман, монда да, тылсымлы таягын алып, тугыз һәм унынчы платформалар арасындагы билетлар сату тактасына төртәседер?

Шул мизгелдә малай артында бер төркем кешенең узып баруын сизде һәм аларның сүзләрен ишетеп алды:

– ... әйе, тагы магллар тулган инде...

Һарри артына борылып карады: бу сүзләрне юан гына бер ханым янып торган кызыл-сары башлы дүрт малаена әйткән икән. Һәркайсының Һарринык сыман чемоданнары һәм ябалаклы читлекләре бар иде.

Сулышы ешайган Һарри алардан артта калмаска тырышты. Бу төркем туктагач, ул да туктады. Малай аларның нәрсә сөйләшкәннәре мөмкин кадәр ишетелерлек ара саклый иде.

– Йә, ничәнче платформа? – диде әни кеше.

– Тугыз бөтен дүрртән өч ! – дип чинады әнисен кулыннан тоткан, шундый ук кызыл-сары чәчле кызый. – Әни, ә мин бара алмыйммы...

– Син әле үсеп җитмәгән, Джинни, сабыр бул. Әйдә, Перси, син беренче...

Иң олысы булып күренгән егет тугыз һәм дүрттән өч платформасына юнәлде. Һарри булдыра алганча игътибар белән күзәтергә тырышты, әмма малайның ике платформаны аерган киртәгә барып җитүе булды, туристлар өере аны каплап алды, һәм, соңгы букча күз алдыннан киткәндә, ул инде юкка чыккан иде.

– Фред, син киләсе, – диде юан ханым.

– Мин Фред түгел, мин Джордж, – дип җавап кайтарды малай. – Дөресен генә әйткәндә, ханым, ничек сез безнең анабыз була аласыз? Минем Джордж икән-

леген аеру кыенмы?

– Гафу, Джордж, сабыем.

– Шаярам, мин Фред, – диде малай һәм кузгалды. Игезәк сыңары аңа ашыгырга киңәш итте, һәм бер мизгелдән ул да юк булды. Әмма ничек шулай итә алды соң ул?

Хәзер инде өченче абыйлары да киртәгә кыю гына атлады да шулай ук тиз арада юкка чыкты.

Анда бернәрсә дә юк иде.

– Гафу итегез, – дип мөрәҗәгать итте Һарри ханымга.

– Исән без, үскәнем. Һогвартска беренче тапкырмы? Рон улымның да тәүге кат баруы, – дип, кече улына күрсәтте. Ул озын буйлы, ябык, килбәтсез, сипкелле, куллары, аяклары, борыны килешсез озын булган бер малай иде.

– Нәкъ шулай, – Һарри сөенде. – Эш шунда ки, ммм, мин белмим ничек…

– Платформага ничек эләгергәме? – дип, эндәште ханым ягымлы гына. Һарри, раслап, башын селкеде.

– Борчылма, – диде ханым. – Сиңа бары тугыз һәм унынчы платформалар арасына туп-туры йөгереп керергә кирәк. Шунысы мөһим: туктама һәм бәрелермен дип борчылма. Курыксаң, чабуың хәерлерәк. Әйдә, Рон алдыннан бар.

– Хм, яхшы, – дип, Һарри бик җитди кыяфәт белән кечкенә арбасын этте дә киртәгә таба борылды.

Малай шул якка таба атлый башлады. Юлында, этенә-төртенә, халык басып тора. Менә ул инде киртәгә таба якынлаша, адымнары авырая, арбасын туктата алмаслык чаба һәм бәреләм дип күзләрен йома…

Әмма ул бәрелмәде… чабуын дәвам итте… һәм күзләрен ачты. Кеше белән тулы платформа янында ал төстәге пар пошкырган паровоз кузгалуны гына көтеп тора иде. Бу – унбердә китәргә тиешле Һогвартс-Экспресс (моны малай баш өстендәге язудан укыды). Һарри артына борылды һәм киртә урынында Тугыз һәм Дүрттән Өч Платформасы дип чүкеп язылган арка барлыгын күрде. Булды бит бу!

Паровоз төтене гөж килеп сөйләшкән халык өстеннән җәелгән, төрле төстәге песиләр аяк арасында буталып йөри, ә ябалаклар моңа зарланып ухылдый иделәр.

Беренче вагоннарның берничәсе студентлар белән тулган инде: аларның кайберләре тәрәзәдән гаиләләре белән сөйләшә, башкалары урыннар өчен сугыша. Һарри, буш урын эзләп, арбасы белән платформа буйлап китте. Ул түгәрәк битле бер малай артыннан керде.

– Әбекәй, мин тагы гөберле бакамны югалттым, – дип, зарлана иде ул малай.

– Аһ, Невилл, – дип сыкранды аңа карт хатын.

Якында гына дредалы бер малайны кешеләр урап алынган иде.

– Ли, без дә карыйк әле.

Ли дигәне кулындагы тартманың капкачын ачты да тирә-юньдәгеләр кычкырып җибәрде: аннан йонлы озын аяк күренде.

Һарри, поездның иң артында диярлек бер вагонда буш купе тапканчыга кадәр, укучы халкы аша барды. Ниһаять, урын табылды. Башта ул Һедвигны урнаштырды, аннан әйберләрен купе ишеге янына куйды. Арбасын баскычка күтәртеп куясы иде дә, көчкә бер ягын гына күтәрә алды, әле ике тапкыр аны аягына төшерде.

– Ярдәм кирәкмиме? – дип эндәште кемдер. Моны киртә янында очраган кызыл-сары башлы малайларның берсе әйтте.

– Әйе, зинһар, – дип җавап кайтарды тыны беткән Һарри.

– Фред, кил әле! Ярдәм кирәк.

Игезәкләр ярдәме белән, Һарриның арбасы купе почмагына яшерелде.

– Рәхмәт, – дип, Һарри юеш чәчләрен өскә күтәрде.

Шул вакыт, игезәкләрнең берсе Һарриның маңгаендагы яшен сыман яра эзен күрде дә, шуңа төртеп:

– Нәрсә бу? – дип кычкырды.

– Җир астына кереп киткере! – диде икенчесе. – Син…

— Бу ул, – диде беренче игезәк. – Шулай бит? – өстәде ул Һаррига ымлап.

– Нәрсә? – гаҗәпләнде Һарри.

– Һарри Поттер, – дип эләктереп алды игезәкләр.

– Хм, ул, – диде Һарри. – Ягъни, әйе, ул мин.

Ике малай да, күзләрен акайтып, Һаррига текәлеп катты, ә ул исә кызарганын сизде. Аннан, аның шатлыгына, ачык ишектән тавыш ишетелде:

– Фред? Джордж? Сез мондамы?

– Чыгабыз, әни.

Игезәкләр, ишеккә кадәр Һарридан күз алмыйча, поезддан төште.

Һарри, яртылаш яшеренеп, тәрәзә янына утырды һәм платформадагы кызыл-сары чәчле гаилә артыннан күзәтте, нәрсә сөйләшкәннәрен ишетте. Әниләре борын кулъяулыгы алды.

– Рон, синең борыныңда нәрсәдер бар.

Иң кече малай кырыйга торып чабасы иде дә, әнисе, туктатып, борынын сөртергә кереште.

– Әни, тимә, – дип, карышты тегесе.

– Аааһ, нәни Ронниның борынына нәрсәдер булган, – дип, шаярды игезәкләрнең берсе.

– Авызыңны йом, – диде Рон.

– Кая Перси? – сорады әниләре.

– Хәзер килә ул.

Иң олы уллары күренде. Ул инде Һогвартсның кара киемен кигән, күкрәгенә П хәрефле ялтырап торган көмеш тамга кадаган.

– Озак тора алмыйм, әни, – диде ул. – Мин алгы якта, префектларга ике купе бирелгән…

– Аһ, син префектмени, Перси? – диде игезәкләрнең берсе, гаҗәпләнеп. – Без белмәдек тә, ник хәбәр итмәдең?

– Тукта, хәтерем ялгышмаса, ул безгә нәрсәдер әйткән иде, – диде икенчесе.

– Бер тапкыр…

– Әллә ике…

– Тукта әле…

– Җәй буе…

– Житте! – диде префект Перси.

– Нигә Персига яңа кием алынды ул? – тынычлана алмады игезәкләрнең берсе.

– Чөнки ул префект, – дип, ягымлы эндәште ханым. – Бар да яхшы, үскәнем, уңышлы семестр телим, барып җиткәч ябалак җибәрерсең.

Әнисе Персины алма битеннән үпте дә китте. Аннан ханым игезәкләргә таба борылды.

– Хәзер сез икегез – бу елны тәртипле буласыз. Тагын сез унитазны шартлаткансыз икән дигән ябалак килсә, белегез…

– Унитазны шартлату? Без моны беркайчан эшләмәдек.

– Шәп идея, рәхмәт, әни!

– Кызык түгел. Һәм Рон артыннан карагыз.

– Борчылма, әни, нәни Ронни безнең белән иминдә булыр.

– Авызыңны йом, – кабатлады Рон. Ул игезәкләр белән бер буйда диярлек иде. Әнисе ышкыган борыны һаман кызыл иде.

– Әни, беләсеңме без кемне поездда очраттык?

Һарри тиз генә артка ташланды, алар аны күрә алмый иде.

– Станциядә безнең янда басып торган кара башлы малайны хәтерлисеңме? Таныдыңмы аның кем икәнлеген?

– Кем?

– Һарри Поттер!

Һарри кечкенә кызның нәзек кенә чинаган тавышын ишетте.

– Әни, поездга менеп, аңа карасам ярыймы әнием, зинһар...

– Син аны күрдең инде, Джинни, мескен малай зоопарктагы хайван түгел сиңа. Фред, бу хакмы? Каян белдең?

– Үзеннән сорадым. Яра эзен күрдем. Чыннан да, маңгаенда урнашкан. Яшен сыман.

– Бәбекәем, шуңа ялгызын булган инде ул. Шундый ихтирам белән платформага эләгү юлын сорады...

– Ярый анысы, әмма ничек уйлыйсың, ул Үзең-Беләсең-Кемне хәтерлиме?

Кинәт әниләренең йөзе караңгыланды.

– Мин сиңа боларны сорауны катгый тыям, Фред. Юк, кыйма да. Беренче мәктәп көнен ул болай истә калдырырга тиеш түгел.

– Тынычлан, борчылма.

Сызгырткан тавыш ишетелде.

– Тизрәк! – диде әниләре, һәм өч егет тә поездга менде. Алар әниләре белән тәрәзәдән саубуллаша башлагач, кече сеңелләре еларга тотынды.

– Кирәкмәс, Джинни, без сиңа меңләгән ябалак җибәрербез.

– Без сиңа Һогвартсның җимерек унитазын җибәрербез!

– Джордж!

– Шаярам гына, әни.

Поезд кузгалды. Һарри малайларның борчылган әниләрен һәм ярым көлгән, ярым елаган, поезд артыннан, ул югалганчыга кадәр йөгергән, аннан инде кире борылган сеңелләрен күзәтте. Поезд тизлек җыйды, өй түбәләре күренә башла-

ды. Һарри дулкынланды; шулай да, киләчәге билгесез булса да, алдагыларның үткәннәрдән күпкә яхшырак булачагын сизенә иде ул.

Кинәт ишек ачылды да кызыл-сары башлы малайларның иң яше купега таба атлады.

– Монда кем дә булса утырамы? – дип сорады ул, Һарри каршысына төртеп. – Башка җирләр туп-тулы.

Һарри башын селкеде дә малай кереп утырды. Башта ул күзләре белән Һаррины җентекләп тикшерде, аннан инде, бернәрсә дә булмаган кыяфәт ясарга тырышып, тәрәзәгә текәлде. Аның борыны һаман пычрак иде.

Коридорда игезәкләр күренде:

– Әй, Рон, без поездның уртасына барабыз – анда Ли үзе белән зур тарантул алган.

– Ярый, – мыгырдады Рон.

– Һарри, – эндәште икенче игезәк малай, – без үзебез белән таныштырсак буламы? Фред һәм Джордж Уизли. Ә монысы Рон, безнең энебез. Соңрак күрешкәнчегә кадәр.

– Сау бул, – диделәр Һарри белән Рон. Игезәкләр артыннан купе ишеге ябылды.

– Син, чыннан да, Һарри Поттермы? – түзмәде Рон.

Һарри башын селкеде.

– Хм, яхшы, мин аны башта Фред белән Джордж шаяра гына дип уйлаган идем, – диде Рон. – Һәм синең чыннан да бармы ул – син беләсең инде… – дип, ул Һарриның маңгаена төртте.

Һарри маңгай чәчен күтәрде дә яшен сыман яра эзен күрсәтте. Рон карап торды да:

– Димәк, шушында Үзең-Беләсең-Кем… – дип башлады.

– Әйе, – дип төгәлләде Һарри. – Әмма мин бернәрсә дә хәтерләмим.

– Һичбер нәрсә? – түземлеген югалтып, сорады Рон.

– Хм, мин бары тик бик күп яшел ут кына хәтерлим – тәмам.

– Кызык икән, – диде ул, берничә минут Һаррига текәлеп утырып. Аннан инде, нәрсә эшләгәнен аңлаган сыман, киредән тиз генә тәрәзәгә борылды.

– Синең гаиләңдә барысы да тылсымчылармы? – дип сорады Һарри, шулай ук Рон белән бик кызыксынып.

– Әйе, шулай дип уйлыйм, – дәште Рон. – Әнинең икенче тудыкасы бухгалтер, ахры, әмма без аның турында беркайчан да сөйләшмибез.

– Димәк, син бик күп тылсым беләсеңдер.

Күрәсең, Уизлилар Кыек тыкрыктагы агарынган малай сөйләгән иң борынгы тылсымчылар гаиләләренең берсе иде.

– Белүемчә, син магллар белән яшәдең, – диде Рон. – Ниндирәк алар?

– Коточкыч. Ярый, барысы да түгел. Кимендә, минем апам, җизнәм һәм тудыгым. Алар урынына мин өч тылсымчы абыем булуын теләр идем.

– Бишәүне, – белдерде Рон, моңсулана төшеп. – Мин – гаиләмдә Һогвартска баручы алтынчы бала. Син бу бик яхшы, үрнәк алырга абыйларың бар дип әйтерсең. Билл белән Чарли мәктәпне тәмамлады инде. Билл әйдаман, Чарли квиддич капитаны иде. Перси хәзер префект. Фред белән Джордж гел тәртипсезләнәләр, әмма яхшы укыйлар, һәм барысы да аларны нык күңелле кешеләр дип саный. Шуңа миннән дә алар сыман булуны көтәләр, ләкин мин ул эшләрне башкарсам, бу әһәмиятле булмаячак, алар аны беренчерәк булып эшләде инде. Биш абый белән миңа беркайчан да яңа әйберләр эләкми. Миндә – Биллның иске киеме, Чарлиның иске таягы һәм Персиның иске күсесе.

Рон, курткасына кулын тыгып, йоклап яткан симез, соры күсе чыгарды.

– Аның исеме Скабберс, һәм аның бер файдасы да юк, уянганы да юк аның. Персига префект булганы өчен әти ябалак бүләк итте, ә аларның инде мөмкинлекләре бар... Мәйтәм, шуңа миңа Скабберс эләкте.

Ронның колаклары кызарды. Күрәсең, ул артыгын сөйләп ташлаган иде, чөнки киредән тәрәзәгә карарга тотынды.

Һарри ябалак сатып ала алмауны табигый нәрсә итеп күрде. Ахырда, аның бу соңгы айга кадәр, гомумән, акчасы булганы юк иде, һәм ул боларның барысын да Ронга сөйләде: Дадлиның иске киемнәре, туган көннәргә килде-киттеле бүләкләр турында да. Ронның кәефе күтәрелде.

– ... һәм Һагрид сөйләгәнчегә кадәр, мин тылсымчы булуымны да, әти-әниемне дә, я булмаса Волдеморт турында да бернәрсә дә белми идем.

Рон кычкырып җибәрде.

– Нәрсә бар? – сорады Һарри.

– Син Үзең-Беләсең-Кемнең исемен әйттең! – гаҗәпләнде Рон. – Минем уйлавымча, бар кешеләр...

– Аның исемен әйтеп, үземне батыр һәм тагын әллә нинди итеп күрсәтергә тырышмыйм, – диде Һарри. – Белмәвемнән ул. Аңлыйсыңмы? Минем әле күпмегә өйрәнәсем бар... Шиксез, – дип, ул беренче тапкыр күптән борчыган уйларын әйтеп салды, – иманым камил, мин сыйныфта иң начар укучы булачакмын.

– Булмаячаксың. Күпме бала магл гаиләсеннән була, һәм алар барысына да бик тиз өйрәнәләр.

Бу арада поезд инде Лондоннан чыгып та өлгергән – хәзер ул сыер һәм сарык

көтүләре йөргән кырларны узып бара иде. Боларны күзәткәндә, малайлар дәшми утырдылар.

Якынча уникенче яртыларда коридорда авыр адымнар ишетелде, һәм ишекне мөлаем гына бер апа ачты да:

– Берәр тәмнүшкә кирәкмиме, үскәннәрем? – диде.

Иртән ашамаган Һарри аягына торып басты, әмма Ронның колаклары тагын кызарды да, ул сэндвичлары барлыгы турында нәрсәдер мыгырдады. Һарри коридорга чыкты.

Дурсльләр белән яшәгәндә, Һаррига беркайчан да баллы әйберләргә акча бирми иделәр, ә хәзер аның кесәләре алтын-көмеш белән тулы һәм ул, күпме тели, шуның кадәр «Марс Барс» алырга әзер, әмма ханымның арбасында «Марс Барс» ишеләр гел юк иде. Анда бары Һарри гомерендә дә ишетмәгән тәмнүшкәләр генә бар иде: «Берти Боттның Төрле Тәмдәге Борчаклары», «Драбблның Иң тәмле сагызы», шоколадлы бакалар, кабак бәлешләре, татлы казаннар, татлы-тамырдан-тылсымлы-таякчылар һәм тагын әллә нәрсәләр. Берсен дә игътибарсыз калдырырга теләмәгәнгә, ул барысын да аз-азлап алды һәм ханымга унбер көмеш сикль һәм җиде бакыр кнат түләде.

Рон, Һарриның сатып алганнарын купега алып кереп, шуларны буш урынга бушатуына шаккатып карап торды.

– Син ачыктың әллә?

– Бик нык, – җавап бирде Һарри, кабак бәлешенең зур кисәген авыз итеп.

Рон, пакетын алып, аны ачып салды. Аның эчендә дүрт сэндвич күренә иде. Малай дүртесенең берсен алды да:

– Ул минем тозлаган ит яратмаганымны гел оныта, – дип авыр сулап куйды.

– Сэндвичларның берсен моңа алыштырам, – дип, Һарри Ронга бер бәлеш кисәге сузды, – әйдә…

– Синең аны ашыйсың килмиячәк, ул коры, – диде Рон. – Аның вакыты җитми, – аннан инде тиз генә өстәде, – бишебез белән.

– Әйдә, ал бу кисәкне, – диде, гомерендә дә бүлешерлек әйберсе, ә бәлки бүлешер кешесе булмаган Һарри. Малайга, Рон белән бергәләшеп, бәлешләр, пироглар һәм кәнфитләр ашап утыру бик рәхәт иде (сэндвичлар күптән онытылды).

– Нәрсәләр бу? – дип сорады Һарри, шоколадлы бакаларны тотып. – Алар чын бакалар түгел бит инде, әйме? – дип, дәвам итте ул, аны дөньяда бүтән бернәрсә дә шаккатыра алмас төсле тавыш белән.

– Юк, – тынычландырды Рон. – Әмма эчендәге сурәтен кара. Минем Агриппа юк.

– Нәрсә?

– Оныттым, син бит белмисең – кыскасы, шоколадлы бакалар эчендә сурәт бар, шуңа танылган тылсымчылар һәм сихерчеләр төшерелгән була. Миндә алар биш йөзләп инде, әмма Агриппа белән Птолемей юк.

Һарри, үзенең шоколадлы бакасын ачып, андагы сурәтне чыгарды. Анда пыялалары ярым ай сыман күзлек кигән, озын, кәкрерәк борынлы һәм агып торган көмеш чәчле, сакаллы һәм мыеклы бер ир-ат бите иде. Рәсем астында Альбус Дамблдор дип язылган.

– Күр, бу бит Дамблдор! – дип шатланды Һарри.

– Аның турында ишеткәнем юк дия күрмә! – дип, белдерде Рон. – Бер бака алыйм әле? Бәлки Агриппа чыгар… рәхмәт.

Һарри сурәтне әйләндерде дә укырга кереште:

АЛЬБУС ДАМБЛДОР
ҺОГВАРТСНЫҢ ХӘЗЕРГЕ ДИРЕКТОРЫ

Заманыбызның күп кенә бөек тылсымчылары фикеренчә, Дамблдор 1945 нче елда кара көчләр остасы Гриндельвальдны җиңүе, аждаһа канының унике төрен ачуы һәм дусты Николас Фламель белән алхимия өлкәсендәге эшләре белән аеруча танылу ала. Профессор Дамблдор камера музыкасын һәм боулинг ярата.

Һарри сурәтне кире әйләндерде дә, гаҗәпләнеп, Дамблдорның йөзе юкка чыгуын күреп алды.

– Ул югалды!

– Син аны анда көне буе булыр дип уйладыңмы? – сорады Рон. – Ул кайтачак. Юк, минем тагын Моргана чыкты, ул минем алты данә бар инде… сиңа кирәкмиме? Син дә җыя башлый аласың.

Рон янып торган күзләре белән ачылмаган шоколадлы бакаларга карап катты.

– Оялма, ал, – диде Һарри. – Беләсеңме, магллар дөньясында кешеләр фотоларда катып торалар.

– Чынмы? Ничек инде, алар гел селкенмимени? – дип, гаҗәпләнде Рон. – Сәер!

Һарри Дамблдорның, карточкага кире кайтып, аңа күз кысып алуын күрде. Ронга танылган тылсымчы һәм сихерчеләргә караудан ары бакаларны ашау кызыграк булса, Һарри аларның үзләреннән күзләрен ала алмый иде. Соңрак, Дамблдор белән Морганадан тыш, ул тагы Вудкрофт Һенгисты, Альберик Граннион, Цирцея, Парацельс һәм Мерлин сурәтләренең иясе булды. Ахырда, малай борынын кашып утыручы друида Клиоднага карап утырудан туйды да, рәсемнәрне алып куеп, «Берти Боттның Төрле Тәмдәге Борчаклары»н ашап карарга ниятләде.

– Сак бул, – кисәтте Рон. – Төрле тәмдәге диюләре, чыннан да, һәртөрле

тәмдә булуны аңлата. Әйе, аларның шоколад, бөтнек яки мармелад тәмле гадәти төрләре бар, әмма кайвакыт шпинат, эчәк-бавырлылары да эләгергә мөмкин. Джордж ышандыруынча, аңа маңкалысы чыкканы бар.

Рон яшел борчакныны алды да, игътибар белән карап, кырыен тешләде.

– Костыргыч! Фу… брюссель кәбестәсе.

Төрле Тәмдәге Борчакларны ашау бик тә кызык булып чыкты. Һарри тост, кокос чикләвеге, пешкән фасоль, җиләк, карри, үлән, кофе, сардина һәм, хәтта Рон да кабып карарга кыймаган соры төстәге борчакның кырыен тешләп, борыч тәмле борчакларны авыз итте.

Тәрәзә артындагы авыл сурәтләре хәзер кыргыйлана төшә иде. Пөхтә кырлар урынына урманнар, бормалы елгалар һәм караңгы яшел калкулыклар күренде.

Купе ишегенә шакыдылар. Анда Һарри Тугыз һәм дүрттән өч платформасында күргән түгәрәк битле малай басып тора иде. Ул еларга торган кыяфәттә аларга эндәште.

– Гафу итегез, – диде ул. – Сез гөберле бака күрмәдегезме?

Малайлар, юк дип, башларын селкегәч, ул, кычкырып:

– Мин югалттым аны! Ул тагын миннән качты, – дип зарланды.

– Ул кайтачак, – эндәште Һарри.

– Әйе, – диде малай, тәмам кәефсезләнеп, – димәк, күрсәгез…

Ул чыгып китте.

– Аңламыйм, ник шулай борчылырга, – диде Рон. – Миңа ул баканы биргән булсалар, мин аннан мөмкин кадәр тизрәк котылу юлын эзләр идем. Югыйсә үземдә дә Скабберс бар.

Күсе һаман Ронның тезләрендә йоклап ята иде.

– Үлеп китсә дә аерма юк, – диде Рон, җирәнеп. – Мин аны кичә сары төскә кертәсе идем, кызыграк булсын дип, әмма әфсен барып чыкмады. Хәзер күрсәтәм, карап тор…

Рон әйберләре арасыннан кыршылып беткән таягын чыгарды. Ул берничә җирендә кителгән, очында ак нәрсә күренә иде.

– Сыңармөгезнең ялы чыга башлаган инде. Ничек кенә булмасын… – дип әйтүе булды, купе ишеге яңадан ачылды. Бакасын югалткан малай кире кайткан, әмма бу юлы аның белән бер кыз да ияргән. Ул Һогвартс мантиясендә иде инде.

– Берәрегез гөберле бака күрмәдеме? Невилл югалткан, – диде ул кыз. Аның тавышы боеручан, чәчләре куе аксыл-коңгырт, алгы тешләре шактый зур иде.

– Без күрмәдек дип әйттек инде, – диде Рон. Әмма кыз тыңламый, бары аның

кулындагы таягына карый иде.

– Сез әфсеннәр әйтәсезме? Карыйк әле, ә аннан…

Ул утырды. Рон каушаган кыяфәтле иде.

– Хм, яхшы.

Малай тамагын кырды.

— Кояш якты, чәчәк ак, май тәмле булсын,

Ә ахмак симез күсе сарылансын!

Ул таягы белән болгады, әмма бернәрсә дә булмады. Һаман шундый ук соры Скабберс ныклап йоклый иде.

– Бу әфсеннең чынлыгында шикләнмисеңме? – дип сорады кыз. – Ул бик ук яхшы түгел, шулаймы? Мин берничә гади генә әфсенне сынап караган идем, һәм минем барып чыкты. Минем гаиләмдә бер тылсымчы да юк, һәм хат алгач, мин бик гаҗәпләндем, әмма бик шат та идем, әлбәттә, әйтәсем килә, аның иң яхшы тылсым мәктәбе икәнлеген ишетеп беләм. Мин безнең барлык дәреслекләрне ятлап чыктым, һәм бу җитәр дип өмет итәм. Сүз уңаеннан, минем исемем Һермиона Грейнджер, ә сез кем?

Кыз боларны бик тиз сөйләп чыкты.

Һарри Ронга карады һәм аның шаккаткан йөзен күреп тынычланды – ул да барлык дәреслекләрне ятлап чыкмаган икән.

– Мин Рон Уизли, – мыгырдады Рон.

– Һарри Поттер, – эндәште Һарри.

– Чынмы? – диде Һермиона. – Мин синең турында барысын да беләм – мин дәрестән тыш уку өчен берничә өстәмә китап алдым, сине «Хәзерге тылсым дәвере тарихы»нда, «Караңгы Көчләрнең чәчәк атуы һәм бөлүе»ндә һәм «Егерменче гасырның бөек тылсым вакыйгалары» китапларында очратырга мөмкин.

– Минеме? – сорады Һарри, аптырашта калып.

– Ходаем, ничек моны белми мөмкин инде, синең урыныңда булсам, мин барысын да өйрәнеп чыгар идем, – диде Һермиона. – Кем кайсы йортка эләгер икән? Мин монда сораштырдым һәм Гриффиндорга керермен дип өмет итәм, шиксез, ул иң яхшысы; ишетүемчә, Дамблдор да анда укыган. Шулай да Каргатырнда булуымны начар күрмим… Ничек кенә булмасын, безгә Невиллның бакасын табарга кирәк. Сезгә өстегезне алмаштырырга киңәш итәм, без тиздән килеп җитәбез бугай.

Шулай итеп, Невиллны ияртеп, ул чыгып китте.

– Кайсы йортка эләксәм дә, аның белән булмамын дип өметләнәм, – диде Рон. Малай таягын кире әйберләре арасына яшерде. – Ахмак әфсен – миңа аны

Джордж әйтте, иманым камил, ул аның чын булмаганын белгән.

– Синең абыйларың кайда укый? – сорады Һарри.

– Гриффиндорда, – диде Рон, яңадан чырае караңгыланып. – Әти белән әни дә шунда укыган. Мин анда эләкмәсәм, нәрсә әйтерләр икән? Каргатырн да начар булмас иде, әмма Слизеринга тыгып куйсалар…

– Ул Вол… мәйтәм, Үзең-Беләсең-Кемнең Йортымы?

– Шулай, – диде Рон, өметсез генә аркасына авып.

– Беләсеңме, Скабберсның мыеклары бераз агарган бугай, – диде Һарри, Ронга Йорт турындагы уйларын оныттырыр өчен. – Ә инде укуны тәмамлаган абыйларың турында нәрсә әйтә аласың?

Һаррины мәктәпне тәмамлаган тылсымчылар нишли икән дигән сорау борчый иде.

– Чарли Румыниядә аждаһаларны кулга өйрәтә, Билл Африкада Гринготтс өчен нәрсәдер эшли, – аңлатты Рон. – Гринготтс турында ишеттеңме? Аның турында «Көндәлек Пәйгамбәр»дә язып кына тордылар, әмма син магглларың белән ул гәҗитне алмыйсыңдыр. Кемдер нык саклана торган сейфны ачарга теләгән.

Һарри катып калды.

– Чынмы? Нәрсә булган?

– Булмаган, шунысы кызык та. Аларны тота алмаганнар. Әтием уйлавынча, Гринготтстан гайрәтле Кара Көчләр иясе генә кача ала, әмма ни гаҗәп: караклар бернәрсә дә урламаган. Кешеләр бу Үзең-Беләсең-Кем эше дип курка.

Һарри бу хәбәрне башында әйләндерде. Үзең-Беләсең-Кемне искә алган саен, аны җиңелчә курку хисе биләп ала иде. Ул моның сәбәбен тылсым дөньясына керүе белән дә бәйләде, әмма Волдеморт исемен курыкмыйча әйтү күпкә җиңелрәк булыр иде.

– Син кайсы квиддич такымы[1] өчен җан атасың? – сорады Рон.

– Хм… мин берсен дә белмим, – уңайсызланды Һарри.

– Ничек алай! – шаккатты Рон. – Ул дөньядагы иң шәп уен, – диде ул һәм, кызып китеп, дүрт туп турында һәм җиде уенчының да вазыйфаларын аңлатырга, абыйлары белән булган зур уеннарны һәм, акчасы булса, барырга теләгәннәрен сөйләргә керешге. Уенның нечкәлекләренә күчкәндә, купе ишеге яңадан ачылды, әмма ишектә бакасын югалткан Невилл да, Һермиона да түгел иде.

Купега өч малай керде, һәм Һарри бер караштан ук уртадагысын таныды: ул аңа Мадам Малкинның мантияләр кибетендә очраган агарынган йөзле малай иде. Бу юлы ул Һаррига күпкә көчлерәк кызыксыну белән карады.

1 Такым – команда

– Чынмы бу? – сорады ул. – Бөтен поезд бу купеда Һарри Поттер бара дип сөйли. Димәк, ул син, шулаймы?

– Шулай, – диде Һарри. Ул калган ике малайга карады. Алар икесе дә таза гәүдәле, бер-берсенә охшаш һәм, агарынган малайның ике ягыннан торып, аның сакчыларын хәтерләтә иде.

– Аһ, бу Крэбб, ә бу Гойл, – диде агарынган малай илтифатсыз гына, Һарриның кая караганын күреп. – Ә мин Малфой, Драко Малфой.

Рон көлгән сыман ютәлләп алды. Драко Малфой аңа таба борылды.

– Синдә минем исемем көлке уяттымы? Синең кемлегеңне сорыйсы да юк. Әтием Уизлиләрнең барысы да кызыл-сары башлы, сипкелле булулары һәм мөмкинчелекләреннән артык бала тәрбияләүләре турында әйткән иде.

Ул кире Һаррига борылды.

– Соңрак, Поттер, син кайбер тылсымчы гаиләләренең башкаларыннан күпкә яхшырак икәнлекләрен аңлаячаксың. Син түбәннәр белән дус булырга тиеш түгелсең. Мин сиңа ярдәм итә алам.

Ул кулын кысарга дип Һаррига үзенекен сузды, әмма Һарри аңа җавап бирмәде.

– Мин кемнең түбән икәнлеген үзем карар итә алам, рәхмәт, – диде ул салкын гына.

Драко Малфой кызармады, әмма агарынган яңаклары алсу төскә керде.

– Синең урыныңда мин сак булыр идем, Поттер, – диде ул әкрен генә. – Бераз иплерәк булмасаң, әти-әниең сыман тәмамларсың. Алар үзләре өчен нәрсә яхшырак икәнлеген белмәгән. Уизли һәм Һагрид кебек актыклар белән йөрсәң, үзең дә шулардан артык булмассың.

Һарри белән Рон торып басты.

– Тагы кабатла, – диде йөзе чәче төсенә кергән Рон.

– Сез сугышырга җыенасызмы? – көлемсерәп куйды Малфой.

– Хәзер үк чыгып китмәсәгез, – диде Һарри, тавышы эчке халәтеннән күпкә кыюрак яңгыраса да – Крэбб белән Гойл Рон белән аннан күпкә зуррак иде.

– Әмма без болай гына китә алмыйбыз бит, шулаймы, егетләр? Без алганнарыбызны ашап бетердек, ә сездә, күрәм, бар әле.

Гойл Рон янындагы шоколадлы бакага кулын сузды. Рон аңа таба хәрәкәт ясаган иде, әмма аңа барып җитә алмады – Гойл куркыныч тавыш белән акырып җибәрде.

Скабберс-күсе Гойлның бармагында асылынган, очлы тешләре эчкә үк кергән иде – Крэбб белән Малфой, моны күреп, артка чигенде, һәм, ниһаять, әйләнә

торгач һәм Скабберс тәрәзәгә килеп бәрелгәч, өчесе дә юк булдылар. Бәлки алар тәм-том арасында тагы күселәр бар дигәннәрдер, бәлки якынлашкан аяк тавышларын ишеткәндер, ничек кенә булмасын, бер мизгелдән купега Һермиона Грейнджер килеп керде.

– Нишлисез сез монда? – сорады ул, идәнгә чәчелгән тәмнүшкәләрне һәм Скабберсны койрыгыннан тоткан Ронны күреп.

– Ул сүнгән, ахры, – диде Рон Һаррига. Ул Скабберсны якынрак карады. – Юк, ышанмыйм – ул тагын йоклый!..

Һәм ул хаклы иде.

– Синең моңарчы Малфойны очратканың булдымы?

Һарри Кыек тыкрыкта булып узган хәлләрне сөйләде.

– Минем аның гаиләсе турында ишеткәнем бар, – диде Рон, караңгыланып. – Үзең-Беләсең-Кем җиңелгәч, алар беренчеләрдән булып безнең якка күчтеләр. Сихерләнгән булганбыз диделәр. Әтием ышанмый моңа, Малфойның әтисенә кире Караңгы Якка кайту өчен сәбәп кирәкми ди. – Рон Һермионага таба борылды. – Без сиңа ярдәм итә алабызмы?

– Сезгә тизрәк киемегезне алыштырырга кирәк, мин яңарак кына поезд йөртүчесеннән сорадым һәм ул якынлашабыз дип җавап бирде. Сез бит сугышмадыгыз, шулаймы? Барып җиткәнче үк мәшәкать тудырмагансыздыр!

– Скабберс сугышты, без түгел, – диде Рон, кашларын җыерып. – Без киенгәндә чыгып тора алмассыңмы?

– Әлбәттә, алам, мин бары коридорда бала сыман арлы-бирле йөгереп йөрүчеләр булганга монда кердем, – эндәште Һермиона, җирәнеп. – Синең борыныңда нәрсәдер бар, беләсеңме?

Рон аны ачулы караш белән озатты. Һарри тәрәзәгә карап алды: караңгы төшә; куе шәмәхә төстәге күк астында таулар һәм урманнар күренә. Поезд акрынайды.

Һарри белән Рон, өсләрен салып, озын кара мантияләрен киде. Роннныкы аңа бераз кыскарак, астан аяк киеме күренә иде.

Поезд буйлап, кайтаваз булып тавыш яңгырады:

– Биш минуттан Һогвартска килеп җитәбез. Әйберләрегезне поездда калдыруыгыз сорала, алар мәктәпкә аерым җиткереләчәк.

Һарриның борчылудан эче быгырдады, һәм Ронның да сипкелле йөзе агарып чыкты. Алар калган тәм-томнарын кесәләренә тутырдылар да, коридорда этенешеп торган халыкка кушылдылар.

Поезд, акрыная-акрыная, тәмам туктады. Кешеләр ишеккә таба агылды һәм кечкенә генә караңгы платформага чыкты. Төнге салкын һава бөрештерә иде. Шуннан студент башлары өстеннән сикереп торган лампа күренде, һәм Һарри

таныш тавышны ишетте:

– Беренче сыйныфлар! Беренче сыйныфлар – мондарак, әйе! Бар да яхшымы, Һарри?

Һагридның зур, йонлач бите шатлыктан балкый иде.

– Әйдәгез, артымнан – бөтенегез мондамы? Атлагыз! Артымнан!

Алар, тая-тая һәм абына-абына, Һагрид артыннан аска, текә, тар юлдан төшеп барды. Шулкадәр караңгы иде ки, Һаррига хәтта тирә-якта зур агачлар үсә сыман тоелды. Беркем дә күп сөйләшмәде. Гөберле бакасын югалткан Невилл бер-ике тапкыр иснәп алды.

– Әйе, хә Һогвартсны беренче тапкыр күрәчәксез, хә, көтегез, – дип, студентларга җилкәсе аша эндәшә иде Һагрид, – менә, хә…

– Ааааһ! – дигән тавышлар яңгырады.

Тар сукмак аларны кинәт кенә зур күл ярына чыгарды. Күлнең икенче ярында, биек тау башында, йолдызлар сибелгән күк йөзендә тәрәзәләрен ялтыратып, санап бетергесез манаралары һәм каланчалары белән бергә зур сарай басып тора иде.

– Тәк, бер көймәгә дүрт кеше генә утырабыз! – дип, Һагрид яр буендагы кечкенә көймәләргә күрсәтте. Һарри, Рон, Невил һәм Һермиона бер көймәгә утырды. – Булдыгызмы? – акыра иде үзенә аерым бер көймә булган Һагрид. – Алайса – КИТТЕК!

Шул мизгелдә кечкенә көймәләр флоты хәрәкәткә килде дә көзге сыман тигез күлдән агып китте. Беркем дә дәшмәде, бар да баш өстендәге зур горур сарайга карап каткан иде. Якынлашалар.

Беренче көймәләр кыяга барып җитәрәк, Һагрид:

– Башыгызны иегез! – дип кычкырды. Барысы да башын иде, һәм көймәләр аларны үрмәле гөлләр аша кыядагы ярыктан алып барды; бу тоннель шулкадәр караңгы иде, гүя алар сарайның нәкъ аскы өлешләренә керә иделәр. Әмма алар туктады һәм таш катыш чуерташларга чыкты.

– Әй, карагыз әле! Кайсыгызның бакасы? – сорады Һагрид, укучылардан бушаган көймәләрне тикшергән арада.

– Трэвор! – җиңел сулап куйды Невилл, кулларын сузып. Аннары алар, Һагриднең лампасына ияреп, кыядагы ерү юлыннан өскә менделәр һәм, ниһаять, нәкъ сарай каршындагы чык каплаган тигез үләнлеккә чыктылар.

Таш баскычлардан менеп, алар һәм зур имән ишек янына килеп бастылар.

– Барыгыз да мондамы? Бакаң үзеңдәме?

Һагрид, зур йодрыгын күтәреп, өч тапкыр сарай ишеген шакыды.

ҖИДЕНЧЕ БҮЛЕК

Бүлүче эшләпә

Ишек шул ук мизгелдә ачылды, аның бусагасында зифа буйлы, кара чәчле, зөбәрҗәт-яшел төстәге киемнәргә киенгән бер тылсымчыбикә басып тора иде. Ул хатынның йөзе гаять кырыс иде, һәм Һарриның беренче уе шул булды: бу апаның юлына каршы чыгарга кирәкми.

— Беренчеләр, бу – профессор МакГонагалл, – диде Һагрид.

— Рәхмәт сиңа, Һагрид. Мин аларны үзем белән алып кертермен.

Ул ишекне киң итеп ачты. Керү һоллы шундый зур иде, монда Дурсльләрнең йорты тулысынча сыяр иде төсле. Таш диварлар Гринготстагы кебек ялкынланып торган лампалар белән яктыртылган, ә түшәмне күреп-аерып та булмый иде – ул шундый биек булып чыкты, ә мәһабәт мәрмәр баскычлар өске катларга илтә иде.

Алар профессор МакГонагаллга ияреп идән буйлап атлап киттеләр. Һарри уң яктагы ишек аша гөж килгән меңләгән тавышны ишетте. Мәктәпнең калган укучылары шунда иде, күрәсең. Әмма профессор МакГонагалл беренчеләргә Керү һоллы янындагы кечкенә генә бүлмәгә күрсәтте. Алар, бер-берсенә якынрак басып, шунда елыштылар һәм куркып кына тирә-якка карадылар.

— Һогвартска рәхим итегез, – диде профессор МакГонагалл. – Уку елы башы уңаеннан оештырылган мәҗлес озакламый башланачак. Олы Залдагы урыннарыгызга утырыр алдыннан сезне төрле Йортларга бүләчәкләр. Бүлү Тантанасы – мөһим чара, чөнки сез монда чакта, Йортыгыз Һогвартстагы гаиләгез булыр. Сез Йортыгыз белән бергә дәресләргә йөрерсез, Йортыгызның йокы бүлмәләрендә йокларсыз, ә буш вакытларны Уртак бүлмәдә уздырырсыз.

— Дүрт Йорт бар: Гриффиндор, Һаффлпафф, Каргатырн һәм Слизерин. Һәрбер йортның үзенә генә хас затлы тарихы һәм күренекле тылсымчылар бар. Һогвартста булганда, сезнең казанышларыгыз өчен Йортларга баллар өстәләчәк, кагыйдәләрне бозсагыз, аларны тартып алырлар. Уку елы ахырына иң күп балл җыйган Йортка Йортлар Кадәхе[1] бирелә. Барыгыз да үз Йортыгызның лаеклы укучысы булыр дип өметләнәм.

— Бүлү Тантанасы берничә минуттан соң бөтен мәктәп алдында узачак. Башланганчы, үзегезне тәртипкә китерә аласыз.

Аның күзләре бер мизгелгә генә Невиллның сул колакка эләктерелгән мантиясенә һәм Ронның пычранган борынында тоткарланып алды. Һарри ашыгып, чәчләрен тигезләп маташа иде.

1 Кадәх – кубок

— Сезне кабул итәргә әзер булгач, килермен, – диде профессор МакГонагалл. – Шым гына көтеп торыгыз.

Ул бүлмәдән чыгып китте. Һарри төкереген йотып куйды.

— Йортларга ничек бүләләр соң? – дип сорады ул Роннан.

— Берәр сынау кебектер. Миңа Фред әйткән иде, бу бик авырттыра дип, әмма ул шаярта гынадыр.

Һарриның йөрәге сикерә башлады. Сынау? Бөтен мәктәп алдындамыни? Ул бит әлегә бернинди тылсымны да белми! Нишләр ул? Килү белән шундый нәрсә булыр дип һич уйламаган иде ул. Ул, шомланып, як-якка карана башлады һәм бүтәннәрнең дә курыккан кыяфәтле булуын күрде. Һермиона Гренйджердан башка беркем дә сөйләшми иде, ә ул исә бөтен өйрәнелгән әфсеннәрен кабатлап, кайсы кирәк булыр икән дип баш вата иде. Һарри аны ишетмәгәнгә салышты. Аның әле бу кадәр борчылганы юк иде, хәтта Дурсльләргә мәктәп укытучысының паригын ничектер зәңгәр төскә буяганы турында аңлатма кәгазен тапшырганда да бу кадәр булмагандыр. Ул ишектән күзен алмады, чөнки теләсә кайсы мизгелдә профессор МакГонагалл кереп, аны туры һәлакәткә алып керә ала иде.

Әмма шул чак бер нәрсә аны бер футка[1] диярлек сикереп куярга мәҗбүр итте – аның артында гына берничә бала чинап җибәрде.

— Бу ни бу?..

Аның сулышы кысылды. Егермеләп өрәк арттагы дивар аша бер-бер артлы узып киттеләр. Энҗедәй ап-ак һәм ярым үтә күренмәле өрәкләр бер берсе белән сөйләшеп һәм беренчеләргә авыр гына күз ташлап, бүлмә аркылы шуып уздылар. Күрәсең, алар ни турындадыр бәхәсләшәләр иде. Тәбәнәк һәм таза монахка охшаган бер өрәк болай сөйли иде:

— Кичер һәм оныт димен, без аңа тагын бер мөмкинлек бирергә тиешбез…

— Монахкаем, без Пивзка бөтен лаеклы мөмкинлекләр бирмәдекме? Ул һәрберебезгә начар исем такты һәм, син бит беләсең, ул чын өрәк тә түгел… Сез нишлисез монда?

Гофрланган түгәрәк якалы һәм триколы бер өрәк беренчеләрне күреп алды.

Беркем дә дәшмәде.

— Яңа укучылар! – диде Таза Монах, як-якта басып торган укучыларг а елмаеп. – Бүлү Тантанасын көтәсезме?

Берничә кеше эндәшмичә башын иде.

— Сезне Һаффлпафта күрермен дип ышанам! – диде Монах. – Мин шул Йортта идем.

— Узыгыз, – диде кырыс тавыш. – Бүлү Тантанасы хәзер башлана.

1 Фут – үлчәү берәмлеге, 30,48 сантиметрга тигез

Профессор МакГонагалл кайтты. Каршыдагы дивар аша өрәкләр бер-бер артлы агып киттеләр.

— Ә хәзер, бер-бер артлы басыгыз, – диде профессор МакГонагалл беренчеләргә. – һәм артымнан иярегез.

Аягы авырайганын сизеп, Һарри сары чәчле бер малай артыннан басты, Рон исә Һарри артында торды, һәм алар бүлмәдән чыгып киттеләр дә, яңадан Керү һоллын узып, куш ишек аша Олы Залга керделәр.

Моңарчы шундый сәер һәм зиннәтле урынны Һарри күз алдына китерә алмас иде. Дүрт озын-озын өстәл артында калган укучылар утыра иде, ә аларның өстендә бернәрсәгә дә элэктерелмәгән меңләгән шәмнәр очып, Олы Залны яктырта иде. Өстәлләргә ялтырый торган алтыннан ясалган тәлинкә һәм касәләр куелган. Бүлмәнең түрендә башка озын өстәл бар, аның артында укытучылар утырган иде. Профессор МакГонагалл беренчеләрне монда хәтле алып барды, аннары алар туктадылар һәм сафка тезелеп, аллары белән бүтән укучыларга борылдылар, ә укытучылар артларында калды. Шәмнәрнең җемелдәп яктыртуы астында йөзләгән укучының тоныкк лампага охшаган йөзе аларга борылды. Төрле яктан укучылар арасында көмеш нур чәчкән өрәкләр дә килеп чыкты. Һарри артык туры караган карашлардан качып, өскә карады һәм анда хәтфә сыман кара йолдызлы түшәмне күрде. Ул Һермионаның пышылдавын ишетте:

— Бу түшәм тыштагы күк йөзе сыман күренер өчен махсус әфсенләнгән, мин аның турында «Һогвартс тарихы» китабында укыдым.

Олы Зал түшәменең ачык булмавына, чыннан да түшәм булуына ышануы бик авыр иде.

Профессор МакГонагалл бер сүз дәшмичә беренче сыйныфлар каршына артсыз урындык куйганда, Һарри тиз генә башын аска иде. Профессор урындык өстенә очлы башлы тылсымчы эшләпәсен куйды. Бу кат-кат ямалган, искергән һәм бик пычрак эшләпә иде. Петуния апа моны өйдә мәңге тотмас иде.

«Бәлки, аннан берәр куян чыгарырга тиеш булабыздыр», – дип уйлады Һарри коты очып. Олы Залдагы һәр кешенең хәзер эшләпәгә генә каравына игътибар итеп, ул да аңа текәлде. Берничә мизгелгә тынлык урнашты. Аннары эшләпә селкенде. Эшләпәнең кырлары янында бер уем авыз сыман итеп киң ачылды… һәм эшләпә җырлый башлады:

Ямауларга карамагыз,
Йөзләгән ел бит миңа!
Күпме эзләп табалмассыз
Акылы белән тиңне миңа!
Кәпәчең өр-яңа булса да,
Цилиндрың ямаусыз булса да,
Чын хәзинә, алтын бит мин —
Булүче эшләпә ич мин!
Мин күрәмен башыгызда
Яшерелгән һәр серне һәм һәр уйны
Йә, беләсең киләме, ки әйдә,

Укырсың син кай Йортта?
Кыю йөрәк һәм тәвәкәллек,
батыр һәм тиктормас —
Син шундыймы? Хәл иттек:
Гриффиндорга аяк бас.
Тугры һәм намуслылар
Һаффлпаффта урын табар;
Сыек беләк белән килмә ләкин —
Монда эшсөярләр генә бар.
Зирәк акыл ияләрен
Каргатырн йорты көтә.
Белем-хикмәт чыганагы,
Монда ул һәркемгә җитә.
Ә бәлки син хәйләкәрдер?
Җыелыгыз Слизеринда.
Максатына туры атлый,
Эшләренә карамыйча.
Йә, курыкма, ки мине,
Мин барын да әйтермен.
Җавабымда ни булса да,
Хак юлны күрсәтермен.

Эшләпә үз җырын җырлап бетергәч, бөтен Олы Зал кул чабырга тотынды. Эшләпә һәр өстәлгә карап баш иде һәм тынып калды.

— Димәк, без шул эшләпәне киеп кенә карарга тиешбез! – дип пышылдады Һаррига Рон. – Бәрәм мин ул Фредны, ул миңа тролль белән сугышасы бар дип борчак шыттырды.

Һарри кыюсыз гына елмайды. Әлбәттә, эшләпәне киеп карау төрле әфсеннәр әйтүгә караганда күпкә яхшырак, ләкин бөтен кеше крап торганда түгел бит инде... Эшләпә артык таләпчән булып күренде; бу мизгелдә Һарри үзен кыю да, зирәк тә итеп хис итмәде. Әгәр дә эшләпә укшыткан укучылар өчен дә Йорт барлыгын әйтсә, аңа менә шул туры килер иде.

Ә хәзер професоор МакГонагалл кулына озын пергамент төргәге тотып, аларга каршы атлады.

— Исемегезне әйткәннән соң, эшләпәне киегез һәм урындыкка утырыгыз, –диде. – Аббот, Һанна!

Ал яңаклы, ак толымлы бер кыз сафтан чыкканда абынып алды, эшләпәне кигәч, ул аның күзенә кадәр төшеп утырды. Бер мизгел...

— ҺАФФЛПАФФ! – кычкырды эшләпә.

Һанна Һаффлпафф өстәле артына утырганда, өстәл артында утыручылар шөкеранды һәм алкышлады. Һарри Таза Монах өрәгенең аның өстендә шатланып очып йөргәнен күрде.

—Боунс, Сьюзан!

— ҺАФФЛПАФФ! – яңадан кычкырды эшләпә, һәм Сьюзан Ханна артыннан тизрәк чабып китте.

—Бут, Терри!

— КАРГАТЫРН!

Бу юлы сул яктан икенче өстәл кул чапты; аларга Терри кушылгач, берничә каргатырнлы аңа кул кысыр өчен торып басты.

Каргатырннарга «Броклһөрст, Мэнди» да китте, ә «Лаванда Браун», беренче булып, Гриффиндорга юнәлде, һәм ерактагы сул өстәл шатланып кычкырып җибәрде, Һарри Ронның ике абыйсы ничек сызгырганын күрде

Аннан соң «Балстрод, Миллисент» Слизеринга китте. Бәлки бу элегрәк Слизерин турында ишетелгән бөтен сүзләрдән соң Һаррига тоелган гынадыр, ләкин слизеринлылар бөтенләй күңелгә ятышсыз кешеләр булып күренде.

Хәзер аны чыннан да уксыта башлады. Элеккеге мәктәбендә физкультурада командаларга бүлгәннәре искә төште. Аны гел иң соңгы булып сайлылар иде, юк, начар уйнаганга түгел, Дадли Һарри кемгә дә булса ошый икән дип уйламасын өчен шулай эшлиләр иде.

— Финч-Флэтчли Джастин!

— Һаффлпафф!

Һарри искәртеп алды: эшләпә кайвакыт Йорт исемен шул ук мизгелдә кычкыра иде, ә кайвакыт сайлар өчен берникадәр вакыт кирәк иде. «Финниган, Шеймус», сафта Һарридан алдарак басып торган сары чәчле малай, Гриффиндорга киткәнче бер минут буе урындыкта утырды.

— Грейнджер, Һермиона!

Һермиона урындыкка йөгереп диярлек барып утырды һәм түземсезлек белән эшләпәне башына тартып киде.

— Гриффиндор, – дип кычкырды эшләпә. Рон ыңгырашып куйды.

Һаррига коточкыч уй килде, гадәттә, андый начар уйлар гел борчылган вакытта була. Ә аны беркая да сайламасалар? Әгәр ул эшләпә белән бик озак утырса, шуннан профессор МакГонагалл аннан эшләпәне тартып алып, күрәсең, ниндидер хата булганын һәм аңа кире поездда кайтырга кирәген әйтсә?

Невилл Лонгботтом, бакасын югалткан малай чакырылды. Ул урындыкка таба барганда егылып төште. Эшләпәгә Невилл турында карар кабул итү өчен озак вакыт кирәк булды. Эшләпә, нәтиҗәдә, «Гриффиндор», дип кычкыргач, Невилл шулкадәр йөгерергә ашыкты ки, эшләпәне дә салырга онытты. Залдагы көчле шаркылдау астында ул, кайтып, эшләпәне «МакДугал, Мораг»ка кайтарырга мәҗбүр булды.

Малфой исеме яңгырады, ул эреләнеп чыкты һәм шунда ук теләгәненә иреште: эшләпә башына кагылуга ук «Слизерин» дип кычкырды.

Малфой үзеннән канәгатьлек хисе белән дуслары Крэбб һәм Гойлга кушылды.

Хәзер инде күп кеше калмады.

«Мун», «Нотт», «Паркинсон», аннан игезәк сеңелләр «Патил» һәм «Патил», аннан «Перкс, Салли-Энн» һәм, ниһаять...

— Поттер, Һарри!

Һарри алга атлау белән, бөтен зал пышылдаша башлады.

— Ул Поттер дидеме?

— Без белгән Һарри Поттермы ул?

Эшләпә күзенә кадәр төшкәнче Һарри күргән соңгы нәрсә – зал тулы кешеләрнең аны яхшырак күрү өчен муеннарын сузулары. Киләсе мизгелдә ул инде эшләпәнең эчке, кара ягына карап утырды. Һарри көтте.

— Һммм, – диде аның колагына әкертен тавыш. – Катлаулы. Бик катлаулы. Күрәм, шактый гына кыюлык бар. Ярыйсы гына акыл, шулай ук. Сәләт тә бар, әйе... Һәм үзеңне күрсәтү теләге, бик кызыклы.. Сине кая җибәрергә икән?

Һарри, урындыкның кырыйларына ябышып, «Слизерин гына түгел, Слизерин гына түгел» дип уйлады.

— Слизерин түгелме, ә? – диде әкертен тавыш. – Шулай уйлыйсыңмы? Син бөек була алыр идең, беләсеңме, бу синең башыңда бар, һәм Слизерин сиңа бөеклек юлында һичшиксез ярдәм итә ала – юкмы? Алайса, шулай дисәң, болай яхшырак булыр: ГРИФФИНДОР!

Һарри эшләпәнең соңгы сүзне бөтен залга кычкырганын ишетте. Аны салып, ул әкрен генә Гриффиндор өстәленә юл тотты. Ул сайлануы һәм Слизеринга эләкмәвенә шулкадәр шатланды ки, аңа башкалардан ныграк кул чабуын да сизмәде. Префект Перси күтәрелеп, аның кулын кысты, ә игезәк Уизлилар «Поттер бездә! Поттер бездә!» дип кычкырдылар. Һарри элек күргән түгәрәк якалы өрәк каршына утырды. Өрәк аның кулын суккалады, һәм Һарри бозлы суга кулын тыккандай булды.

Хәзер ул Баш өстәлне яхшырак күрә алды. Аңа якында, кырыйда Һагрид утыра иде, аның карашын тоткач, ул ике зур бармагын күтәрде. Һарри да аңа елмайды. Өстәл уртасында исә, зур алтын кәнәфидә Альбус Дамблдор утыра иде. Һарри шунда ук аны поездда шоколадлы бака сурәтендә күргән рәсеменнән таныды. Дамблдорның көмеш чәче залда өрәк кебек балкыган бердәнбер нәрсә иде. Һарри шулай ук профессор Квиреллны, «Тишек казан»дагы борчулы яшь егетне дә күрде. Шәмәхә чалма кигәнгәме, ул бик сәер кыяфәтле иде.

Хәзер инде өч кешене генә Йортларга сайлыйсы калды. «Турпин, Лиза» Каргатырнга киткәч, Ронның чираты җитте. Аның йөзе ачык яшел төскә әйләнде. Һарри өстәл астында кулын кысты, бер мизгелдән соң эшләпә «ГРИФФИНДОР» дип кычкырды.

Рон аның янындагы урындыкка егылганда, Һарри башкалар белән бергә

каты итеп кул чапты.

— Афәрин, Рон, бик шәп, – дип тәккәбер генә Һарри җилкәсе өстеннән әйтте Перси. Шулвакыт «Забини, Блейз» Слизеринга китте. Профессор МакГонагалл төргәкне җыеп, эшләпәне алып чыкты.

Һарри үзенең буш алтын тәлинкәсенә карады. Хәзер генә ул никадәр ачыкканын аңлады. Әйтерсең, кабак бәлешләрен алар бер гасыр элек ашаганнар сыман.

Альбус Дамблдор аягына күтәрелде. Ул кулларын киң җәеп, укучыларга шатланып елмая иде. Аның кыяфәте укучыларны күрүдән дә шатлыклырак нәрсә юк сыман дип әйтә иде.

— Хуш килдегез! – диде ул. – Һогвартска, яңа уку елына хуш килдегез! Без ашауга кучкәнче, мин берничә сүз әйтергә теләр идем: Тинтәк! Куык! Постык! Мутлык!

— Рәхмәт!

Ул кире утырды. Барысы да кул чабып көлде. Һарри көләргәме, юкмы икәнен белмәде.

— Ул нәрсә, бераз акылдан шашканмы әллә? – дип әкрен генә сорады ул Персидан.

— Шашкан? – диде Перси көлемсерәп. – Ул – даһи! Дөньядагы иң бөек тылсымчы! Әмма, дөрес, бераз шашкан. Бәрәңге ашыйсыңмы, Һарри?

Һарри шаккатудан авызын ачты. Алдындагы тәлинкәләр хәзер ризык белән тулы иде. Ул беркайчан да шулкадәр күп сый күрмәде: ростбиф, кыздырылган чеби, пешкән һәм кыздырылган итләр, казылык, бекон, стейк, пешкән бәрәңге, фри бәрәңгесе, йоркшир пудингы, борчак, кишер, соус, кетчуп һәм никтер, хәтта, бөтнекле кәнфитләр.

Дурсльләр беркайчан да Һаррины ач тотмадылар, әмма тамагы туйганчы иркенләп ашарга да ирек бирмәделәр. Дадли Һарри теләгән һәрнәрсәне ала иде, үзе аннан кысса да. Һарри, кәнфитләрдән тыш, тәлинкәсенә барысын да әзләп тутырды һәм ашый башлады. Барысы да бик тәмле иде.

— Тәмле күренә, – диде түгәрәк якалы өрәк моңсу гына. Ул Һарриның стейк кисүен карап утыра иде.

— Ә сез?

— Мин инде биш йөз елга якын вакыт ашамыйм, – диде өрәк. – Миңа ул кирәкми дә, ләкин кайвакыт ризыкны шундый сагынасың! Без танышмадык кебек. Сэр Николес де Мимзи-Порпингтон, сезнең хезмәтегезгә! Гриффиндор манарасында яшәүче өрәк мин.

— Ә мин сезне беләм! – диде кинәт кенә Рон. – Абыйларым сезнең турында сөйләде. Сез – Башсыз диярлек Ник!

— Мин үземне сэр Николас де Мимзи... –дип әйтә башлады өрәк, тик аны

сары чәчле Шеймус Финниган бүлдерде.

— Башсыз диярлек? Ничек инде башсыз диярлек?

Сэр Николасның нык үпкәләгәне күренде. Күрәсең, әңгәмә ул теләмәгән якка борылды.

— Менә шулай, – диде ул ачулы гына. Ул үзен сул колагыннан тотып тартты. Аның башы муеннан аерылып, җилкәгә сөялде, әйтерсең лә ул бауда тотынды. Мөгаен, кемдер аның башын кисәргә теләгән, ләкин эшен ахыргача тәмамлый алмагандыр. Барысының да шаккатуынан канәгать булып, Башсыз диярлек Ник башын кире кайтарды һәм йөткереп әйтте:

— Димәк, яңа гриффиндорлар! Бу елны сез Йортлар Кадәхен җиңәргә ярдәм итәрсез, дип өметләнәм. Гриффиндор инде озак вакыт җиңүсез кала. Кадәх алты ел рәттән Слизеринга эләкте. Канлы Баронга түзеп булмый хәзер... ул Слизеринның өрәге.

Һарри Слизерин өстәленә карап, анда куркыныч өрәкнең утыруын күрде. Аның күзләре буш, йөзе караңгы, киеме көмеш кан таплары белән капланган иде. Ул нәкъ Малфой янында утыра иде, һәм Һарри, күңеле күтәрелеп, Малфойның андый күршегә шат булмавын күрде.

— Ә ник ул канга буялып беткән? – дип кызыксынып сорады Шеймус.

— Мин беркайчан да сорамадым, – диде Башсыз диярлек Ник итәгатьле генә.

Барысы да туйганчы ашагач, ризык калдыклары тәлинкәләрдән югалды, савыт-саба чип-чиста калды. Бер мизгелдән соң десерт барлыкка килде: бөтен тәме булган тау кадәр туңдырма, алма бәлешләре, бәрәңге баллы бәлешләр, шоколад эклерлар һәм джемлы донатслар, трюфельләр, җиләкләр, желе, пудинглар...

Һарри үзенә бәлешләрне салган чакта, өстәл артындагы сөйләшү темасы туганнарга җитте.

— Мин – яртыга ярты,– диде Шеймус. – Әтием магл. Әни аңа тылсымчы икәнен туйга кадәр әйтмәгән. Ул моңа бик сөенмәгән инде.

Барысы да көлде.

— Ә син, Невилл? – дип сорады Рон.

— Мине әбием үстерде, ул тылсымчы. – диде Невилл. – Тик гаиләм һәрвакыт мине чып-чын магл дип уйлый иде. Туганнан туган бабам Элджи миннән тамчы булса да тылсым чыгару өчен гел куркыта иде. Бер юлы ул мине Блэкпул пирсыннан этте, мин бата яздым. 8 яшемә кадәр берни чыкмады. Ә бервакыт Элджи бабай безгә чәйгә керде һәм мине, аякларымнан тотып, өске каттагы тәрәзәдән чыгарып торды. Аннан туганнан туган әбием Энид аңа меренга тәкъдим итте дә, ул мине ялгыш төшереп җибәрде. Мин исә җирдән сикердем дә бакча буйлап юлга кадәр сикереп бардым. Барысы да шулкадәр шатланды, әбием исә елады – шулкадәр бәхетле иде ул. Хат килгәч, йөзләрен күрсәгез иде. Алар миңа монда укыр өчен тылсым җитмәс дип уйлаганнар иде. Элджи бабай шатлыктан миңа

бака бүләк итте.

Һарриның икенче ягында Перси белән Һермиона дәресләр турында сөйләштеләр. (— Дәресләр шунда ук башланыр, дип өметләнәм, шулкадәр күп нәрсә өйрәнәсе бар бит. Мине аеруча трансфигурация кызыксындыра, аңлыйсың бит, берәр предметны икенчегә әйләндерү, бу бик катлаулыдыр…; — Сез кечкенә әйберләрдән башларсыз – мәсәлән, шырпыларны энәләргә әйләндерү…).

Һаррига җылы булып китте, аның йоклыйсы килә башлады. Ул кабат Баш өстәлгә карады. Һагрид чынаягыннан эчеп утыра. Профессор МакГонагалл профессор Дамблдор белән сөйләшә. Сәер чалмалы профессор Квирелл майлы кара чәчле, ыргак борынлы һәм сарырак чырайлы укытучы белән әңгәмә кора иде.

Бу кинәт кенә булды. Ыргак сыман борынлы укытучы Квиреллның чалмасы яныннан туп-туры Һарриның күзләренә карады… һәм Һарриның маңгаендагы яра эзе үткен, көйдергеч авырттырып сызлый башлады.

— Ау! – дип, Һарри кулын маңгаена куйды.

— Нәрсә булды? – дип сорады Перси.

— Б-бернәрсә дә.

Авырту барлыкка килгән кебек үк тиз юкка чыкты. Укытучы карашыннан соң туган хистән арыну авыррак булды. Бу хис Һаррига һич ошамады.

— Профессор Квирелл белән кем сөйләшә ул? – дип сорады ул Персидан.

— О, син Квиреллны беләсеңмени инде? Аның шулай дулкынлануы һич гаҗәп түгел. Бу профессор Снейп. Ул төнәтмәләр фәнен укыта, ләкин барысы да белә: ул Квиреллның урынын алырга тели. Ул караңгы көчләр турында коточкыч күп нәрсә белә.

Һарри яңадан Снейпка карап алды, ләкин Снейп инде аңа карамады.

Инде пудинглар да юкка чыкты һәм Профессор Дамблдор янә аягына басты. Олы Зал тынды.

— Һмм – инде барыбыз да тук булгач, берничә сүз. Минем сезгә берничә игъланым бар.

— Беренче ел укучылары шуны белергә тиеш: барлык укучыларга да мәктәп янындагы урманга йөрү тыела. Моны кайбер олырак укучыларыбыз да истә тотса, яхшы булыр иде

Дамблдор ялтыраган күзләре белән игезәк Уизлиларга карап алды.

— Шулай ук безнең сарай караучыбыз мистер Филч дәресләр арасында, коридорларда тылсым куллану тыелганын искә төшерергә сорады.

— Квиддич такымнарына керү уку семестрының икенче атнасында башланачак. Үз Йорты өчен уйнарга теләгән һәр кеше Терекөмеш ханымга[1] мөрәҗәгать

1 Оригиналда:Madam Hooch.

итсен.

— Һәм, соңыннан, мин сезгә шуны да әйтергә тиеш: быел өченче катның уң яктагы коридорына керү газаплы үлем белән үләргә теләмәүчеләргә ябык.

Һарри көлеп җибәрде, тик аның белән бары берничә кеше генә көлде.

— Ул җитди түгелдер бит инде? – пышылдап сорады ул Персидан.

— Җитди булырга тиеш, – диде Перси кашларын җыерып. – Бик сәер бу, чөнки гадәттә ул безгә каядыр керүнең ник тыелуын аңлата – мәсәлән, урманда куркыныч җанварлар күп, моны барысы да белә. Ә моның сәбәбен ул кимендә безгә, префектларга аңлатырга тиештер.

— Һәм хәзер, барыбыз да йокларга киткәнче, әйдәгез бергәләп мәктәп җырын җырлыйк! – дип кычкырды Дамблдор. Һарри башка укытучыларның елмаюы бераз ясалма икәнен сизде.

Дамблдор, чебен куган сыман, җиңелчә генә итеп таягын селкеде һәм аннан озын алтын тасма очып чыкты. Тасма өстәлләр өстеннән менеп, елан кебек бургаланып, шигырь сүзләренә оешты.

— Һәркем үзе теләгән көйне җырласын, – диде Дамблдор. – Башлыйбыз!

Мәктәп бергәләп җырлый башлады:

Һогвартс, Һогвартс,
Син, күңелле Һогвартс,
өйрәтчәле безне!
Карт булсак та,
Яшь булсак та,
укыт әле безне!
Исә җилләр башыбызда,
җәй көне бушанган
миләргә акыл кирәк.
Дәреслекләр алдыбызда,
күпме сыяр, шуның кадәр
синнән белем кирәк!

Һәркем җырны төрле вакытта җырлап бетерде. Ахырда бары игезәк Уизлилар гына озын җеназа маршы көенә җырлап калды. Дамблдор алар соңгы юлларын җырлаганда, таякчыгы белән дирижер сыман селкеп торды, алар тәмамлауга исә, иң көчле алкышлар бүләк итте.

— Аh, музыка, – диде ул күзләрен сөртеп. – Аның тылсымы без өйрәнгән тылсымнан да көчлерәк! Ә хәзер, йокларга вакыт! Тиз генә!

Гриффиндорның беренче сыйныфлары Перси артыннан гөрелдәгән халык аша, Олы Залдан чыгып, мәрмәр баскыч буйлап китте. Һарриның аяклары хәлсез иде, тик бу юлы инде аның арган һәм тамагы туйган булу сәбәпле. Аның шулкадәр йоклыйсы килде ки, ул хәтта кысалардагы рәсемнәрнең пышылдап, аларга бармак белән күрсәтүләренә һәм Персиның ике тапкыр аларны панно ар-

тында качкан ишекләр аша алып баруына да гаҗәпләнмәде. Иснәнеп һәм көчкә аякларын өстерәп, алар баскычтан менделәр һәм Һарри тагын никадәр ерак барасы икән дип уйлап куйганда, алар кинәт туктадылар.

Алар алдында берничә таяк һавада эленеп тора иде. Перси аларга таба адым ясагач, алар үзеннән үзе аңа ташлана башлады.

— Пивз, – дип пышылдады Перси беренче сыйныф укучыларына. – Полтергейст. – Ул тавышын күтәрде. – Пивз, күрен!

Җавап буларак һава шарыннан чыга торган ямьсез, дорфа тавыш чыкты.

— Син минем Канлы Баронны чакыруымны телисеңме?

Шап иткән тавыш яңгырады һәм алар алдында ачулы кечкенә күзле һәм киң авызлы кеше барлыкка килде. Ул аякларын төрекчә куеп һавада оча иде, кулларында таяклар иде.

— Oooooh! – диде ул усал көлеп. – Вак беренчеләр! Ничек күңелле!

Кинәт ул аларга таба очты. Барысы да иелде.

— Кит моннан, Пивз, яки сүз бирәм: Барон моның турында беләчәк! – дип ырылдап куйды Перси.

Пивз телен күрсәтеп юкка чыкты. Кулындагы таяклар Невиллның башына килеп төште. Алар полтергейстның очып китеп, рыцарь киемнәрен шыгырдатуын ишетте.

— Пивздан ерак торырга тырышыгыз, – диде Перси, алар янә кузгалгач. – Канлы Барон – аны куркыта алган бердәнбер зат, ул хәтта безне, префектларны да тыңламый. Менә, килдек.

Коридорның иң ахырында алсу ефәк күлмәкле, таза гына хатын-кыз портреты эленеп тора иде.

— Серсүз? – дип сорады ул.

— Капут Драконис, – диде Перси һәм портрет алга китеп, аның артындагы уемны ачты. Алар уем аша уздылар, әмма Невиллга бераз ярдәм кирәк булды, һәм менә Гриффиндорның Уртак бүлмәсенә эләктеләр. Бу йомшак кәнәфиләр куелган күңелле түгәрәк бүлмә иде.

Кызларны Перси бер ишектән җибәрде, анда аларның йокы бүлмәләре иде. Егетләр башка ишеккә таба китте. Түгәрәк баскыч буйлап менгәч (мөгаен, алар манараларның берсендәдер), алар ниһаять ятакларны күрде: караңгы-кызыл бәрхетле чаршау астында биш ятак тора иде. Аларның әйберләре монда китерелгән иде инде. Сөйләшергә хәлләре калмаган егетләр, пижамнарын киеп, ятакларына ауды.

— Ризыгы шәп, ә? – дип сорады Рон чаршау артыннан. – Югал, Скабберс! Ул минем җәймәмне чәйни.

Һарри Роннан ул бәлешне кабып карадымы дип сорамакчы иде, ләкин шунда ук йоклап китте.

Күрәсең, Һарри артыгын ашагандыр, чөнки ул бик сәер төш күрде. Аның башында Квиреллның чалмасы иде. Бу чалма аңа кичекмәстән Слизеринга күчәргә кушты, чөнки анда, имеш, аның язмышы. Һарри чалмага аның слизеринлы булырга теләмәвен әйтте, ә баш киеме исә авырая бара иде. Һарри аны салып карады, тик тегесе авырттырып кысылды һәм башны кысты… Малфой килеп, Һарриның чалма белән көрәшүеннән көлде… Малфой ыргак сыман борынлы укытучы, Снейпка әйләнде, аның көлүе салкын һәм нечкә булып китте… Яшел ут кабынып алды һәм Һарри дер калтырап һәм тиргә батып уянды.

Ул икенче ягына борылып ятты һәм янә йоклап китте, ә иртүк уянгач, бу төшен хәтерләмәде дә.

СИГЕЗЕНЧЕ БҮЛЕК

Төнәтмәләр остасы

— Әнә ул, карагыз.

— Кайда?

— Җирән чәчле озын малай янында.

— Күзлектәнме?

— Син аның йөзен күрдеңме?

— Син аның яра эзен күрдеңме?

Бу пышылдашулар Һаррины икенче көнне йокы бүлмәсеннән чыкканнан бирле озатып бардылар. Аны күрер өчен кешеләр сыйныф бүлмәләренең ишек төбендә торалар яки икешәр мәртәбә коридор аша уза иделәр. Һарри аларның болай эшләүләрен бер дә теләмәде, чөнки ул бу вакытта киләсе дәреснең бүлмәсен эзләү белән мәшгуль була иде.

Һогвартста йөз кырык ике баскыч бар: беренчеләре – киң һәм иркен; икенчеләре – тар һәм тотрыксыз. Кайберәүләре аша җомга көн узган саен төрле җиргә килеп чыгасың, кайберәүләре ярты юлда юкка чыга, шуңа күрә кайда сикерәсеңне истә тотарга кирәк. Аннан ихтирам белән, әдәпле итеп сорагач яки кирәкле җиренә тотынгач кына ачыла торган ишекләр, һәм чынлыкта ишек булмаган, алар артында бары дивар гына торган ялган ишекләр дә бар иде. Һәр нәрсәнең кайда урнашканын истә калдыруы бик кыен булды, чөнки бар нәрсә дә гел үзгәреп торган кебек иде. Портретлардагы кешеләр бер-берсенә кунакка йөрешәләр, ә бастырып куелган рыцарь киемнәренең йөри алуларына Һарри тулысынча ышана иде.

Өрәкләр дә мәшәкать өстәп тордылар. Ачарга теләгән ишек аша кинәт кенә өрәкнең килеп чыгуы шок хәлендә калдыра иде. Башсыз диярлек Ник яңа гриффиндорлыларга дөрес юл күрсәтүдә гел шатланып булыша, ә менә Пивз ике ябык ишектән һәм билгесезлеккә илтә торган баскычтан да куркынычрак иде. Дәрескә соңарган вакытта очратсаң, бигрәк тә. Ул сезнең башыгызга чүп чиләген төшереп җибәрә, аяк астындагы келәмне тарта, сезгә акбур кисәкләре бәрә; яки күренмәс булып, кинәт кенә артыгыздан килеп чыгып, борыныгызны тотып, «ЭЛӘКТЕҢМЕ!» дип чинап җибәрергә дә мөмкин.

Пивздан да начаррак зат, әгәр бу мөмкин булса инде, – ул мәктәп караучысы Аргус Филч иде. Һарри белән Рон беренче иртәләрендә үк аның игътибарын үзләренә җәлеп иттеләр. Филч аларны өченче каттагы тыелган коридорга илтә торган ишекне ачарга җыенганда тотып алды. Ул аларның адашып йөрүләренә ышанырга теләмәде, киресенчә, махсус тыелган җиргә керергә теләүләрен-

дә аның һич кенә дә шиге юк иде. Җир астындагы зинданга ябу белән янаган вакытта, Һарри белән Ронны шул тирәдән узып баручы профессор Квирелл коткарып калды.

Филчның Миссис Норрис исемле ябык кына, тузан төсендәге мәчесе бар иде. Миссис Норрисның күзләре нәкъ Филчныкы кебек лампа сыман яна һәм акаеп карыйлар иде. Мәче коридорны ялгызы гына күзәтеп йөри һәм берәрсенең кагыйдәне бозуын – тыелган җиргә адым ясавын – күреп алса, шунда ук юкка чыга, ә ике секундтан соң Филч пәйда була. Яшерен юлларны Филчтан да яхшырак белүче булмагандыр (игезәк Уизлилардан кала, мөгаен), һәм ул өрәк сыман көтмәгәндә килеп чыгарга мөмкин иде. Укучылар аны күралмый иделәр, һәм үч алуның чиге булып Миссис Норриска яхшы итеп тибү генә була алды.

Кирәкле бүлмәләрне тапканнан соң – дәресләр. Ләкин алары да бик җиңел түгел. Тылсымның таяк белән селтәп, бер-ике кызык сүз әйтүгә генә кайтып калмавын Һарри бик тиз аңлады.

Һәр чәршәмбе төнге уникедә алар телескоп аша күк йөзен өйрәнергә: төрле йолдызларның исемнәрен, планеталар йөрешен белергә тиеш иделәр.

Атнасына өч тапкыр аларны уку йорты артында урнашкан бакчаларга алып баралар. Үләннәр фәнен аларга тулы гәүдәле, кыска гына буйлы тылсымчы – профессор Спраут укыта иде. Профессор укучыларга сәер үсемлекләрне, гөмбәләрне карап үстерү һәм аларның кулланылышы турында сөйли иде.

Иң ялыктыргыч фән – ул да булса тылсым тарихы. Ул өрәк алып бара торган бердәнбер фән иде. Профессор Бинс инде бик карт иде. Бервакыт ул укытучылар бүлмәсендә нәкъ камин каршында йоклап киткән, ә икенче көнне дәресләргә инде тәненнән аерым килгән булган. Бинс гел мыгырдый, шуңа күрә укучылар аның артыннан исемнәрне һәм даталарны ашыга-ашыга язып баралар һәм Усал Эмерикны Сәер Урик белән бутый иделәр.

Әфсеннәрне өйрәтүче профессор Флитвик шулкадәр кыска буйлы ки, тирәягын күзәтер өчен аңа китаплар өстенә басарга кирәк иде. Иң беренче дәрес башында ул журналны алып, исемлек буенча узды һәм Һарриның исеменә житкәч, ярсулы чыелдап өстәл астына егылды.

Профессор МакГонагалл бөтенләй икенче төрле иде. Аның белән бәйләнешкә керергә кирәкми, дип Һарри бик дөрес уйлады. Укучылар беренче дәресләренә кереп утыргач, таләпчән һәм акыллы профессор аларга бик кырыс нотык «бүләк итте».

— Тылсымның Һогвартста өйрәнелә торган иң катлаулы һәм куркыныч бүлеге ул – трансфигурация, – диде ул. – Минем дәресләремдә тәртип бозыла икән, тәртип бозучы сыйныф бүлмәсеннән чыгып китәчәк һәм гайре монда кермәс. Мин сезне кисәттем.

Аннан ул өстәлен дуңгызга әйләндерде һәм кире үз хәленә кайтарды. Моны күреп барысы да бик гаҗәпләнделәр һәм үзләренең дә шулай эшли башлауларын түземсезлек белән көтә башладылар. Тик җиһазларны хайваннарга әйләндерү сәләтенең тиз генә килмәвен шунда ук аңлап алдылар. Бик күп катлаулы һәм буталчык җөмләләр язганнан соң, укучылар бирелгән шырпыны энәгә әй-

ләндерергә тырышып карарга тиеш иделәр. Дәрес ахырына бары Һермиона Грейнджерның шырпысында гына үзгәреш күренде; профессор МакГонагалл сыйныфка очлана башлаган һәм көмеш белән капланган шырпыны күрсәтте һәм Һермионага елмаеп куйды (шуны әйтергә кирәк, профессорның елмаюы бик сирәк күренеш иде).

Укучыларның түземсезлек белән көткән дәресе Караңгы Көчләрдән Саклану иде. Тик Квиреллның дәресләре чынбарлыкта көлкегә әйләнеп кайтты. Аның сыйныф бүлмәсе сарымсак исе белән тулган. Бу ис ярдәмендә ул Румыниядә очраткан вампирдан сакланырга өметләнә иде. Вампирның менә-менә Һогвартска килүеннән Квирелл бик нык курка иде. Башындагы чалмасы исә, Квиреллның әйтүе буенча, Африка принцыннан бүләк икән. Кайчандыр ул принцка бик куркыныч зомбидан котылырга булышкан, янәсе. Тик моның чынлыкта да булуына бик ышанып бетмиләр иде. Чөнки, беренчедән, Шеймус Финниган аның ничек итеп зомбины җиңә алуын кинәт кенә сорап куйгач, Квирелл кызарып чыкты һәм, сүзне икенчегә борып, һава торышы турында сөйли башлады. Икенчедән, укучыларны чалманың сәер исе «җәлеп итте», ә игезәк Уизлилар сарымсак исе сеңеп беткән чалманы бары саклану чарасы гына, дип ышандырдылар. Шулай итеп Квирелл кайда гына булса да, сак астында йөри икән.

Һарри үзенең дә башкалардан ким түгеллеген белүенә бик шат иде. Күп кенә кешеләр, аның кебек үк, магл гаиләләреннән булып чыктылар. Тылсымчы булулары турында башларына да килмәс иде аларның. Алда аларны күпме өйрәнәсе әйбер көтә, шуңа күрә хәтта Ронның да өстенлекләре башкаларныкыннан югары түгел иде.

Җомга Һарри белән Рон өчен бик мөһим көн булды. Алар, ниһаять, Олы Залдагы иртәнге ашка юлны бер тапкыр да адашмыйча таба алдылар.

— Нәрсә анда бүген безнең? – дип, боткасына шикәр комы сибә-сибә сорады Һарри Роннан.

— Төнәтмәләр. Слизериннар белән ике дәрес, – диде Рон. – Дәресне аларның башлыгы Снейп алып бара. Ул Слизеринны гел яклый, диләр. Моның дөресме, түгелме икәнен күрә алачакбыз.

— МакГонагалл да безне якласын иде, - диде Һарри.

Профессор МакГонагалл Гриффиндорны җитәкли иде, ләкин бу өченче көнне аларга бик күп өй эше бирергә бер дә комачауламады. Нәкъ шул вакытта почта килде. Иң беренче иртәнге аш вакытында Залга йөзләгән ябалак очып кергәч һәм хат, посылкаларны хуҗаларына тапшыра башлагач, Һарри бик курыккан иде, ә хәзер ул инде бу күренешкә дә күнекте.

Һедвиг әлегә Һаррига бернәрсә дә китермәде. Ул кайвакытта Һарриның колагын кабып алырга һәм тост кисәген ашарга өмет итеп килә иде. Ә аннары башка ябалаклар белән ябалакханәгә йокларга очып китә иде. Әмма бүген ул мармелад һәм шикәр савыты янына очып төшеп, Һарриның тәлинкәсенә язу куйды. Һарри аны шунда ук ачты.

Кадерле Һарри, (язу бик бик шапшак иде)

Белгәнемчә, синең җомга көнне төшке аштан соң дәресләрең юк. Шуңа күрә, теләсәң, сәгать өчләр тирәсендә чәй эчәргә кил. Синең беренче уку атнасының ничек узганын белергә телим. Җавапны Һедвиг аша җибәр. Һагрид.

Һарри Роннан каурый алып, «Әйе, бик теләп, соңрак күрешербез,» дип, хатның икенче ягына сызгалады һәм Һедвигны кире җибәрде.

Алда Һагрид белән чәй эчү Һарри өчен бик уңышлы булды, чөнки төнәтмәләр дәресе әлегә аның белән булган иң күңелсез вакыйга булып чыкты.

Яңа семестр башлану мәҗлесендә, Һаррига профессор Снейп аны ошатып бетермәгән кебек тоелды. Беренче дәреснең ахырында ул үзенең ялгышканын аңлады. Снейп аны ошатмый гына түгел, ә күрә алмый иде.

Төнәтмәләр дәресе җир астында уза иде. Монда бинадагыдан күпкә салкынрак һәм бераз куркыныч: дивар буйлап төзелгән ябык савытларда төрле җанварлар йөзеп йөри иде.

Снейп та, Флитвик кебек, исемлек буенча узды һәм, шулай ук Флитвик кебек, Һарриның исемендә тукталды.

— Аһ, әйе, – диде ул тыныч тавыш белән. – Һарри Поттер. Безнең яңа данлыклы кеше.

Драко Малфой дуслары Крэбб һәм Гойл белән битләрен каплап көлә башладылар. Исемнәрне атап бетергәннән соң, Снейп сыйныфка күз йөртеп чыкты. Аның күзләре Һагриднықы кебек кара төстә, тик аларда Һагриднықындагы шикелле җылылык юк иде. Алар буш һәм салкын булып, нигәдер караңгы туннельне хәтерләтә иделәр.

— Сез монда бик нечкә һәм төгәл булган осталыкны – төнәтмәләр ясау осталыгын өйрәнер өчен җыелдыгыз, – дип башлады Снейп. Ул пышылдап диярлек сөйли иде, тик укучылар аның һәр сүзен дә ишетеп бардылар. Профессор МакГонагалл кебек үк, Снейп та сыйныфны бер авырлыксыз тып-тын килеш тота ала иде. – Тылсым таягы белән мәгънәсез селтәүләрнең әлеге фәнгә бернинди дә катышы юк, шуңа күрә күбегез минем фәннең тылсымда нинди зур урын алып торуын аңлап бетермәскә дә мөмкин. Әкрен генә кайнап, нәфис исләр аңкытучы казанның ... Яки кешенең кан тамырларына үтеп кереп, аның акылын томалаучы, кешенең хисләрен колга әйләндерүче сыеклыкларның матурлыгын күрә алырсыз дип уйламыйм... Мин сезне ничек шөһрәтне савытларга салырга, дан кайнатмасы ясарга, хәтта үлемне томаларга өйрәтә алам. Тик моның билгеле бер шартлары бар: сез дәресләргә йөрүче наданнар көтүеннән берәр нәрсәгез белән аерылып торырга тиешсез.

Әлеге кечкенә генә нотыктан соң, тагы да зуррак тынлык урнашты. Һарри белән Рон исләре китеп, бер-берсенә карап алдылар. Һермиона Грейнджер инде урынында да утырып тора алмый иде. Аның тизрәк үзенең ул наданнар рәтендә тормавын исбатлыйсы килә иде ахрысы.

— Поттер! – диде кинәт кенә Снейп. – Вакланган алтынчәчәк тамырын әрем төнәтмәсе белән катыштыргач ни булачак?

«Вакланган нәрсә тамырын нәрсә төнәтмәсе белән?». Һарри Ронга карады, тик ул да бик тирән уйга баткан иде; Һермионаның кулы күккә атылды.

— Белмим, сэр, – диде Һарри.

Снейп көлемсерәп куйды.

— Тәк, тәк ... Димәк, әле данлыклы булу гына җитми икән.

Ул Һермионаның күтәргән кулын игътибарсыз калдырды.

— Әйдәгез, тагын бер кат уйлап карыйк. Поттер, әгәр дә мин сезгә безоар ташын табарга кушсам, сез аны кайдан эзләр идегез?

Һермиона кулын күтәрүен дәвам итте, ул инде урыныннан сикереп торыр дәрәҗәдә иде, тик безоар ташының нәрсә икәнлеге Һарриның башына да килмәде. Ул Малфой, Крэбб һәм Гойлга карамаска тырышты. Ә алары инде көлүләрен тыеп тора алмый иделәр.

— Белмим, сэр.

— Сез укырга килер алдыннан китапларны ачып та карамагансыз бугай, шулаймы, Поттер?

Һарри аның салкын күзләренә каравын дәвам итәргә тырышты. Дөресен генә әйткәндә, ул китапларны Дурсльләрдә булганда карап чыккан иде. Снейп аны «Мең дә бер тылсымлы үлән һәм гөмбә» китабын тулысынча исендә калдырыр дип уйладымы икән?

Снейп Һермионаның калтырап торган кулын һаман игътибарсыз калдыра бирде.

— Аю көпшәсе белән кәккүк итегенең аермасы нәрсәдә?

Һермиона торып ук басты, аның кулы түшәмгә тия язды.

— Белмим, – диде тыныч кына Һарри. – Һермиона белә бугай, бәлки аңардан сорап карарсыз?

Берничә кеше көлеп җибәрде. Һарри Шеймусның карашын күреп алды, Шеймус аңа күз кысып алды. Ләкин Снейп канәгать түгел иде.

— Утырыгыз, – дип ырылдап куйды ул Һермионага. – Сезнең өчен сөйлим, Поттер. Алтынчәчәк белән әрем йокы даруын шулхәтле көчле итәләр ки, аны хәтта Тере үлем йотымы дип тә йөртәләр. Безоар ташы кәҗәләрнең ашказанынннан алына. Ул күп кенә агулануලардан ярдәм итә. Ә аю көпшәсе белән кәккүк итегенә килгәндә, алар икесе бер үк үсемлек. Ул шулай ук аконит исеме астында да билгеле. Булдымы? Ник сез мин сөйләгәннәрне язып бармыйсыз?!

Шунда ук пергаментлар һәм каурыйлар кыштырдый башлады. Снейп, шау-шуны басып:

— Ә сезнең җавабыгыз өчен, Поттер, Гриффиндордан бер балл алыначак, –

диде.

Төнәтмәләр дәресе дәвам итте, ә гриффиндорлыларның хәле яхшырмады. Снейп укучыларны парларга бүлеп чыкты һәм аларга чуанны дәвалый торган иң гади төнәтмә әзерләргә кушты. Озын кара мантиясенә төренеп, ул сыйныф буйлап укучыларның кипкән кычыткан яфракларын үлчәүләрен, киледә елан тешләрен төюләрен күзәтеп йөрде. Снейп, Малфойдан кала, барысын да тәнкыйтьләп чыкты. Малфой аңа ошый иде бугай. Барысын да Малфойның мөгезле лайлачларны кайнатуын карарга чакырган вакытта, җир асты кинәт кенә агулы яшел төтен һәм каты чыжылдау белән тулды. Невилл ничектер Шеймусның казанын эреткән һәм ул кәкрәеп беткән. Ә казан эчендәге төнәтмә таш идәнгә агып, укучыларның аяк киемнәрен тишә башлаган иде. Берничә секундтан соң, барысы да урындыкларына менеп бастылар, ә төнәтмәгә «коенган» Невилл аяк-кулларына чыккан чуаннарның авыртуына чыдый алмыйча ыңгыраша иде.

Снейп тылсым таягы белән бер селтәү ясап төнәтмәне җыя-җыя:

— Юләр малай! – дип ырылдады. – Уклы керпе энәләрен сез, аңлавымча, казанны уттан алмыйча салгансыз бугай?!

Невилл елап җибәрде: хәзер инде аның борыны да чуан белән тулган иде.

— Хастаханәгә алып барыгыз аны, – диде Снейп Шеймуска эндәшеп. Аннан ул күрше өстәл артында утыручы Һарри белән Ронга борылды. – Сез, Поттер, ник аңа энәләр салырга ярамаганлыгын әйтмәдегез сез? Әллә инде ул ялгышып та бу сезгә кагылмас дип уйладыгызмы, шулаймы? Сезнең аркада Гриффиндор тагы бер баллын югалтты.

Бу шундый гаделсезлек иде. Һарри сүз әйтергә дип авызын гына ачкан иде, тик Рон аңа тибеп алды.

— Дәшмә, – дип мыгырдады Рон. – Снейп бик әшәке дә була ала дип ишеткән идем.

Бер сәгатьтән соң җир астыннан чыгып, баскычтан менгәндә Һарриның башы каткан һәм кәефе бик нык кырылган иде. Укуның беренче атнасында ул Гриффиндорның ике баллын югалтты. Нигә Снейп аны шулкадәр күрә алмый икән?

— Күңелеңне төшермә, – диде Рон. – Фред белән Джорджның да балларын алган инде ул Снейп. Мин дә синең белән Һагрид янына барсам ярыймы?

Өч тула биш минутта алар сарайдан китеп, мәктәп ишегалды буенча Һагридның өенә юл алдылар. Ул Тыелган урманның кырыенда кечкенә генә агач йортта яши иде. Алгы ишекнең өстендә җәя һәм бер пар кәлүш эленеп тора иде.

Һарри шакылдаганнан соң, алар ишекне эчке яктан кемнеңдер тырнаганын һәм бертуктамый өрүен ишеттеләр. Аннары Һагридның тавышы ишетелде:

— Артка, Казыктеш, артка.

Ишек ачылып китте, һәм аннан Һагридның зур йонлач бите күренде.

— Узыгыз, – диде ул. – Артка, Казыктеш. Һагрид зур кара этне муенчагыннан көчкә тотып тора иде.

Өй эчендә бары бер генә бүлмә бар иде. Түшәмнән ит кисәкләре һәм кыргавыл[1] түшкәләре асылынып тора, учакта бакыр чәйнек кайный, ә почмакта гаять зур, корама юрган ябылган карават иде.

— Үзегезне өегездәге кебек хис итегез, – диде Һагрид һәм Казыктешны җибәрде. Анысы, үз чиратында, Рон янына килеп, аның колагын яларга тотынды. Казыктешнең дә кыяфәте, Һагридныкы кебек үк, усал күренә, әмма чынлыкта андый түгел иде.

— Бу – Рон, – диде Һарри Һагридка. Ул бу вакытта зур стаканга кайнаган су сала һәм тәлинкәсенә торт кисәге куя иде.

— Тагын бер Уизли, ә? – диде Һагрид Ронның сипкелләренә карый-карый. – Мин ярты гомеремне синең игезәк абыйларың артыннан йөреп үткәрдем. Алар гел Тыелган урманга бармакчы булалар.

Таш сыман каты тортны ашаганда, тешне сындырырга мөмкин иде, ләкин Һарри белән Рон моны сиздермәделәр һәм Һагридка үзләренең беренче дәресләре турында сөйли башладылар. Казыктеш башын Һарриның тезенә куйгач, аның селәгәйләре Һарриның бөтен мантиясен буяп бетерде.

Һагрид Филчны «карт кабахәт» дип атагач, Һарри белән Ронның кәефләре күтәрелеп китте.

— Ә менә аның песәе Миссис Норрис. Минем аны кайчан да булса Казыктеш белән таныштырасым килә. Ә-ә, сез бит әле белмәйсез дә, мин мәктәпкә килгән саен, ул минем артымнан бер дә калмый күзәтеп йөрей. Аңардан арынып та булмай – Филч күзәтергә кушкан инде.

Һарри Һагридка Снейпның дәресе турында сөйләде. Һагрид та, Рон кебек, борчылмаска кушты, чөнки Снейпка бик күп укучылар ошамый икән.

— Ләкин ул чыннан да мине күрә алмый бугай.

— Кит инде! – диде Һагрид. – Ник инде күрә алмаска тиеш?

Тик Һагридның бу сүзләрне әйткәндә карашын яшерүе Һаррига тынгы бирмәде.

— Чарли абыең нәмә хәлдә? – дип сорады Һагрид Роннан. – Ул миңа бик ошый иде, ул хайваннар белән уртак тел таба белә.

Һагрид юри сүзне башка нәрсәгә бормадымы икән, дип уйлап куйды Һарри. Рон Һагридка аждаһалар белән эшләүче абыйсы турында сөйләгән арада, Һарри өстәлдә чәй ашъяулыгы астыннан бер кәгазь кисәген алды. Анда «Көндәлек Пәйгамбәр»дән кисеп алынган өзек иде.

1 Кыргавыл – фазан кошы

ГРИНГОТТСКА ҮТЕП КЕРҮ: СОҢГЫ ХӘБӘРЛӘР

31 нче июль көнне Гринготтс банкына үтеп кергән билгесез караклар белән бәйле тикшерү эшләре дәвам итә. Әлеге эшне исемнәре әлегә билгеле булмаган сихерчеләр башкарган дигән фикер киң таралган.

Гринготтс гоблиннары банктан берни дә югалмаганлыгын хәбәр иттеләр. Караклар үтеп кергән сейф буш булган – аның эчендәге әйберләр шул ук көннең иртәсендә хуҗасы тарафыннан алынган булган икән.

— Сейфта нәрсә ятканлыгын без сезгә әйтмәячәкбез, әгәр дә сезгә проблемалар кирәкми икән, әлеге эшкә кысылмагыз, – дип хәбәр итте Гринготтс банкының сүзче гоблины.

Поездда барганда Рон Һаррига банкны таларга теләүләре турында сөйләгән иде. Шул кинәт кенә Һарриның исенә төште, тик Рон аңа ул вакытта көнен әйтә алмаган иде.

— Һагрид! – диде Һарри. – Гринготтсны минем туган көнемдә талаганнар! Каракларның банкка без инде анда булган вакытта ук кергән булулары мөмкин!

Менә хәзер Һагридның карашын яшерүендә Һарриның шиге юк иде. Һагрид нидер мыгырдады һәм тагы бер кисәк таш-торт тәкъдим итте. Һарри кабат язманы укып чыкты. Караклар үтеп кергән сейф буш булган – аның эчендәге әйбер шул ук көннең иртәсендә хуҗасы тарафыннан алынган булган. Ул иртәдә Һагрид җиде йөз унөченче сейфтан нииндидер таушалган кечкенә төенчек алды. Бәлки, караклар шуны эзләгәннәрдер?

Сарайга кире кайтканда Һарри белән Ронның кесәләре таш-торт кисәкләре белән тулган иде. Тыйнаклыклары аркасында алар әлеге сыйдан баш тартырга җөрьәт итмәделәр. Әлегә бер дәрес тә Һагрид белән чәй эчкән кадәр башны катыра алмады, дип уйлап куйды Һарри. Димәк, Һагрид төенчекне нәкъ вакытында алып өлгергән дигән сүз түгелме соң? Ә ул төенчек хәзер кайда икән? Ә бәлки Һагрид Снейп турында нидер белеп, моны Һаррига сөйләргә теләмидер?

ТУГЫЗЫНЧЫ БҮЛЕК

Төн уртасында дуэль

Һарриның Драко Малфой белән танышуга кадәр берәр кайчан Дадлидан да ныграк яратмаган берәр малай белән очрашырмын дип уйлап караганы булмаган иде. Ни дисәң дә, беренчедә укыган Гриффиндорлар Слизериннар белән бергә бары тик төнәтмәләр дәресендә генә очрашканга, Драко белән еш күрешми иде дә ул. Әлегә кадәр… Алар Гриффиндорның Уртак бүлмәсендә эленгән язуны күреп бергәләшеп көрсенеп куйдылар. Очу дәресләре пәнҗешәмбе көнне башланачак икән дә, Гриффиндорлар белән Слизериннар бергә булачаклар икән.

— Шулай булмыйча, – диде Һарри караңгы йөз белән. – Шуны гына көтә идем бит мин. Малфой каршында себеркегә атланып адәм көлкесенә калырга.

Ул башка әйберләргә караганда иң күбе менә шушы очу дәресләрен зарыгып көтә иде.

— Чыннан да адәм көлкесенә калырсыңмы, юкмы… Син бит аны белмисең, – дип акыллы фикер әйтте Рон. – Мин Малфойның үзенең никадәр яхшы итеп квиддич уйнаганы турында уңга да сулга да сөйләнеп йөргәнен беләм. Тик син миннән сорасаң, буш сүз генә ул.

Малфой чыннан да очу турында күп сөйли иде. Беренчеләрнең квиддич җыелма такымнарына беркайчан да алынмавы турында шау-шу куптарып зарланды һәм, гел магл боралакларыннан качып котылу белән тәмамлана торган озын мактанчык әкиятләр сөйләп, борчак шыттырды. Ләкин ул гына түгел, Шеймус Финиганны тыңласаң, ул да бөтен балачагын себеркегә атланып тегендә-монда очып кичергән икән.

Хәтта Рон да тыңлаган берәүгә үзенең бермәлне Чарлиның иске себеркесенә атланып чак кына дельтапланга бәрелми калганын хикәяли иде. Тылсымчы гаиләсеннән булган һәрберәү бертуктаусыз квиддич турында сөйләште. Рон, алар белән бер бүлмәдә яшәүче Дин Томас белән футбол турында бик каты талашып алды. Рон бары тик бер тубы гына булган һәм очарга ярамаган бу уенда бер кызык да таба алмый иде. Һарри бермәлне Динның «Вест-Һем» футбол такымы сурәтләнгән постерына Ронның тылсым таягы белән төртеп, уенчыларын хәрәкәт иттермәкче булуын да күрде.

Невиллның үз гомерендә бер дә себеркегә утырып караганы булмаган, чөнки әбисе аны себеркегә якын да китермәгән. Һарри үзе Невиллның әбисе дөрес эшләгән дигән фикердә, чөнки әле ике аягы җирдә килеш тә әллә никадәр һәлакәткә тарып өлгерде инде ул малай.

Очу дигәндә Һермиона Грейнджер Невилл кадәр диярлек дулкынлана иде. Бу сиңа китаптан карап аны ятлап, отып алырлык нәрсә түгел иде шул. Юк, ул алай эшләп карамады түгел, карады ул каравын. Пәнҗешәмбе көнне иртәнге

аш вакытында ул, китапханәдән алынган «Гасырлар аша квиддич» китабында язылган киңәшләрне аларга укып, теңкәләренә тиде. Невилл, бу аңа соңрак себеркедән очып төшмәскә ярдәм итәр дип, кызның һәр сүзен йотып барса да, башкалар, почта килеп Һермионаның нотыгы өзелгәч, җиңел сулап куйдылар.

Һагридтан килгән язудан соң Һаррига бер хат та килмәде һәм, әлбәттә, Малфой моны сизми калмады. Малфойның байгышы аңа өйдән һәрдаим төргәк-төргәк тәм-том алып килеп торды. Ул бу төргәкләрне Слизерин өстәле алдына утырып мәкерле мактану белән ача торган иде.

Бер карынкы ябалак Невиллга әбисеннән кечкенә янчык китерде. Ул аны түземсезлек белән ачты да, башкаларга зур гына асылташ калыбында, гүя эченә төтен тутуырылган бер пыяла туп күрсәтте.

— Хәтерләткеч бу, – дип аңлатты ул. – Әбием минем хәтерсез икәнемне белә. Берәр нәрсә эшләргә оныткан булсаң, бу әйбер әйтеп тора. Менә карагыз, нык итеп кулыгызда кысып тотасыз да, әгәр кызыл төскә керсә... ой... – малайның чырае сытылды, чөнки туп кинәт кансу кызыл төскә керде. – ... димәк сез нидер оныткансыз...

Невилл үзенең ни онытканын исенә төшерергә тырышып утырганда яныннан үтеп баручы Драко Малфой кулындагы Хәтерләткечне тартып алды.

Һарри белән Рон сикереп тордылар. Алар Малфой белән сугышып алырга берәр сәбәп булмас микән дип торганда, ыгы-зыгыларны башка укытучылардан тизрәк күреп алу сәләтенә ия булган профессор Макгонагалл үзе үк анда килеп баскан иде инде.

— Ни булды монда?

— Малфой минем хәтерләткечемне алды, профессор.

Ачуы чыккан Малфой җәһәт кенә Хәтерләткечне кире өстәлгә атты.

— Карадым гына, – диде ул һәм Крэбб белән Гойлны ияртеп юкка да чыкты.

***

Көндезге дүртенче яртыда Һарри, Рон һәм башка гриффиндорлар ишек төбе баскычларыннан аска йөгереп чирәмгә беренче очу дәресенә ашыктылар. Көн аяз һәм җиләс иде, укучылар авыш сөзәклектән ишегалдының агачлары еракта шомлы гына селкенеп торган Тыелган урманга каршы ягында тигез чирәмгә төшкәндә, үләннәр аяк астында дулкын-дулкын булып чайкалып калдылар.

Гриффиндорлар килгәндә Слизериннар инде анда, ә җирдә пөхтә тигез саф булып егерме себерке ята иде. Һарри Фред белән Джордж Уизлиләрнең мәктәп себеркеләренә зарлануын ишеткәне бар иде: имеш алар, бик югарыда очсаң, калтырый башлыйлар икән, яисә һәрвакыт чак кына сулга тарталар икән.

Укытучылары Терекөмеш ханым да килеп җитте. Аның чәче чал кунган кыска, күзләре карчыганыкы сыман сары иделәр.

— Йә, нәрсә көтәсез, – дип әйтте ул өзеп. – Себеркеләрегез янына басыгыз.

Йә, тизрәк!

Һарри үз себеркесенә күз төшереп алды. Иске иде ул һәм кайбер чыбыклары да кыек-мыек тырпаеп торалар иде.

— Уң кулыгызны нәкъ себерке өстенә китерегез, – диде Терекөмеш ханым укучыларның каршына басып. – Аннары «Өскә!» дип әйтегез.

— Өскә! – дип кычкырдылар укучылар.

Һарриның себеркесе шунда ук аның кулына сикереп менде, тик болай иткән себеркеләр бик аз булды. Һермиона Грейнджерның себеркесе, урынынан кузгалмыйча, җирдә яткан килеш кенә әйләнеп алса, Невиллныкы кымшанып та карамады. «Бәлки себеркеләр, атлар сыман, курыкканны сизәләрдер», дип уйлады Һарри. Невиллның калтыраган тавышыннан аның бер дә күккә күтәрелергә теләмәгәне аңлашыла иде.

Аннары Терекөмеш ханым себеркегә дөрес итеп, шуып төшмичә атланырга өйрәтте һәм сафлар буйлап арлы-бирле йөрде, себерке сабын тотуларны дөресләде. Малфойның ничәмә еллар буена себеркедә дөрес утырмавы турында әйтелгәч, Һарри белән Рон авызларын ерып алдылар.

— Хәзер, мин сызгыруга, нык кына җирне этеп, өскә күтәрелегез - диде Терекөмеш Ханым. – Себеркене тигез тотыгыз, берничә фут югарылыгына менегез дә, бераз алга иелеп, җиргә төшегез. Сызгырам… өч… ике…

Чамадан тыш дулкынланып, чыдары беткән Невилл, мөгаен, җирдә бер ялгызы калам дип куркып, Терекөмеш ханым сыбызгысын иреннәренә тидерергә өлгергәнче үк нык итеп өскә этәрелде.

— Төш, малай! – дип кычкырды укытучы, әмма Невилл, шешәсеннән атылган бөке сыман, өскә генә күтәрелә иде… унике фут… егерме… Һарри аның ерагая барган җиргә карап коты очкан ап-ак йөзен күрде. Менә ул авызы белән һава йотып алды, себеркесеннән авышты да ..

ГӨРС! – башта бәрелү, аннан яман чатнау тавышы яңгырады, Невилл, бөгәрләнеп, йөзтүбән үләндә ята иде. Аның себеркесе бер тын биеккә-биеккә күтәрелде дә, соңыннан салмак кына Тыелган урман ягына юнәлде.

Йөзе Невиллныкы кадәр үк агарынган Терекөмеш ханым малайга иелде.

— Беләзек сөягең сынган, – дигән мыгырдануны ишетте Һарри, – Әйдә, улым, курыкма, тор әйдә.

Укытучы сыйныфка таба борылды.

— Мин бу малайны хастаханәгә озатып килгәнче, берегез дә урыннан кузгалмый! Себеркеләргә тотынасы булмагыз, югыйсә күзегезне ачып йомарга өлгермәссез, Һогвартстан очып та чыгарсыз. Әйдә, үскәнем.

Терекөмеш ханым, күзеннән яшь аккан, беләзек сөяген кысып тотып аягын чак өстерәгән Невиллны кочаклап алып китте.

Укытучы ишетә алмаслык булгач та, Малфой шаркылдап көлеп җибәрде.

— Йөзен күрдегезме теге ахмакның?

Башка Слизериннар да көлүгә кушылдылар.

— Яп авызыңны, Малфой, – диде Парвати Патил кистереп.

— Карале, әллә Лоңботтомга гашыйк булдыңмы син? – диде Пенси Паркинсон, кырыс йөзле Слизерин кызы. – Сиңа кечкенә таза елаклар ошар дип уйламас идем.

Малфой алга ыргылды да, үләннән нидер күтәреп:

— Карагыз, – диде. – Бу теге Лонгботтомның әбисе җибәргән нәрсә.

Хәтерләткеч өскә күтәрелгәч малайның кулында ялтырады.

— Китер аны монда, Малфой, – диде Һарри тыныч кына. Бар да тын да алмый карап тора башладылар.

Малфой бик явыз итеп елмаеп куйды.

— Мин аны Лонгботтом эзләсенгә берәр кая яшерәм әле хәзер. Мәсәлән, агач башына.

— Китер монда дидем! – дип кычкырды Һарри, ләкин Малфой себеркесенә атланды да, очып та китте. Ул алдамаган, чыннан да яхшы оча иде. Янәшәдәге имәннең иң өске ботаклары турысыннан менеп «Я, тот әйдә, Поттер», – диде.

Һарри себеркесен эләктерде.

— Барма! – диде Һермиона кычкырып. – Терекөмеш ханым безгә урыныбыздан кузгалмаска кушты – башыбызны бәлага саласың бит.

Һарри аңа колак салмады. Колагында каны шаулый иде. Ул себеркесенә атланды, бик хәтәр өскә ыргылды да, өскә, өскә күтәрелде. Җил чәчләрен уйнатты, мантиясе артында җилфердәде. Шунда ул бер нәрсә аңлап алды: ул өйрәнмичә дә эшли ала торган бер нәрсә бар икән. Очу аңа бик җиңел булды. Очу шәп иде! Ул тагын да югарырак менер өчен себеркесен тагын күтәрә төште һәм астагы кызларның аһ иткән тавышларын, Ронның сокланган тавышын ишетте.

Ул себеркесен туры Малфойга юнәлтте. Малфой исә исе китеп карап тора иде.

— Китер аны монда, – дип кычкырды аңа Һарри, – югыйсә мин сине шушы себеркеңнән бәреп төшерәм хәзер.

— Чынлапмы? – диде Малфой үзе батыр күренергә тырышса да, борчулы йөз белән.

Нинди хикмәт булгандыр, әмма Һарри нишләргә кирәген яхшы белә иде. Ул алга иелде дә, себеркесенең сабына ике куллап тотынды һәм, атылган сөңге сыман, Малфойга таба очты. Ул исә, бәхетенә, вакытында читкә китеп кала алды, ә

Һарри, кинәт кенә борылды да, себеркесен тигезләп, туктады. Аста берничә кеше кул чапты.

— Нәрсә, Малфой, муеныңны коткарыр өчен Крэбб белән Гойлың юкмы монда?

Малфой үзе дә нәкъ шуның турында уйлый иде ахрысы.

— Алайса тотып кара моны! – дип кычкырды ул һәм пыяла шарны һавага ыргытты, ә үзе җитез генә җиргә ыргылды.

Акрынайтылган видеодан караган сыман, Һарри шарның ничек өскә күтәрелгәнен, ә аннары ничек аска төшә башлаганын күрде. Ул алга иелде дә, себеркенең сабын аска юнәлтте. Киләсе мизгелдә ул текә пикега кереп, тизлек җыйды һәм шарны куып та тота башлады. Җил аның колак төбендә генә сызгырды, аның ачы тавышы башка укучыларның кычкыруы белән кушылды. Менә ул кулын сузды... Җирдән бер фут калганда, себеркесен тигезләр алдыннан гына, ул шарны тотып алды, ә аннары, Хәтерләткечне кысып, үләнгә егылды.

— ҺАРРИ ПОТТЕР!

Аның йөрәге пикеда очканнан да тизрәк тибеп куйды. Алар янына профессор МакГонагалл йөгерә иде. Һарри, калтырап, торып басты.

— Беркайчан да... Һогвартста ничә ел эшләвемә...

Профессор МакГонагаллның шаккатуы шулкадәр көчле иде ки, ул көч-хәл белән генә сөйләшә алды, аның күзлек пыялалары ачудан ялт-йолт килә иде.

— Ничек син... муеныңны сындырсаң шунда...

— Бу аның гаебе түгел, профессор

— Дәшми генә торыгыз, мисс Патил...

— Әмма Малфой...

— Җитәр, мистер Уизли. Поттер, минем белән барыгыз, хәзер үк.

Ышанычлы адымнар белән сарайга юнәлгән профессор МакГонагалл артыннан калтырап атлаганда, Һарри Малфой, Крэбб һәм Гойлның тантаналы чырайларын күреп алды. Әйе, аны куып чыгарачаклар иде. Ул үзен аклар өчен берәр нәрсә әйтмәкче иде, әмма аның тавышына нидер булган ахрысы. Профессор МакГонагалл, аңа ялгыш караш та ташларга онытып, җитез генә алга атлавын дәвам итте, Һарри, аңа җитешергә тырышып, йөгерә башлады. Хәзер аның эше тәмам. Ике атнага да чыдамады. Тагын ун минут һәм ул әйберләрен җыя башлар. Ишек төбенә килеп баскач, Дурсльләр ни дияр инде?

Алар төп баскычлардан күтәрелделәр, аннары мәктәп эчендәге мәрмәр баскычлардан атладылар, профессор МакГонагалл һаман бер сүз дә әйтмәде. Ул ишекләрне кинәт тартып кына ача да, коридорлардан җитез генә атлый иде, мескен Һарри моңсу гына аңа ияреп барды. Бәлки, ул аны Дамблдор янына алып барадыр? Ул Һагрид турында уйлап куйды: аны да бит кайчандыр мәктәптән

чыгарганнар, әмма урманчы булып калырга рөхсәт иткәннәр. Бәлки, ул Һагридның ярдәмчесе булып кала алыр иде. Ронның һәм башкаларның тылсымчыга әйләнгәннәрен күзәткән арада, Һагридның букчасын күтәреп, мәктәп тирәсен тикшерүен күз алдына китергәч, Һарриның йөрәге жу иткәндәй булды.

Профессор МакГонагалл дәрес үтә торган бүлмәләрнең берсе янында туктады. Ул ишекне ачты да, эчкә күз салды.

— Гафу итегез, профессор Флитвик, Вудны алып торсам ярыймы?

«Вуд?» – дип уйлап куйды башы әйләнгән Һарри. – «Бу нәрсә, җәза төреме әллә?» [1]

Әмма Вуд кеше булып чыкты: Флитвикның дәресеннән, аптырап, гәүдәле генә бишенче сыйныф егете чыкты.

— Икегез дә минем арттан барыгыз, – диде профессор МакГонагалл, һәм алар, тиз-тиз атлап, коридор буйлап киттеләр.

— Монда.

Профессор МакГонагалл ниндидер бер дәрес бүлмәсенә төртеп күрсәтте. Монда кара тактага әдәпсез сүзләр язып утырган Пивздан кала беркем дә юк иде.

— Тай моннан, Пивз! – дип җикеренде МакГонагалл. Пивз акбур кисәген чүп чиләгенә ыргытты да, сүгенеп, чыгып китте. Профессор МакГонагалл аның артыннан ишекне ябып куйды да, егетләргә карады.

— Поттер, бу Оливер Вуд була. Вуд… Мин сезгә Эзләүче таптым.

Вудның аптыраган йөзендә кинәт кенә шатлык чалымнары барлыкка килде.

— Чын әйтәсезме, профессор?

— Әлбәттә, – диде МакГонагалл бик җитди итеп. – Малайның тумыштан килгән сәләте бар. Гомеремдә дә мондый хәлне күргәнем булмады. Сез себеркегә беренче тапкыр утырдыгызмы, Поттер?

Һарри, бер сүз дә дәшмичә, башын гына какты. Ул монда ни барганын аңламады, әмма, күрәсең, аны куып чыгарырга җыенмыйлар иде, шуңа күрә аның аякларына хәл кайта башлады.

— Ул илле футлык пикедан соң менә бу әйберне тота алды, – диде профессор МакГонагалл Вудка. – Бераз гына да зыян килмәгән шуңа. Чарли Уизли да болай итә алмас иде.

Вудның барлык хыяллары берьюлы чынга ашкан төсле иде.

— Поттер, квиддич уйнаганнарын күргәнең бармы? – дип сорады ул, бик тәэсирләнеп.

1 Вуд – wood – агач. Һарри аны хәзер агач кисәге белән җәзалаячаклар дип уйлый.

— Вуд – Гриффиндорның квиддич такымы капитаны, – дип аңлатты профессор МакГонагалл.

— Буй-сыны да нәкъ эзләүченеке бит, – диде Вуд, Һарриның урап чыгып. – Җиңел... җитез... аңа яхшырак бер себерке табасы булыр инде, профессор – «Нимбус-2000» яисә «Чистасеб-7»ме шунда.

— Мин профессор Дамблдор белән сөйләшеп карармын, беренче сыйныфлар турындагы кагыйдәне үзгәртеп булыр. Күкләр белән ант итәм, безгә былтыргыдан яхшырак такым кирәк. Слизериннар соңгы уенда безне тәмам тар-мар иттеләр, мин атналар буена Северус Снейпның күзләренә карый алмадым...

Профессор МакГонагалл Һарриga күзлек өстеннән бик катгый итеп карады.

— Тирләп-пешеп уенга әзерләнүегез турында ишетергә өметләнәм, Поттер, юк исә, тиешле җәза турында фикеремне үзгәртергә күп сорамам.

Аннары ул кинәт кенә елмаеп куйды.

— Әтиегез сезнең белән горурланыр иде, – диде ул. – Ул квиддичта искиткеч уенчы иде.

***

— Кит әле, булмас!

Кичке аш вакыты иде, һәм Һарри Ронга профессор МакГонагалл белән ишегалдыннан кереп киткәч нәрсәләр булганын яңа гына сөйләп бетерде. Бөер салынган бәлешне авызына якын китергән Рон ризык турында бөтенләй онытты.

— Эзләүче? – диде ул. – Әмма беренчеләрне беркайчан да... син, алайса, безнең Йортның иң яшь уенчысы булырсың инде, мөгаен, соңгы...

— Йөз ел эчендә, – дип тәмамлады Һарри, бәлеш кабып. Ул бүгенге борчылулардан соң бик ачыккан иде. – Вуд сөйләде миңа.

Рон, тәмам шаккатканга, Һаррига карап тик утырды.

— Киләсе атнада әзерләнә башлыйбыз, – диде Һарри. – Әмма беркемгә дә сөйләмә. Вуд моны сер итеп сакларга тели.

Фред белән Джордж Уизли яңа гына залга керделәр һәм, Һарриның күреп, аның янына ашыктылар.

— Әйбәт, – диде Джордж басынкы тавыш белән. – Вуд безгә сөйләде. Без дә такымда, бәрүчеләр без.

— Менә күрерсең, быел без Квиддич кадәхен җиңәрбез, – диде Фред. – Чарли киткәннән бирле җиңгән юк аны, әмма быел безнең искитмәле такым булачак. Син бик шәп уенчыдыр инде, чөнки Вуд безгә сөйләгәндә шатлыгыннан сикерә язган иде.

— Ярар, без китик. Ли Джордан мәктәптән чыгар өчен яңа яшерен юл таптым

ди.

— Пеләш Грегори сыны артындагы теге юлдыр әле ул. Без аны беренче атнада ук тапкан идек юкса. Сау бул!

Фред белән Джордж югалуга, башка, әмма күпкә күңелсезрәк кешеләр килде: ике ягына Крэбб белән Гойлын бастырган Малфой иде бу.

— Нәрсә, Поттер, соңгы ашыңны ашыйсыңмы? Магллар янына кайтарасы поездың ничәдә соң?

— Кечкенә иптәшләрең янында басып торгач, җирдә бик кыюлангансың әле син, – диде Һарри салкын гына. Әлбәттә, Крэбб белән Гойл бер дә кечкенә түгел иде, әмма Баш өстәл артында укытучылар утырганда, алар усал караш ташлау һәм сөяк шыкырдатудан кала берни эшли алмый иде.

— Кирәк булса, мин үзем дә сине бәрә алам, – диде Малфой. – Әйдә, бүген үк. Тылсымчылар дуэле. Таяклар гына – контактсыз. Ни булды? Тылсымчылар дуэле турында ишеткәнең юк әллә?

— Әлбәттә, ишеткәне бар, – дип кысылды Рон. – Мин аның секунданты булам. Синеке кем?

Малфой Крэбб белән Гойлга карады.

— Крэбб, – диде ул. – Төн уртасында, килештекме? Бүләкләр бүлмәсендә очрашабыз, аны бикләмиләр.

Малфой китүгә, Рон белән Һарри бер-берсенә карадылар.

— Тылсымчылар дуэле нәрсә инде ул? – сорады Һарри. – Минем секундантым булу нәрсә дигән сүз тагын?

— Син үлсәң, секундант синең урынга басачак, – диде Рон гадәти тавыш белән һәм суынырга өлгергән бәлешен ашый башлады. Һарриның аптыраган йөзен күреп, ул өстәп куйды:

— Гадәттә, кешеләр чын дуэльләрдә, ягъни чын тылсымчылар катнашканында үлә. Сез Малфой белән бер-берегезгә очкыннар чәчрәтсәгез генә инде. Зыян салырлык тылсым юк бит әле сездә. Әйтте диярсең, ул син баш тартырсың дип өметләнгәндер әле.

— Әгәр дә мин таяк селтәгәч, берни дә булмаса?

— Таякны алып куй да, аның борынына сук, – дип тәкъдим итте Рон.

— Гафу итегез.

Алар башларын күтәрделәр. Бу Һермиона Грейнджер иде.

— Иркенләп ашарга да ирек бирмиләр инде, – дип ачуланды Рон.

Һермиона аның ни әйткәнен колагына да элмәде һәм Һаррига мөрәҗәгать

итте.

— Мин Малфой белән ни сөйләшкәнеңне ишетми кала алмадым.

— Кала ала идең, бәхәсләшәбезме? – мыгырдады Рон.

— ...һәм сез төнлә мәктәп буйлап йөрергә тиеш түгел. Сезне тотсалар, Грифдиндор күпме балл югалтачагын уйлагыз, ә сезне чыннан да тотачаклар. Андый мин-минлекле булмагыз инде.

— Хм, бу синең эшең түгел, – диде Һарри.

— Юлларыңа ак җәймә, – дип өстәде Рон.

***

Соңрак, Дин белән Шеймусның йоклап киткәнен көтеп (Невилл әле хастаханә ягыннан кайтмаган иде), күзенә йокы кермичә ятканда, Һарри мондый көннең мондый ахырын шәп дип атап булмый иде дип уйлады. Рон кич буе аңа төрле киңәшләр бирде, әйтик: «Әгәр ул сине әфсенләргә маташса, читкә тайпылырга тырышса, алайса мин әфсеннәргә каршы әфсен куюны оныттым». Филчка яки Миссис Норриска юлыгу бик җиңел иде, һәм Һарри, тагын бер кагыйдә бозарга җыенып, язмышы белән шаярганын яхшы аңлый иде. Икенче яктан, караңгыда Малфойның ыржайган чырае пәйда булганда... аны бергә-бер чыгып кыйнау мөмкинлеге бар бит. Ул аны кулдан ычкындыра алмый.

— Уникенче ярты, – дип пышылдады Рон ниһаять. – Вакыт җитте.

Алар халатларын киделәр, таякларын алдылар һәм сак кына атлап, манарада урнашкан йокы бүлмәсеннән чыктылар, аннары, әйләнмә баскыч буйлап Грифдиндорның Уртак бүлмәсенә төштеләр. Каминда әле һаман берничә күмер кисәге җемелди иде, шуңа барлык кәнәфиләр дә бөгелгән кара күләгә булып күренә иде. Алар сурәт каплаган уемга җитә язганда, якындагы кәнәфидән тавыш ишетелде.

— Ышаналмыйм, Һарри, син моны эшләргә җыенасыңмы?

Фонарь янды. Аларның каршында кашларын җыерган һәм алсу халат кигән Һермиона Грейнджер басып тора иде.

— Син! – дип җикеренде Рон. – Бар йокларга!

— Мин абыеңа сөйли яздым, – дип ырылдады Һермиона. – Перси... ул – префект, ул моңа юл куймас иде.

Һарри кешеләрнең шундый ялкыткыч була алуына ышанмады.

— Әйдә, – диде ул Ронга. Ул Таза Лединың портретын этте һәм уемга керде.

Ләкин Һермиона шулай җиңел генә бирелергә җыенмый иде. Ул Рон артыннан ияреп, портреттагы уемга чумды һәм бәпкәсен саклаган каз сыман ысылдады.

— Сез нәрсә, Гриффиндор турында уйламыйсыз дамыни? Мин Слизеринның җиңүен теләмимим, ә сезнең аркада мин бүген профессор МакГонагалл дәресендә әверелеш әфсеннәре турында җавабым өчен алган балларны да югалтачакбыз!

— Кит.

— Ярар, мин әйттем. Иртәгә өегезгә поездда кайтканда сүзләремне искә төшерерсез әле. Сез шундый…

Әмма алар үзләренең нинди булуларын белә алмадылар. Һермиона, кире бүлмәгә керергә дип, Таза Лединың сурәтенә борылды, әмма портрет буш иде. Таза Леди төнге сәяхәткә чыгып киткән иде, шуңа күрә Һермиона Гриффиндор манарасына керә алмады.

— Нишлим инде мин хәзер? – диде ул.

— Синең эш, – дип җавап бирде Рон. – Безгә китәргә кирәк, соңга калабыз.

Әмма алар коридорның азагына да барып җитмәделәр, Һермиона аларны куып та тотты.

— Сезнең белән барам, – диде ул.

— Юк, бармыйсың.

— Нәрсә, мин монда Филчның килеп тотканын көтәрмен дип уйладыгызмы? Әгәр өчебезне бергә тотса, мин сезне туктатмакчы идем дип дөресен әйтермен, ә сез сүзләремне расларсыз.

— Менә дә оятсыз син… – диде Рон кычкырып.

— Дәшмәгез, икегез дә! – дип бүлдерде аларны Һарри. – Мин нидер ишеттем.

Бу мышнаган тавыш иде.

— Миссис Норрис? – дип авыр сулады Рон, караңгылыкка карап.

Әмма бу Миссис Норрис булмады. Бу Невилл иде. Ул идәндә бөгәрләнеп ятып йоклый иде, әмма, алар аңа якынрак килгәч, ул кинәт кенә дерт итте һәм уянды.

— Аллага шөкер, таптыгыз мине! Мин монда берничә сәгать инде. Бүлмәгә керер өчен яңа серсүзне искә төшерә алмадым.

— Акрынрак сөйлә, Невилл. Серсүз – «Чучка чырай», әмма аны белүдән файда юк, Таза Леди каядыр киткән.

— Кулың ни хәлдә? – дип сорады Һарри.

— Бик шәп, – җаваплады Невилл, кулын күрсәтеп. – Мадам Помфри аны бер минутта дәвалады.

— Бик әйбәт алайса… Невилл, тыңла әле, безнең барасы җиребез бар, соңрак күрешербез…

— Калдырмагыз мине! – диде Невилл, сикереп торып. – Монда берүзем каласы килми, Канлы Барон ике тапкыр очып үтте инде.

Рон сәгатькә бакты, аннары Һермиона белән Невиллга усал караш ташлады.

— Әгәр сезнең аркада безне тотсалар, Квирелл сөйләгән маңка сихерен өйрәнеп, сезгә җибәрмичә тынычланмаячакмын.

Һермиона, күрәсең, маңка сихерен дөрес куллану турында сөйләргә дип,авызын гына ачкан иде, Һарри аңа шунда ук ысылдап куйды һәм алга атларга дип кул болгады.

Алар тәрәзәләрдән агылган ай нуры белән кискәләнгән коридорлардан тиз-тиз хәрәкәт иттеләр. Һәрбер борылышта Һарри Филч һәм Миссис Норрис белән бәрелүдән курыкты, әмма, бәхетләренә, алар очрамады әле. Алар баскыч буйлап аяк очында гына өченче катка күтәрелделәр һәм Бүләкләр бүлмәсенә таба килделәр.

Малфой белән Крэбб анда юк иде әле. Төрле бүләкләр куелган пыяла шкафлар чагылып торган ай яктысында ялтырыйлар, кадәхләр, калканнар, такта һәм статуялар караңгыда көмеш һәм алтын белән җемелдиләр иде. Алар, ике яктагы ишекләрдән күз алмыйча, диварларга елышып алга атладылар. Һарри, Малфой кинәт килеп чыгып, шунда ук һөҗүмгә күчә калса дип, таягын кулга алды. Минутлар бик әкрен сузылдылар.

— Ул соңара әле. Бәлки, курыккандыр? – дип пышылдады Рон.

Күрше бүлмәдәге шау-шу аларны сикереп куярга мәҗбүр итте. Һарри таягын күтәрүгә, кемнеңдер сөйләшкәне ишетелде… һәм бу Малфой түгел иде.

— Иснә, иснә, кадерлем, алар почмакка елышканнардыр.

Филч Миссис Норрис белән сөйләшә иде. Коты очкан Һарри, ярсып кулын болгады һәм башкаларга тизрәк аның артыннан барырга кушты. Невиллның мантиясе почмак артында югалганда бүләкләр бүлмәсенә Филч килеп керде.

— Алар монда гына, – аның мыгырдаганы ишетелде. – Качканнардыр әле.

— Монда, – диде Һарри тавышсыз гына, һәм алар, куркудан тәмам катып кала язып, рыцарь киемнәре куелган озын галерея буйлап посып барырга тотындылар. Алар Филчның якынлашканын ишетәләр иде. Невилл кинәт кенә акырып җибәрде һәм йөгерә башлады… әмма ул абынып китте, ялгыш Ронның билбавын тартты һәм аларның икесе дә рыцарьның тимер киеменә егылдылар.

Тимер шылтыраган һәм гөрселдәгән тавышка бөтен сарай уяна ала иде.

— ЧАПТЫК! – дип кычкырды Һарри һәм алар дүртесе дә алга йөгерделәр, хәтта артларыннан Филч кумый микән дип борылып та карамадылар… Кая булганнарын һәм кая йөгергәннәрен дә аңламыйча, алар, Һаррига ияреп, ишек яңагын уратып уздылар да, башта бер, аннары икенче коридор буенча җилтерәтеп үттеләр. Бер гобеленны ертып чыккач, алар ниндидер яшерен коридорга эләктеләр, аның буенча да чапкач, әфсеннәр дәресе бүлмәсенә килеп керделәр. Ул

исә Бүләкләр бүлмәсеннән шактый ерак урнашкан булырга тиеш иде.

— Котылдык бугай, – диде Һарри, тыны бетеп, һәм, маңгаеннан тирен сөртә-сөртә, диварга терәлде. Икегә бөгелгән Невилл хырылдый һәм нидер мыгырдый иде.

— Әйттем… бит, – диде Һермиона, авыр сулап. Ул эчен тоткан иде. – Әйттем… бит.

— Гриффиндор манарасына кайтырга кирәк, – диде Рон. – Һәм тизрәк.

— Малфой сине алдаган, – диде Һермиона Һаррига. – Аңладыңмы соң инде? Ул синең белән очрашырга җыенмаган да… Филч бүләкләр бүлмәсендә кемдер булачагын белгән. Малфой аңа әйтеп куйгандыр.

Һарри аның хаклы була алганы турында уйлап куйды, әмма аңа бу уйларын ачырга базмады.

— Киттек әйдә.

Әмма эш моның белән генә бетәсе түгел иде шул. Ун адым да атларга җитешмәделәр, ишек тоткасы шыкырдады һәм уку бүлмәсендә кемдер пәйда булды.

Бу Пивз иде. Ул аларны күреп алды да, шатлыгыннан чинап куйды.

— Тавышланма инде, Пивз… зинһар өчен… синең аркада безне куып чыгарачаклар.

Пивз хихылдап җибәрде.

— Төнлә йөрисезме, беренче-ел-маңкалары? Ай-яй-яй. Йөрегез-йөрегез, эләгерсез әле.

— Әгәр син безне тоттырмасаң, эләкмәбез, Пивз. Зинһар өчен.

— Мин Филчка хәбәр итәргә тиеш, мин тиеш, – диде Пивз әүлия тавышы белән, әмма аның күзләре усал итеп янып алдылар. – Бу сезгә хәерлегә булыр, аңлыйсыз бит инде.

— Юлымнан кит, – диде Рон кинәт кенә һәм Пивзга кизәнде. Бу зур хата булып чыкты.

— БАЛАЛАР ЙОКЛАМЫЙ! – кычкырып җибәрде Пивз. – БАЛАЛАР ЙОКЛАМЫЙ! АЛАР ӘФСЕННӘР КОРИДОРЫНДА!

Пивз астыннан үтеп, балалар бар көчкә коридорның теге башына йөгерделәр һәм ишеккә бәрелделәр… ул исә бикле иде.

— Менә булды бу! – дип ыңгырашты Рон, ишекне эткән-төрткән арада. – Беттек без! Харап булдык!

Аяк тавышлары ишетелде – Пивзның оранына Филч йөгерә иде.

— Китегез әле, – Һермиона Һарриның таягын тартып алды да, йозакка сугып,

мыгырдады: «Алохомора!»

Йозак чирткән тавыш чыкты һәм ишек ачылып китте, һәм алар эчкә керделәр дә, артларыннан ябып та куйдылар. Колакларын ишеккә терәп, коридорны тыңлый башладылар.

— Кая киттеләр алар, Пивз? – дип сорады Филч. – Йә, җәтрәк, әйт диләр.

— «Зинһар», диген.

— Җүләр сатма, Пивз, кая киттеләр, тиз бул, әйт!

— «Зинһар» дигәнче берни димәм, – дип җавап бирде Пивз җирәнгеч җырулы тавыш белән.

— Ярар… зинһар өчен.

— БЕРНИ! Ха-хааа! Әйттем бит, «зинһар» дигәнче берни димәм! Ха-ха! Хаааа!

Пивзның сызгырып каядыр очканы һәм Филчның сүгенеп калганы ишетелде.

— Ул бу ишекне бикле дип уйлый, – дип пышылдады Һарри. – Бар да тәртиптә бугай… җибәр әле, Невилл! – Невилл инде бер минут буена Һарриның халат җиңен тарта иде. – Нәрсә анда?

Һарри борылды… һәм нәрсә икәнен бик яхшы күрде. Кайсыдыр мизгелдә ул үзен куркыныч төштә дип уйлады – бүген булган хәлләрне исәпкә алсаң, бу инде бөтенләй ышанмастай иде.

Алар ул уйлаганча бүлмәдә түгел, ә коридорда иделәр. Өченче катның тыелган коридорында. Хәзер аның нигә тыелган булуы да аңлашылды.

Алар галәмәт зур этнең, түшәмнән идәнгә кадәр бөтен коридорны биләп алган коточкыч зур этнең күзләренә туры караганнар иде. Аның өч башы бар иде. Әйләнеп торган өч пар күз, алар юнәлеп иснәнгән, калтыранган һәм киңәеп-тарайган тишекле өч борын, сары казык тешләреннән ябышкак бау булып селәгәй асылынган өч авыз…

Эт, барлык алты күзләре белән аларга карап, кымшанмыйча тора иде. Һарри үзләренең һаман исән булуларын аңлады: алар эт һич көтмәгәндә килеп кергәннәр иде. Әмма маэмай бик тиз аңга килде һәм тиздән аның күк күкрәгән тавыш белән өрүенең мәгънәсе аңлашылды.

Һарри ишек тоткасына кулын сузды: Филч һәм үлем арасында сайлаганда, ул Филчны хуп күрде.

Барысы да артка тайпылды, Һарри бар көченә ишекне шап итеп япты һәм алар, җилдәй җитез булып, коридор буенча йөгерделәр. Филч аларны башка урында эзләргә киткән иде бугай, чөнки ул беркая да күренмәде. Әмма аларга барыбер иде – аларны бу дәһшәтле җанвардан ераграк һәм тагын да ераграк булу гына борчый иде. Җиденче катта Таза Lединың сурәтенә килеп җиткәч кенә туктадылар алар.

— Кая йөрдегез сез? – дип сорады ул, җилкәләрдән төшә башлаган халатларны һәм кызарып-пешеп беткән йөзләрне күреп.

— Мөһим түгел... Чучка чырай, чучка чырай, – диде Һарри, еш-еш сулап. Сурәт ачылды һәм алар уртак бүлмәгә кереп киттеләр дә, калтыранып, кәнәфиләргә аудылар.

Яңадан сөйләшә башлаганчы берничә минут үтте, ә Невилл исә бөтенләй башка беркайчан да авызыннан сүз чыгармастай кыяфәттә утыра иде.

— Мәктәптә мондый хәшәрәтне тотучылар нәрсә уйлый микән ул? – диде Рон ниһаять. – Күнегүләргә мохтаҗ этләр булса, бу нәкъ шундый эттер инде.

Тынычлап сулыш алу мөмкинлеге белән бергә Һермионага начар кәефе дә кайтты.

— Күзегезгә ботак үскән әллә? – дип сорады ул бик усал гына. – Аның нәрсәгә утырганын күрмәдегезмени?

— Идәнгә? – диде Һарри. – Мин аның тәпиләренә карамадым, башлары күбрәк борчыды мине.

— Юк, идәнгә түгел. Ул идәндәге ишек өстендә утыра иде. Ул нәрсәнедер саклый.

Һермиона торды да, калганнарга җентекләп карады.

— Йә, канәгатьме инде сез? Безне үтерә яздылар... һәм, аннан да куркынычы, куып чыгарырга мөмкиннәр иде. Ә хәзер, әгәр каршы килмәсәгез, мин йокларга ятам.

Рон, авызын ачып, аңа карап калды.

— Юк, без каршы түгел, – диде ул. – Әйтерсең, без аны мәҗбүри алып барганбыз.

Әмма Һермиона Һаррины уйланырга мәҗбүр итте. Йокларга ятканда ул шул турыда гына баш ватты. Эт нидер саклый иде... Һагрид нәрсә диде әле? Яшерәсе әйберең булса, Гринготтс – иң ышанычлы урын... мөгаен, Һогвартстан кала гына.

Һарри җиде йөз унөченче баздагы көрән төргәкнең хәзер кайда ятканын аңлады бугай.

УНЫНЧЫ БҮЛЕК

Һэллоуин

Тәмам аруларына карамастан, бик шат кыяфәтле булган Һарри белән Ронның икенче көнне һаман да Һогвартста булуларын күргәч, Малфой үз күзләренә ышана алмады. Чыннан да, иртән Һарри белән Рон теге өч башлы этне табу бик яхшы маҗара булды дигән фикергә килделәр, мондый маҗараны тагын кабатларга да риза иделәр алар. Шул ук вакытта Һарри Ронга, күрәсең, Гринготстан Һогвартстка илтеп куелган төргәк турында хәбәр итте, шуңа күрә дуслар шундый ныклы саклау чаралары нинди әйбер өчен таләп ителгән микән дип озак баш ваттылар.

— Бу бик кыйммәтле, яисә бик куркыныч нәрсәдер, — дип әйтте Рон.

— Ә бәлки кыйммәтле дә, куркыныч тадыр, — диде Һарри.

Әмма бу серле нәрсә турында аның үлчәмнәре ике дюймнан артмаганын гына белгәнгә, башка мәгълүмат табып һәм серне чишеп булмады.

Невиллның да, Һермионаның да эт саклаган базга тагын бер кат барырга теләкләре юк иде. Невилл эттән читтәрәк булып, аның янына беркайчан да бармаска дип кенә борчылды.

Һермиона исә хәзер Һарри һәм Рон белән сөйләшмәде, әмма аның бар-нәрсәнең-белгече булуы аркасында, алар моны өстәмә бер бүләк дип кенә кабул иттеләр. Алар барысы да Малфойдан үч алу юлларын эзлиләр иде, һәм, бәхетләренә, бер атнадан соң почта белән бергә үч алу чарасы да килеп җитте.

Ябалаклар Олы Залга гадәттәгечә очып килгәндә, бар кешенең игътибары озын капчык тоткан алты зур ябалак юнәлде. Һарриның да, калганнар сыман ук, капчыкта ни булганын беләсе килде һәм, ябалаклар аның өстеннән очып, капчыкны аның алдына ташлагач, ул бик гаҗәпләнде. Икенче бер ябалак капчык өстенә хатны куйган арада калганнары көчкә-көчкә генә тыпырчынып очып киттеләр.

Һарри башта хатны укырга булды. Аңа бүген җае килеп кенә тора сыман булып китте, чөнки хатта менә нәрсә язылган иде:

> ***ХАТНЫ ӨСТӘЛ АРТЫНДА АЧМАСКА***
> *Капчыкта Сезгә дигән яңа Нимбус-2000, әмма барысы да Сезнең яңа себерке алганыгызны белмәсә уңайлырак булыр, ник дигәндә, башкалар да яңа себерке теләр. Оливер Вуд сезне бүген кичке сәгать җидедә квиддич мәйданында беренче күнекмәгә көтеп кала.*
> *Профессор М. МакГонагалл.*

Һарри Ронга хатны биргәндә көчкә генә шатлыгын яшерә алды.

— Нимбус-2000! — көнчелек белән әйтте Рон. — Минем мондыйны тотып караганым да юк.

Беренче дәрес башланганчы ук аларның үзләренең генә себеркене ачып карыйсы килде. Олы Залдан тиз генә чыгып, алар Керү һоллына киттеләр, әмма ярты юлларында Крэбб һәм Гойлны очраттылар. Малфой исә Һарриның капчыгын алып, аны тотып карады.

— Бу себерке, — диде ул, Һаррига көнчелекле һәм ачулы йөзе белән карап, шул ук вакытны себеркесен аңа таба ыргытып. — Бу юлы сине җәзаларлар, Поттер, беренче сыйныфларга бу рөхсәт ителмәгән.

Рон түзә алмады.

— Бу сиңа иске себерке түгел, — диде ул. — Бу — Нимбус-2000. Өеңдә нәрсә бар дип сөйләгән идең әле син, Малфой? Койрыклы Йолдыз-260? — Рон Һаррига елмайды. — Койрыклы-Йолдызлар җыйнаграк булса да, алар Нимбус белән ярыша да алмас.

— Син бу турыда ни беләсең соң, Уизли? Сез бит себеркенең ярты сабын да сатып ала алмыйсыз, — ырлап куйды Малфой. — Абыйларың белән ботактан-ботакка акча җыйсагыз гына инде.

Рон җавап кайтара алганчы Малфой артында профессор Флитвик күренде.

— Бәхәсләшмисездер бит, малайлар? — хырылдап куйды ул.

— Поттерга себерке җибәргәннәр, профессор, — тиз генә әйтте Малфой.

— Әйе, әйе, дөрес, — диде профессор Флитвик, Һаррига елмаеп. — Профессор МакГонагалл миңа махсус очраклар турында сөйләгән иде, Поттер. Бу нинди соң?

— Нимбус-2000, сэр. — диде Һарри, Малфойның йөзеннән көлмәскә тырышып. — Мин аны алганым өчен Малфойга зур рәхмәт әйтәсем килә, — дәвам итеп бетерде ул.

Һарри белән Рон Малфойның усалланып аптыравыннан көлә-көлә баскычтан менеп киттеләр.

— Шулай да, бу дөрес, — диде Һарри, алар мәрмәр баскычны үткәч. — Ул Невиллның Хәтерләткечен урламаган булса, мин такымда булмас идем…

— Бу кагыйдәләрне бозган өчен бүләк дип уйлыйсыңмы? — дигән усал тавыш ишетелде. Һермиона Һарриның кулындагы капчыгына ачу белән карап, баскычтан менә иде.

— Син бит безнең белән сөйләшмисең бугай? — диде Һарри.

— Әйе, һәм гел шулай дәвам ит, — дип әйтте Рон. — Безгә алай шундый рәхәт.

Һермиона борынын чөеп үтеп китте.

Һарригa дәресләрдә игътибарын туплап утыру искиткеч авыр булды. Уйлары белән ул инде күптән я ятак астында яңа себеркесе яшерелгән йокы бүлмәсендә йөри, я квиддич мәйданында кич буе уйнарга өйрәнә иде. Ә инде кичке ашта нәрсә һәм ничек ашаганын да сизмичә, ризыгын тиз генә йотып, ниһаять, Нимбус-2000не ачып карар өчен Рон белән баскычтан менеп китте.

— Абау! — себерке караватка ыргытылгач, Рон тын алып куйды.

Хәтта төрле себеркеләр турында берни дә белмәгән Һаррига да ул матур булып күренде. Шома, һәм ялтырап тора, сабы кызыл агачтан ясалган, койрыгы озын һәм тигез, ботаклары туры, ә өстенә алтын хәрефләр белән Нимбус-2000 дип язылган.

Сәгать җиделәрдә Һарри, сарайдан чыгып, квиддич мәйданына барганда инде кичке эңгер-меңгерләр вакыты иде. Ул моңа кадәр беркайчан да мәйдан эчендә булмады. Стадионны уратып йөзләрчә утыргычлар урнашкан, ә алар биек булганга, тамашачылар булган бар нәрсәне күрә алалар икән. Мәйданның ике ягында да өсләрендә кыршаулар булган өч алтын колга бар. Һарри аларны магларның балалары куыклар чыгарыр өчен өргән пластмасс таякчыкларына охшатты, әлбәттә, аларның илле фут биеклеген исәпкә алмыйча.

Вудны көткән арада үтереп очасы килгән Һарри, себеркесенә атланып, җирдән күтәрелде. Капкалар аша җитез генә очып үтте дә, тизәйде һәм җиргә түбәнәйде. Нинди хисләр, ә! Нимбус-2000 аның бер тиеп орынуы белән борылып китә ала иде.

— Һәй, Поттер, төш әйдә!

Оливер Вуд та килеп җитте. Ул зур агач әрҗә тоткан иде. Һарри аның янына җиргә төште.

— Бик шәп, — дип әйтте күзләре ялтырап торган Вуд. — МакГонагаллның ни турында сөйләгәнен күрәм… Син чыннан да сәләтле. Бүген мин сиңа уен кагыйдәләрен генә өйрәтермен, ә аннары син атнага өч тапкыр күнекмәгә җыела торган төркемгә кушыла алырсың.

Ул әрҗәне ачты. Эчендә төрле зурлыктагы дүрт туп иде.

— Яхшы, — диде Вуд. — Квиддичны аңлау җиңел, уйнавы гына алай түгел. Һәр якта да җидешәр уенчы була. Аларның өчесе Аучылар дип атала.

— Өч Аучы, — кабатлады Һарри, Вуд футбол тубы зурлыгындагы кып-кызыл шарны алганда.

— Бу туп квоффл дип атала, — диде Вуд. Аучылар квоффлны бер-берсенә ыргытып, гол кертер өчен аны кыршаулар аша чыгарырга тырышалар. Квоффл кыршау аша чыккан саен ун балл бирелә. Аңлап барасыңмы?

— Аучылар квоффлны ыргытып, гол кертер өчен аны кыршаулар аша чыгарырга тырышалар, — диде Һарри. — Димәк, бу себеркеләрдә уйнала торган алты кыршаулы баскетбол уены, шулаймы?

— Нәрсә ул баскетбол? — кызыксыну белән сорады Вуд.

— Белгәнем дә юк, — тиз генә әйтте Һарри.

— Һәр якта да тагын берешәр уенчы бар. Алар Сакчылар дип аталалар. Мәсәлән, мин Гриффиндорның Сакчысы. Мин безнең кыршауларны уратып очарга тиеш, шулай итеп мин аларны икенче такымнан саклап торам.

— Өч Аучы, бер Сакчы, — диде Һарри, барысын да исендә калдырырга өметләнеп. — Һәм алар квоффл белән уйныйлар. Яхшы, монысын аңладым. Ә болары нәрсәгә? — Ул әрҗәдәге калган өч шарга карады.

— Хәзер күрсәтермен, — диде Вуд. — Монысын тот әле.

Ул аткыга охшаган бер кечкенә генә тәпәчне Һаррига тоттырды.

— Хәзер мин сиңа бладжерларның ни эшләгәнен күрсәтергә җыенам. — диде Вуд. — Бу икесе — бладжерлар.

Ул Һаррига баягы кызыл квоффлдан кечкенрәк, чем-кара төстәге ике бер төрле тупны күрсәте. Һаррига алар әрҗәдән чыгып кына китәргә торалар сыман тоелды.

— Арткарак кит әле, — Вуд Һарриның кисәтте. Ул, иелеп, бладжерларның берсен ычкындырды.

Бермәлне кара туп һавага күтәрелеп, нәкъ Һарриның йөзенә таба төшә башлады. Һарри аны туктатып, аңа борынын сындырырга ирек бирмәс өчен, аңарга аткысын күтәрде дә, аны зигзаг сыман итеп янәдән һавага бәреп җибәрде. Ул, аларның башларын уратып, Вуд ягына китте, ә ул исә аны тотып беркетергә дә җитеште.

— Күрдеңме? — диде бладжерны кире урынына кайтарып, ныгытып беркетер өчен аның белән көрәшүче Вуд. — Бладжерлар мәйдан буенча очып, уенчыларны себеркеләреннән этеп төшерәләр. Шуңа күрә һәр төркемдә дә икешәр Бәрүче бар. Уизли игезәкләре — безнекеләр, алар үз якларын бладжерлардан саклап, аларны икенче төркемнең ягына җибәрергә тиешләр. Димәк, син аңлыйсыңдыр бит?

— Өч Аучы квоффл белән балл җыярга тырыша; Сакчы колгаларны саклый; Бәрүчеләр бладжерларны төркемнән ераграк тоталар, — кабатлады Һарри.

— Бик яхшы, — диде Вуд.

— Әм... Бладжерлар берәр кемне бәреп үтергән очраклар булдымы? — сорады Һарри, тавышы калтырамыйча чыкканына өметләнеп.

— Юк, Һогвартса беркайчан да булмады. Берничә тапкыр теш казналыкларын сындырганнары бар иде, әмма моннан да начаррагы булмады. Ә хәзер, төркемнең соңгы уенчысы — Эзләүче. Бу син. Син квоффл турында да, бладжер турында да кайгыртырга тиеш түгел...

— ...алар башымны гына бәреп ярмасалар.

— Борчылма, Уизлиләр Бәрүче булып беренче матч кына уйнамыйлар инде… Алар үзләре дә гел бладжерлар сыман.

Вуд әрҗәдән соңгы, дүртенче тупны чыгарды. Квоффл һәм бладжерлар белән чагыштырганда, ул бик кечкенә иде, олы бер чикләвек кадәр генә. Ул үзе алтын төстә булса, тыпырчынып торган канатлары көмеш иде.

— Монысы, — әйтте Вуд, — Алтын снитч, иң әһәмиятле диярлек. Аны тотуы гаять авыр, чөнки ул бик тиз оча, ә аны күреп алу — үзе бер бәла. Эзләүче аны тотып алырга тиеш. Син бар Аучыларны, Бәрүчеләрне һәм бладжерлар белән квоффлны уратып, икенче төркемнең Эзләүчесеннән тизрәк снитчны тотып алырга тиеш, чөнки аны тоткан Эзләүченең такымына өстәмә йөз илле балл кушыла, шуңа күрә бу төркем һәрвакыт диярлек җиңә. Һәм шуңа күрә Эзләүчеләрнең эше бик кадерле. Квиддич уены снитчны тотканнан соң гына тәмамлана. Шуңа да уен еллар буе дәвам итә ала — хәтерләгәнемчә, рекорд дип өч ай санала. Ул чакта уенчылар йоклый алсын өчен, алар вакыт-вакыт бер-берсен алмаштырып торырга мәҗбүр булган.

Шундый хәлләр. Сорауларың бармы?

Һарри башын селкеде. Ул нәрсә эшләргә тиешен бик яхшы аңлады, әмма ничек итеп бу эшне башкару бер проблемага әйләнергә җыена иде.

— Снитч эзләү белән шөгыльләнмәбез хәзер, — диде Вуд, аны ипләп кенә әрҗә эченә салып. — Бик караңгы инде, югалта күрмик. Әйдә менә болар белән уйнап карыйк.

Кесәсеннән ул гади гольф туплары салынган нәни капчык чыгарды, ә берничә минут үткәч, Һарри тотсын өчен, Вуд гольф шарларын төрле якларга ата башлады.

Һарри берсен дә тотмый калмады, һәм Вуд моңарга бик гаҗәпләнде. Ярты сәгатьтән соң караңгы тәмам төшеп беткәнгә күрә, алар күнегүләрен дәвам итә алмады.

— Квиддич Кадәхендә быел безнең исемнәр булачак! — шатланып әйтте Вуд, алар сарайга кайткан чакта. — Син Чарли Уизлидән дә остарак булсаң, бер дә гаҗәпкә калмамын. Ә ул Инглиз иле өчен дә уйный алыр иде, аждаһалар эзләп китмәсә.

***

Бәлки, атнасына өч тапкыр квиддич белән шөгыльләнеп, әле көн саен өй эшләрен дә эшләп, вакыты бик тыгыз булганга микән, Һарри Һогвартста инде ике айга якын яшәвенә ышана алмады. Тылсымлы сарайда Бүрекүз урамыннан күпкә рәхәтрәк иде Алар тылсым нигезләрен өйрәнеп бетергәч, дәресләр тагын да кызыграк була башлады.

Һэллоуин иртәсендә алар коридорга таралган тәмле кабак исен сизеп уяндылар. Тагын да сөендергәне — профессор Флитвик әфсеннәр дәресендә әйберләрне очырта башларга әзер булуларын хәбәр итте, һәм һәммәсе дә моны көтеп, тизрәк дәрескә ашыгалар иде. Бервакыт Невиллның бакасы олаеп сыйныф буй-

лап очканнан соң ук аларның түземлекләре гел беткән иде. Профессор Флитвик дәрестә укучыларны парлап бүлеп чыкты. Һарриның иптәше Шеймус Финниган булды (әле ярый җае туры килде, Невилл булса, ул гел аның күзләренә генә карап торыр иде). Рон, хәлбуки, Һермиона Грейнджер белән эшләргә мәҗбүр булды. Икесенең кайсысы күбрәк түзә алмаганын әйтү бик авыр иде. Һарри яңа себеркесен алган көннән соң Һермиона алар белән сөйләшмәде.

— Хәзер, беләзекләр белән нәфис кенә селтәү ясарга онытмыйк, — чәрелдәде профессор Флитвик, гадәттәгечә китаплар өймәсенә басып. — Селтә дә болга, исегездә калдырыгыз, селтә дә болга. Һәм сихер сүзләрен дә дөрес итеп әйтегез, бу бик мөһим. Беркайчан да тылсымчы Баруффионы онытмагыз. Ул «Ф» урынына «С»ны әйткәч, күкрәгендә буйвол үскән!

Бу бик авыр иде. Һарри белән Шеймус таякларын селтәделәр дә, болгадылар да, әмма күккә очарга тиеш каурый селкенеп тә карамыйча өстәлдә ятты. Ә Шеймус түземсезлегеннән каурыйны таягы белән яндырып җибәргәч, Һарри аны эшләпәсе белән сүндерергә мәҗбүр булды.

Икенче өстәлдәге Рон да зур уңышларга ирешә алмады.

— Вингардиум Левиоса! — ул, кулларын җил тегермәне сыман әйләндереп, кычкыра иде.

— Син дөрес әйтмисең, — Һарри Һермионаның тавышын ишетеп торды. — Вин-гар-диум Леви-о-са дияргә кирәк, «гар»ны сузыбрак һәм матуррак әйт.

— Әгәр шундый белгеч булсаң, үзең әйтеп кара, — ырлады Рон.

Һермиона мантиясендә җиңнәрен сызганып таягын күтәрде дә:

— Вингардиум Левиоса! —дип әйтте.

Аларның каурые өстәлдән күтәрелеп, башларыннан дүрт фут биеклектә очып калды.

— Аһ, бик яхшы! — кычкырды профессор Флитвик, алкышлап. — Барыгыз да монда карагыз, мисс Грейнджер булдырды!

Дәрес бетүгә Ронның кәефе кырылды.

— Аның белән беркемнең дә йөрмәгәненә гаҗәпләнәсе дә юк, — дип әйтте ул Һаррига, алар коридор буенча барганда. — Ул чыннан да коточкыч.

Кемдер Һаррига бәрелеп китте. Бу Һермиона иде. Һарри аның битендә күз яшьләрен күргәч, борчылып куркуга калды.

— Безне ишеткәндер дип уйлыйм.

— Шуннан? — диде Рон, әмма ул да гадәти хәлендә булмады. — Дуслары булмаганын сизгәндер инде ул.

Һермиона киләсе дәрестә дә, төшке ашта да, һәм аннан соң да күренмәде. Алар Һэллоуин мәҗлесенә дип Олы Залга төшкәндә, Һарри белән Рон Парвати

Патилның Лаванда дустына «Һермиона кызлар бәдрәфендә бикләнгән дә, аны бер үзен генә калдырырга сораган» дип сөйләгәнен ишеттеләр. Ронга тагын да уңайсызрак булып китте, әмма алар Һэллоуинга дип бизәлгән Олы Залга кергәч, Һермиона турында оныттылар да диярлек.

Меңләгән тере ярканат дивар һәм түшәмнәрдән салынып торалар, тагын меңләбе, киселгән кабаклардагы шәмнәрне җемелдәткән кара болыт булып, өстәлләрнең өстендә кайнаша иде.

Һарри кыздырылган бәрәңгесен ашый гына башлаганда Залга чалмасы кыйгайган, йөзенә коточкыч курку кыяфәте чыккан профессор Квирелл килеп керде. Барысы да, күз дә алмыйча, аның профессор Дамблдор кәнәфиенә янына килгәнен карап торды. Аннары ул: «Тролль — җир астында — сез белергә тиештер дип уйлыйм» — дип акырды.

Шуннан соң ул һушыннан язып идәнгә егылды.

Зал гөжләргә тотынды. Профессор Дамблдор таягыннан берничә шәмәхә очкын таратып, шартлаган тавыш чыгаргач кына халык тынды.

— Префектлар, — аның тавышы гөрелдәп яңгырады. — Йортларыгызны яшәү бүлмәләренә алып китегез!

Перси шунда ук үзенең яраткан эшенә кереште.

— Минем арттан барыгыз! Беренче сыйныфлар, бергәрәк торыгыз! Минем әмерләремне үтәсәгез, тролльдән куркасы булмас. Ә хәзер миңа якынрак торыгыз. Юл бирегез, башта беренчеләр чыга! Гафу итегез, мин префект!

— Тролль ничек чыга алсын инде? — сорады Һарри, алар баскычтан менгәндә.

— Миннән сорама, алар чыннан да аңгыра, — җавап кайтарды Рон. — Бәлки Пивз Һэллоуинда шаярадыр.

Алар төрле якларга ашыккан укучылар төркемнәре аша үттеләр. Адашкан Һаффлпаффлар кырыеннан барганда, Һарри кинәт Ронның кулын тотып алды.

— Яңа гына башыма килде… Һермиона.

— Аңа ни булган?

— Ул тролль турында белми.

Рон иренен тешләп алды.

— Аһ, дөрес, — мыгырдады ул. — Перси гына безне күрмәсен.

Алар төрле якларга ашыккан укучылар төркемнәре аша үттеләр. Адашкан Һаффлпаффлар кырыеннан барганда, Һарри кинәт Ронның кулын тотып алды.

Кире төшеп китеп, алар икенче юл белән барган Һаффлпаффларга кушылдылар, ә аннары тиз генә кызлар бәдрәфенә таба алып барган коридорга киттеләр. Борылып җитешкәч кенә, алар арттан килгән тиз адымнар тавышын ишеттеләр.

— Перси! — дип ысылдады Рон, Һаррины таштан ясалган олы грифон артына этеп.

Әмма алар Персины түгел, ә Снейпны күрделәр. Ул коридор аша үтеп китте дә, бүтән күренмәде.

— Ул инде нәрсә эшли? — пышылдады Һарри. — Ник ул калган укытучылар белән җир астына китмәгән?

— Артымнан бар.

Булдыра алганча тавыш-тынсыз гына Снейпның эзләреннән барып, алар аны коридор буенча эзәрлекләргә булдылар.

— Ул өченче катка таба бара, — диде Һарри, әмма Рон кулын күтәрде.

— Ис сизәсеңме? — Һарриның борынына ниндидер бер сасы ис бәрелде, иске оеклар белән беркем беркайчан юмаган бәдрәф исләре кушылган төсле тоелды.

Ә аннары алар аны ишеттеләр дә. Ырылдау һәм галәмәт зур аяклар белән шапылдау тавышы иде ул. Рон бер якка бармагы белән төртте: борылышның сул ягыннан аларга таба нидер якынлаша иде. Алар, күләгә урынга качып, ай яктысы таралган идәндә нәрсәнеңдер йөргүен күрделәр.

Бу бик куркыныч күренеш иде. Буе унике фут чамасы, ә тиресе таш сыман әллә нинди соры төстә. Кыя кисәген хәтерләткән зур, калку-калку гәүдәсе һәм кокос чикләвеге сыман кечкенә пеләш башы бар. Аның аяклары кыска, әмма олы агач кәүсәсе сыман таза иделәр. Аннан килгән иснең сасылыгын сүз белән тасвирлап та булмыйдыр. Идәнгә тия язган гаять озын кулларында ул олы бер агач күсәк тотып барды.

Тролль ишек янында туктады, аңа озак кына акаеп карап торды. Озын колакларын селкетеп алды да, ниндидер карарга килеп, акрын бүлмәгә кереп тә китте.

— Ачкыч йозакта тора, — мыштырдады Һарри. — Без аны шунда бикләп калдыра алабыз.

— Яхшы фикер, — борчылып әйтте Рон.

Алар, тролль кире чыкмаса ярар иде дия-дия, ачык ишеккә таба киттеләр. Озын итеп сикереп, Һарри ачкычны тотып алды да, ишекне ябып, бикләп тә куйды.

— Булдырдык!

Җиңүләренә сөенә-сөенә, алар юлларын дәвам итеп өскә менеп киттеләр. Әмма бер почмакта борылганда, аларның йөрәкләре жу итәрлек тавыш ишетелде — бу чыелдап кычкыру иде һәм ул алар яңа гына бикләгән бүлмәдән килә иде.

— Аһ, юк, — диде Рон, канлы Барон сыман төссезләнеп.

— Бу кызлар бәдрәфеннән! — дип аһ итте Һарри.

— Һермиона! — дип кычкырдылар алар бертавыштан.

Алырның моны эшлисе килмәсә дә, сайланып торырга вакыт юк иде. Борылып, алар кире бикләнгән ишеккә таба чаптылар да, каушый-каушый ачкычны бордылар... менә Һарри ишекне ачты... менә алар бүлмә эченә йөгерделәр.

Һермиона Грейнджер каршы торган диварга терәлеп, тәмам бөрешеп, чак кына һушыннан язмыйча утыра иде. Тролль исә, диварга беркетелгән юынгычларны ватып, аңа таба барды.

— Аның башын әйләндерик! — дип әйтте Һарри Ронга, өметсезлеккә бирелә язып. Ул, идәндә яткан бер боргычны кулына алып, бар көче белән диварга атты.

Тролль Һермионадан берничә фут ераклыкта туктап калды. Тавышны нәрсә чыгарганын белергә дип борылды да, җүләр кыяфәт белән күзләрен кыскалады. Аның кечкенә күзләре Һаррига төбәлде. Тролль бераз икеләнде дә, аннары күсәген күтәреп, аңа таба китте.

— Һәй, тинтәк баш! — Рон бүлмәнең икенче ягыннан кычкырды да, тролльгә тимер торба атты.

Тролль исә баш очыннан очып киткән торбаны сизмәде дә, әмма кычкыру тавышын ишеткәч, ямьсез чырае белән Ронга таба борылды, ә Һарри шул арада аңарданераграк йөгереп китә алды.

— Әйдә, йөгер, йөгер! — дип кычкырды Һарри Һермионага, аңа ишекне ачып торып. Әмма кыз кыймылдый да алмады, һаман куркуыннан авызын ачкан килеш диварга елышып торды.

Кычкырган тавышлар һәм кайтавазлар тролльне чыгырыннан чыгарды ахрысы. Ул тагын да ныграк кычкырып, аңа иң якын торган һәм качырга юлы да булмаган Ронга таба атлады.

Һарри исә бик кыю, әмма бик җүләр адымга барырга булды: ул йөгереп килде дә, тролльгә сикереп, аның муенын куллары белән урап алды. Тролль аңа асылынган Һаррины сизмәде, әмма бит хәтта тролль дә борынына озын таяк чәнчелгәнен тоя ала — Һарри аның өстенә сикергәндә, кулындагы тылсым таягы тролльнең борынына кереп китте.

Авыртудан бакырып, тролль урында әйләнә һәм күсәген болгый башлады, ә Һарри, гомере өчен тырмашып, тролльгә ныграк ябышырга тырышты; теләсә кайсы мизгелдә тролль аны йә этеп төшерә, йә күсәге белән бәреп, гомерен өзә ала иде.

Һермиона куркуыннан идәнгә утырды, ә Рон исә нәрсә эшләргә белмичә үзенең таягын алды да, башына беренче килгән әфсенне әйтә башлады: «Вингардиум Левиоса!»

Көтмәгәндә генә тролльнең күсәге, аның кулыннан чыгып, өскә, һава күтәрелде дә, әкрен генә борылып, кире аска төшеп китте һәм, чатнаган тавыш белән, хуҗасының башына бәрелде. Тролль башта аңламыйча селкенеп торды, ә аннары бөтен бүлмәне дерелдәткән тавыш белән башын аска иеп, идәнгә

егылып төште.

Һарри аякка басты. Ул калтырый һәм тирән итеп сулый иде. Ә Рон, таягын кире алып куярга онытып, үз эшенә карап тора иде.

Һермиона беренче булып телгә килде.

— Ул… үлдеме?

— Алай дип уйламыйм, — диде Һарри. — Аңын гына җуйгандыр.

Иелеп, ул тролльнең борыныннан үзенең таягын чыгарды. Таяк ниндидер соры ябышкак нәрсәгә буялган иде.

— Аһ, тролль маңкасы.

Ул аны тролльнең ыштаннарына сөртте.

Кинәт кенә каядыр атлаган тавышлар ишетелде һәм аларның өчесе дә тирә-якка карап алды. Тролльнең акырып-бакыруларын кемдер ишеткәндер, гаҗәпләнәсе юк. Бераз вакыт үткәч, бәдрәфкә профессор МакГонагалл бәреп керде, аның артыннан Снейп һәм, бераз ерактарак атлап, Квирелл да керде. Квирелл тролльгә бер генә карады да, тиз генә йөрәген тотып, унитазга утырды.

Снейп, иелеп, тролльне карый башлады. Профессор МакГонагалл исә Рон белән Һаррига карап торды. Һарриның аның шундый усал булганын күргәне юк иде әле. Профессорның иреннәре ачудан агарган иде. Гриффиндорга илле балл отарга дигән хыял Һарриның башыннан яшен тизлеге белән очып китте.

— Сез нәрсә уйлап йөрисез ул, ә? — диде профессор МакГонагалл, кырыс тавыш белән. Һарри таягын тоткан Ронга карады. — Бәхетегез — исән калгансыз. Сез нигә бүлмәләрегездә түгел?

Снейп Һаррига үзәккә үтә торган караш ташлады. Һарри исә, башын аска иеп, идәнгә карады. Рон үз таягын яшереп куйсын иде дип кенә теләде ул.

Ә аннары күләгәдән бер нечкә тавыш ишетелде.

— Зинһар, профессор МакГонагалл. Алар мине эзләгәннәр.

— Мисс Грейнджер!

Ниһаять, Һермиона аякларына баса алды.

— Мин тролльне үзем эзләргә киттем. Аны бер үзем генә җиңә алырмын дип уйлаган идем. Чөнки мин бит алар турында бик күп укыдым!

Рон таягын төшереп җибәрде. Һермиона Грейнджер да оятсыз итеп укытучыларны алдармы?

— Алар мине тапмасалар, мин инде исән булмас идем. Һарри тролльнең борынына таягын чәнчеде, ә Рон аның күсәге белән аның башына сукты. Башкаларны эзләп йөрергә вакытлары булмады. Алар килеп кергәндә тролль үз эшен

бетерергә генә тора иде.

Һарри белән Рон хәлләр чыннан да шулай булган дигәндәй башларын иеп тордылар.

— Димәк... бу очракта... — диде профессор МакГонагалл, аларның өчесенә карап. — Мисс Грейнджер, сез бик мәгънәсез гамәл кылырга теләгәнсез. Ничек инде сез бер үзегез генә тау тролленә каршы чыга алырсыз дип уйлый алдыгыз?

Һермиона янәдән башын иде. Һарри аптыраушта калды. Һермиона кагыйдәләргә каршы баручылардан түгел иде, әмма хәзер ул аларны бәладән коткарырга тырыша. Бу кәнфит таратып йөрүче Снейп сыман гел булмаслык хәлгә охшаган иде.

— Мисс Грейнджер, Гриффиндордан биш балл алына, — диде профессор МакГонагалл. — Мин сездән бер дә канәгать түгел. Әгәр җәрәхәтләрегез булмаса, Гриффиндор манарасына барыгыз. Укучылар мәҗлесләрне үз йортларында тәмамлыййлар.

Һермиона чыгып китте.

Профессор МакГонагалл Һарри белән Ронга таба борылды.

— Хуш. Сезгә уңыш елмайган дип санасам да, беренче сыйныфларның барысы да зур үскән тау тролленә каршы чыга алмавын да таныйм. Сез һәрберегез дә Гриффиндорга бишәр балл отасыз. Профессор Дамблдорга да бу турыда әйтеләчәк. Ә хәзер барыгыз.

Алар бүлмәдән чыгып, ике катка өскә менгәнче бер-берсенә ялгыш сүз дә әйтмәделәр. Ни булса да, тролль исеннән ераграк китү зур бәхет сыман тоелды.

— Безгә ун баллдан күбрәк бирергә тиешләр иде, — ырылдады Рон.

— Биш дип әйтергә теләгәнсеңдер, бишесен ул Һермионадан алды бит.

— Аның безне бәладан коткаруы бик яхшы булды, — дип әйтте Рон. — Шулай да, без дә аны коткардык.

— Ә бәлки безнең гаебебез булмаса, аны коткарырга да кирәкмәс булыр иде? — Ронның исенә төшерде Һарри.

Алар Таза Леди портреты каршында туктадылар.

— Чучка чырай, — дип серсүзен әйттеләр дә эчкә керделәр.

Уртак бүлмәдә кысан һәм тавышлы иде. Һәммәсе дә ашханәдән җибәрелгән ризыкларны ашап утыра иде. Әмма Һермиона, аларны көтеп, ишек кырыенда ялгызы басып торды. Ә алар кергәч, бик уңайсыз хәл булып алды. Башта алар бер-берсенә карый алмыйча тордылар, ә аннары, барысы да рәхмәтләрен әйтеп, тәлинкәләр алырга ашыктылар.

Әмма шул көннән башлап Һермиона Грейнджер аларның дустына әйләнде. Дөньяда бит ахыры һичшиксез дуслашу белән тәмамлана торган эшләр дә бар;

буе унике футка җиткән тау троллен җиңү — шундыйлардан.

УНБЕРЕНЧЕ БҮЛЕК

Квиддич

Ноябрьгә керү белән көннәр дә суыта башлады. Мәктәп тирәсендәге тауларга бозлы соры төс керде, күл дә салкын корыч төсле булып калды. Иртә саен җир өстен ап-ак бәс сарып ала. Ә манараның өске каттагы тәрәзәсеннән карасаң, Һагридның квиддич мәйданында себеркеләрне җебетүен күрергә була. Ул сукыр тычкан тиресеннән тегелгән озын пәлтәгә төренгән, кулларында куян йонынннан бәйләнгән бияләй, ә аякларында исә кондыз тиресе белән җылытылган иләмсез зур ботинкалар кигән була иде.

Ниһаять, квиддич ярышлары да башланды. Шимбә көнне Һарри, атналар буе әзерләнгәннән соң, беренче тапкыр уенга чыгачак. Бу юлы Гриффиндорларга каршы Слизериннар уйнаячак. Әгәр Гиффиндорлар җиңсә, алар Йорт ярышларында икенче урынга чыгачаклар.

Моңа кадәр Һарриның уенын әле беркемнең дә күргәне булмады диярлек, чөнки Вуд аны үзләренең серле коралы итәргә карар кылган иде. Әмма Һарриның эзләүче булып уйнаячагын турында хәбәр инде күптән халык арасына саркып чыккан иде. Хәзер ул нәрсәнең начарракикәнен үзе дә белми иде: «Син булдырачаксың, без сиңа ышанабыз!» диюче кешеләрме, яисә киресенчә, «Син егылып төшкәч, без сине тотып калачакбыз», – дип, мәйданга түшәкләр чыгарырга җыенучылармы.

Һермиона белән дуслашу Һарри өчен чын бәхет булып чыкты. Ул булмаса, ничек итеп ул берүзе шулкадәр күләмдәге өй эшләрен эшләп бетерер иде икән, җитмәсә, Вуд та булачак күнегүләр хакында иң соңгы минутта гына хәбәр итә. Шуның өстенә, «Гасырлар аша квиддич» дигән бик кызыклы китапны да аңа нәкъ менә Һермиона биргән иде.

Һарри шуны белде: квиддич уенында җиде йөз төрле юл белән кагыйдәләрне бозарга була, һәм аларның барысы да 1473 нче елда дөнья чемпионы исемен алыр өчен узган ярышта бозылган; эзләүче итеп иң кечкенә һәм иң җитез уенчыларны алалар; квиддич вакытында булган җитди бәрелешләрнең күпчелеге нәкъ эзләүчеләр белән бәйле икән. Бу уенда үлем-китемнәр сирәк булса да, хәбәрсез югалган реферилар берничә айдан соң Сәхра чүлендә табыла, дигәннәр китапта.

Һарриның беренче квиддич уенына бер генә көн калгач, алар өчесе дә, тәнәфес вакытында бозланып каткан ишегалдына чыктылар. Шунда Һермиона аларга кызык күрсәтте: джемнан бушаган савыт эчендә зәңгәр ут балкый иде. Аннан җылы да тарала иде, һәм алар, бу могҗизага сокланып, утка аркалары белән борылып, җылынып торган арада, ишегалдыннан узган Снейп күренде. Һарри шундук аның аксаганлыгына игътибар итте. Һарри, Рон һәм Һермиона, утны яшереп калу нияте белән, бер-берсенә якынрак елышты. Кызганычка каршы,

Снейп аларның гаепле кыяфәтләрен күреп алды, һәм тагын да ныграк аксап китте. Ул ут яктысын күрмәде, әмма бернигә дә карамастан, аларның берәр гаебен табарга тырышты.

— Нәрсә ул анда синең, Поттер?

Һарриның кулында «Гасырлар аша квиддич» китабы иде. Ул аны профессорга күрсәтте.

— Китапханә китапларын мәктәптән алып чыгарга ярамый, – диде Снейп.— Бир аны миңа. Гриффиндордан биш балл алам.

— Ул бу кагыйдәне әле генә уйлап чыгарды, – дип ачулы мыгарданды Һарри, аксап баручы Снейп артыннан карап калып. — Аның аягы белән ни булды икән?

Анысын тәгаен әйтә алмыйм, әмма аягы чыннан да авыртадыр дип өметләнәм, — дигән усал сүзләрне генә ычкындырды Рон.

***

Бу кичне Гриффиндор бүлмәсендә шау-шулы булды. Һарри, Рон һәм Һермиона тәрәзә янында утырдылар. Һермиона Һарри белән Ронның әфсеннәрдән өй эшләрен тикшерде. Ул беркайчан да аларга күчерергә үзенең дәфтәрләрен бирми иде (Миннән генә күчерсәгез, үзегез белми каласыз!), әмма алар барыбер Һермиона ярдәме белән дөрес җавапларны белеп алалар иде.

Һарри үзенә урын таба алмады. Аның «Гасырлар аша квиддич» китабын кире кайтарып аласы килә иде. Шул китапны укыса, борчылуы бераз кимеп торыр иде. Ник соң әле ул Снейптан куркырга тиеш? Ул басты да, Рон белән Һермионага үзенең Снейпны эзләп табып, китапны кайтарып бирүен сораячагын хәбәр итте.

— Син барганчы, мин барам, – дип, беравыздан ычкындырды дуслары, әмма Һарри инде барысын да алдан уйлап куйган иде: башка укытучылар булганда сораса, Снейп каршы килә алмас.

Ул, укытучылар бүлмәсенә төшеп, кыюсыз гына ишек шакыды. Ишекнең аргы ягында җавап ишетелмәде. Ул кабат шакыды. Тагын берни юк.

Бәлки, Снейп китапны монда калдыргандыр? Алай булса, бу мөмкинлекне кулдан ычкындырмаска кирәк! Ул саклык белән генә ишекне ачып, бүлмә эченә күз төшерде, һәм бик куркыныч күренешкә тап булды.

Снейп белән Филч монда икесе генә иде. Снейп озын мантиясен тезенә хәтле җыерып утырган: бер аягы исә имгәнгән һәм канга баткан. Филч аңа бинт сузды.

— Каһәр төшкән нәрсә!, - диде Снейп. — Кем булса да шул өч башны да берьюлы күзәтә аламы икән?

Һарри тиз генә ишекне ябып китмәкче иде, ләкин…

— ПОТТЕР!

Снейп, ачулы йөз белән, тизрәк тезен каплар өчен мантиясен төшереп куярга

ашыкты. Һарри тамагына утырган төерне йотып җибәрде.

— Мин китабымны кайтарып алу нияте белән генә йөри идем.

— ЫЧКЫН, КИТ МОННАН! КҮЗЕМНӘН ЮГАЛ!

Снейп тагын Гриффиндордан баллар алганчы дип, Һарри тизрәк табан ялтыратты. Ул, ике баскычны бер итеп, өске катка йөгерде.

— Китабыңны кайтаралдыңмы? – дип сорарга ашыкты Рон, Һарри ишектә күренүгә. — Ни булды? – дип тә өстәде ул, нидер булганлыгын аңлап.

Һарри аңа пышылдап кына бар күргәннәрен сөйләп бирде.

— Син моның ни аңлатканын беләсеңме? – дип сорады ул, тыны бетеп. — Ул Һэллоуин кичендә өч башлы эт янына барган. Без аны ул көнне күрдек, ул эт саклаган әйбер артыннан барган булса кирәк. Һәм себеркем белән ант итәм, теге тролльне дә ыгы-зыгы ясау өчен үзе керткән!

Һермионаның күзләре шар булды.

— Юк, ул моны булдыра алмый, – диде. — Мин аның бик яхшы кеше түгеллеген беләм, әмма ул Дамблдор күз карасыдай саклаган әйберне урлый алмый.

— Дөресен генә әйткәндә, Һермиона, синең фикереңчә, барлык укытучылар да – әүлияләр яки фәрештәләр диярлек, – дип ычкындырды Рон. — Бу очракта мин Һарри яклы. Снейп нидер майтарырга җыена ахры. Әмма нәрсә эзли ул шулкадәр үҗәтлек белән? Теге эт нәрсәне саклый икән?

Һарри урынына барып яткач та әле аның башында һаман шул сораулар бөтерелә иде. Невилл бик кычкырып гырлый иде, Һарри берничек тә йокыга китә алмады. Ул үзенең башын бу уйлардан арындырырга теләде – аңа йокларга кирәк, ул йокларга тиеш, инде берничә сәгатьтән соң квиддич уены башланачак. Әмма Һарриның күз алдыннан Снейпның ачулы йөзе китми, бигрәк тә ул аның аягын күргәннән соң.

Икенче көнне иртә бик якты һәм салкын иде. Олы Залдан, борынны кытыклап, кыздырган сосиска исе килә. Ә җыелган халык, шау-гөр килеп, узачак Квиддич ярышы хакында кызып-кызып фикер алыша иде.

— Сиңа ни дә булса ашап алырга кирәк.

— Минем бернәрсә дә ашыйсым килми.

— Бераз гына кыздырган ипи булса да кап инде, – дип кайгыртты аны Һермиона.

— Юк, мин ач түгел, – дип, һаман үзенекен такылдады Һарри.

Ул үзенә урын таба алмый: ярыш башланырга бер генә сәгать калган иде.

— Һарри, сиңа бар көчеңне җыеп тупларга кирәк, – дип Һермионага ярдәмгә килде Шеймус Финниган. — Эзләүчеләргә каршы көрәш һәрчак кырысрак була.

— Рәхмәт, Шеймус, – дип җавап кайтарды Һарри, Шеймусның кулындагы мул итеп кетчуп салынган сосискасыннан күзен алмыйча гына.

Сәгать унбердә квиддич мәйданында алма төшәрлек тә урын юк иде, монда бар мәктәп халкы җыелган, күрәсең. Күбесенең кулында бинокль. Утыргычлар җирдән биектә урнашкан, әмма, шуңа да карамастан, вакыт-вакыт өстә нәрсә барганын аермачык күреп бетерергә мөмкин түгел иде.

Рон белән Һермиона Невилл, Шеймус һәм «Вест Һем» җанатары Дин янына, иң биеккә утырдылар. Скабберс тишкән җәймәне зур плакат урынына күтәргәннәрен күргәч, Һарри бераз аптырап калды. Анда зур хәрефләр белән «Поттер – Президент» дип язганнар, ә язу астына рәсем остасы булган Дин Гриффиндор арысланын ясаган иде. Һермионаның кечкенә тылсымы ярдәмендә бу җәймә төрле төсләргә кереп ялтырый башлады.

Ул арада киенү бүлмәсендә Һарри һәм командадагы башка уйнаучылар үзләренең кызгылт мантияләрен кияләр иде (Слизериннар төркеме яшел киемнәрдә уйный иде).

Вуд, тынлык урнаштырырга дип, тамак кырып куйды.

— Ярар, әфәнделәр, – диде ул.

— Һәм туташлар, – дип өстәде аучы булып уйнаучы Анджелина Джонсон.

— Һәм туташлар, — дип ризалашты Вуд. — Менә ул мизгел.

— Бу бөек мизгел, – диде Фред Уизли.

— Без барыбыз да бу сәгатьне зур түземсезлек белән көттек, – диде Джордж.

— Без Оливерның нотыгын инде яттан беләбез, — диде Фред, Һарри ягына таба карап. — Узган елны да ул шул ук сүзләрен сөйләгән иде.

— Сез икегез, авызыгызны ябып торыгыз әле, – диде Вуд, ачуы килеп.

— Бу Гриффиндорларда кайчан да булса булган иң яхшы такым. Без, һичшиксез, җиңү яулаячакбыз. Мин моны тәгаен беләм.

Ул шундый усал итеп карап куйды, башкасын уйларга беркемнең дә хәтта башына килмәде.

— Ярый. Башлап җибәрик. Уңышлар барыбызга да.

Фред һәм Джордж артыннан Һарри да киенү бүлмәсеннән чыгып китте. Борчылудан аның хәтта тезләре калтырый иде. Ул, куркуын басарга тырышып, көчле алкышлар астында мәйданга чыкты.

Терекөмеш ханым рефери иде. Ул, кулына себеркесен тоткан килеш, ике төркемнең дә чыгуын көтеп, мәйдан уртасында басып тора иде.

— Мин барыгызның да намуслы һәм матур уйнавын телим, — диде ул, уенчылар аның янынарак җыела башлау белән. Һарри аның Слизериннар командасы

капитаны Маркус Флинтка карап сөйләвен сизеп алды. Ул егет монда инде бишенче ел укый. «Маркусның нәселендә берәр тролль булгандыр, ахрысы», – дип үзалдына уйланып куйды Һарри, малайның кыяфәтенә карап. Шулчакны ул күз кырые белән биектә, халык төркеме өстендә җилфердәгән «Поттер – Президент» дигән плакатны күреп алды. Һарри сискәнеп куйды һәм үз көчен туплады.

— Зинһар өчен, себеркеләрегезгә менеп атланыгыз.

Һарри үзенең Нимбус-2000ен иярләде.

Терекөмеш ханым көчле итеп үзенең көмеш сыбызгысына өреп җибәрде. Бу ярышның башлануын белдерә иде.

— Квоффл кинәт Гриффиндор командасыннан Анджелина Джонсон кулына эләкте. Ул бик яхшы аучы гына түгел, ә бик гүзәл кыз да әле.

— ДЖОРДАН!

— Гафу үтенәм, профессор.

Ли Джордан, игезәк Уизлиларның дусты, ярышка шәрехләр биреп утыра. Аның янәшәсендә генә – профессор МакГонагалл.

— Һәм ул хактан да яшен тизлеге белән очып китте, Алисиа Спиннетка пас бирде, Оливер Вуд өчен аның бу уңышы бик зур ачыш булды, чөнки узган елны ул бары запас уенчы гына иде, – пас тагын Джонсонга әйләнеп кайтты, һәм... – юк, квоффлны Слизериннар такымы эләтереп алды. Ул хәзер Слизерин такымының капитаны Маркус Флинт кулында, менә ул алга омтыла – Флинт, бөркет шикелле, күккә күтәрелә – ул хәзер квоффлны... – юк, Гриффиндор төркеменең сакчысы Вуд күз ачып йомганчы аннан квоффлны эләктереп ала, һәм менә ул Гриффиндор төркеменә күчә – бу урынга шундук аучы Кэти Белл килеп җитә, кинәт ыргылышта ул Флинтны узып китә, кинәт өскә күтәрелә һәм – АУЧ! – бу бик авырттырадыр, мөгаен, баш чүмечеңә бладжер белән суксалар – һәм квоффл янәдән Слизериннар кулында – Эдриан Пьюси капкага таба оча, һәм икенче бладжер аның каршысында, аны Фред, яки Джордж Уизли җибәргән булса кирәк, тәгаен генә кайсы икәнен әйтә алмыйм – әмма шунысы ачык: ничек кенә булмасын, Гриффиндор ның бәрүчесе бик шәп уйнады, һәм квоффл янәдән Джонсон кулында, аның алдында мәйдан буш, һәм ул бар көченнән алга ыргыла – ул чынлап торып оча – хәтта бладжерны да үтеп китә – һәм менә нәкъ аның алдында капка – әйдә, Анжелина, әйдә! – сакчы Блэтчли тотмакчы була – тота алмый – һәм Гриффиндорларга беренче очко!

Гриффиндорлар хөрмәтенә алкышлар һәм Слизериннар төркеменең ыңгырашуы һәм улау тавышы салкын һаваны тутырды.

— Күчегез әле, сез, кырыйгарак.

— Һагрид!

Рон белән Һермиона, Һагридка урын бирер өчен, кысылыбрак утырдылар.

— Мин ярышны башта үземнең алачыктан күзәткән идем. – диде Һагрид, му-

енындагы зур бинокльне сыпырып. — Ләкин монда якыннан карау башка инде. Снитчтан хәбәр юкмы?

— Юк, – дип җавап кайтарды Рон. — Һарри әле берни дә эшләмәде.

— Бәлагә юлыкмасын инде, шул да җиткән, – диде Һагрид, биноклен өскә юнәлтте һәм күктә бер тап булып кына күренгән Һаррига карады.

Һарри алар өстендә шома гына очып, күзен кысып снитчны табарга тырыша иде. Бу – ул һәм Вуд уйлап тапкан һәм җиңүгә юнәлтелгән планның бер өлеше иде.

— Снитчның берәр эзе күренгәнче уеннан читтәрәк тор, – дигән иде Вуд. — Вакытыннан алда сиңа һөҗүм итүләре кирәкми.

Анджелина беренче голны кертү белән Һарриның шатлыгы эченә сыймады, һәм ул берничә түгәрәк ясап очып килде. Хәзер инде ул бик тырышып снитчны күзәтергә кереште. Кайдадыр алтын ялтыравы аны сагаерга мәҗбүр итте, әмма бераздан моның бертуган Уизлиларның берсенең кул сәгате икәнлеге ачыкланды. Кинәт аңа таба, туп ядрәседәй, бладжер очып килде, ә аның артыннан – Фред Уизли, әмма ул бәрелештән качып котыла алды.

— Барысы да яхшымы, Һарри? – дип кычкырып үтте ул һәм бар көченнән кизәнеп, бладжерны Маркус Флинт ягына таба очырып җибәрде.

— Квоффл Слизериннар кулында, – дип әйтеп куйды Ли Джордан. — Аучы Пьюси ике бладжерны, ике Уизлины, аучы Беллны үтеп китте һәм… туктагыз, туктагыз… әллә бу снитч иде инде?

Халык арасында ыгы-зыгы башланды, ул арада Эдриан Пьюси, җилкәсе аша алтын нурларын күреп алырга теләп, кулындагы квоффлны төшереп җибәрде. Ләкин снитч аның уң колагы тирәсеннән сызгырып очып китте.

Һарри барысын да күреп торды. Ул, яшен тизлеге белән, алтын нуры артыннан атылды. Слизериннар төркеменең эзләүчесе Теренс Һиггс та аны күреп калды. Снитчка таба юнәлгәч, алар башка-баш бәрелештеләр, барлык аучылар да, үз эшләрен ташлап, дөньяларын онытып аларның узышуларын күзәтергә керește.

Һарри Һиггстан өлгеррәк булып чыкты – ул, кечкенә түгәрәк тупны, аның канат җилпүен күреп алды, һәм бар көченнән алга ыргылды – аны тотарга ниятләп, тизлеген арттырды – һәм кинәт –

ШАРТ! Астан, трибуналардан, Гриффиндор төкеме җанатарларының ярсулы гөрелтесе ишетелде – Маркус Флинт Һарриның юлына юри каршы төште һәм Һарри бар көченә чытырдатып себеркесенә ябышты, үз гомере аңа бик кадерле иде.

— Гаделсезлек! – дип кычкырды Гриффиндорлар.

Терекөмеш ханым Флинтка ачулы караш ташлап, кисәтү ясады, һәм Гриффиндорларга бер өстәмә гол кертү мөмкинлеге бирде. Бу ыгы-зыгы вакытында алтын снитч, әлбәттә, күздән югалды.

Трибунадан Дин Томасның «Уеннан куып чыгарыгыз үзен! Кызыл кәрт аңа!» – дип кычкыруы ишетелде.

— Дин, бу сиңа футбол түгел, – дип исенә төшерергә ашыкты Рон. —Квиддичта уенчыларны куып чыгарып булмый, һәм гомумән, кызыл кәрт – нәрсә ул?

Әмма Һагрид Дин яклы иде.

— Аларга кагыйдәләрне үзгәртергә кирәк, Флинт Һаррины җиргә дә бәреп төшерә ала иде бит.

Шәрехләп утыручы Ли Джордан, дәшмәү яхшырак икәнлеген белсә дә, читтә кала алмады, үз сүзен кыстырды.

— Бу кадәр аермачык һәм оятсыз тәртип бозудан соң…

— Джордан! – дип сукранды Профессор Макгонагал.

— Мин башкача әйтергә теләгән идем: бу ачыктан-ачык һәм нәфрәт тулы гаделсезлектән соң…

— Джордан, мин сине тагын бер кат кисәтәм…

— Ярар, ярар. Флинт Гриффиндор такымы эзләүчесенең гомерен кыя язды, әмма бу күңелсез хәл башка кеше белән дә була ала иде. Минем монда бер шигем дә юк, тәк, Гриффиндорларда пенальти, Спиннет квоффлны ата, проблема юк һәм без уенны дәвам итәбез, пас Гриффиндорлар кулында.

Ул арада тагын бер бладжер, куркыныч сызгырып, Һарриның баш очыннан үтеп китте. Аның себеркесе кинәт юлдан тайпылды. Сыңар мизгел эчендә ул инде себеркедән егылам дип уйларга өлгерде. Аннан себеркесенә ике кулы һәм ике аягы белән чытырдатып ябышты. Аның үз гомерендә бу кадәр курыкканы юк иде.

Барысы да янәдән кабатланды. Себеркесе аны һич тыңламый иде, әйтерсең аның Һаррины егасы килә. Әмма Нимбус-2000 себеркеләренең үз җайдакларын алай җиргә бәреп төшерә торган гадәтләре юк иде. Һарри себеркесен Гриффиндор капкасына таба бормакчы иде; ул хәтта Вудка уенны вакытлыча туктатып тору үтенече белән мөрәҗәгать итмәкче булды – һәм шунда ул үз себеркесенең аңа бөтенләй буйсынмавын аңлап алды. Ул аны берничек тә кирегә бора алмады. Бу вакыттан алып себерке үз юлы белән барды. Ул һавада зигзаг ясап, гайрәтле сызгырып очып йөрде, Һарри көч-хәл белән егылмый калды.

Ли һаман да шәрехләр биреп утыра иде.

— Слизериннар һаман алда, квоффл Флинт кулында, Спиннетны үтә, Беллны үтә, чыраена бик каты итеп бладжер бәрелә, борыны сынгандыр дип өметләнәм – мин, әлбәттә, шаяртам, профессор, – Слизериннар квоффлны ата һәм, юк…

Слизерин җанатарлары дәррәү кул чаба иде. Уенга бирелеп, берсе дә Һарри себеркесенең үз-үзен сәер тотуын күрмәде. Ә ул исә аны һаман биеккә, уеннан өскәрәк өстери иде.

— Һарри нәмә майтара соң ул анда, һич аңламаем, – дип үзалдына мыгырданды Һагрид, бинокльдән аны күзәтүен дәвам итеп. — Мин аны ныклап белмәсәм, ул себеркесен тыңлата алмай дип уйлар идем, әмма бу бит Һарри, моның булуы мөмкин түгел…

Кинәт бар халык, күккә карап, Һаррига төртеп күрсәтте. Бу вакытта аның себеркесе әйләнә дә әйләнә, ә Һарри исә көч-хәл белән генә асылынып тора иде. Бар кеше көрсенеп куйды. Һарриның себеркесе кинәт сикерде һәм аны төртеп төшерде. Һарри көчкә бер кулы белән генә эләгеп калды.

— Әллә Флинт бәрелгәннән соң, аның белән бер-бер хәл булдымы икән? – дип пышылдады Шеймус.

— Алай булалмый, – диде Һагрид, калтыранган тавыш белән. — Себеркене сихердән башка бернәрсә дә эштән чыгара алмай, балаларның Нимбус-2000не шулай итәргә көче җитә алмас иде.

Бу сүзләрне ишеткәннән соң Һермиона, Һагридның биноклен сорап торды, әмма ул, Һаррины карау урынына, ду килеп кешеләр төркеменнән кемнедер эзли иде.

— Син нәрсә эшлисең? – дип сорады Рон, зарланулы тавыш белән. Аның битләре агарынган иде.

— Мин моны белгән идем, – дип көрсенеп куйды Һермиона. — Снейпка күз төшер әле.

Рон бинокльне аның кулыннан тартып алды. Снейп аларга каршы якта трибунаның уртасында утыра иде. Аның күз карашы Һаррига төбәлгән, һәм ул бертуктаусыз авыз эченнән нидер мыгырдана иде.

— Ул нидер эшли – себеркене сихерли, – диде Һермиона.

— Без моңа комачаулар өчен нәрсә эшли алабыз соң?

— Бу эшне үземә калдыр.

Рон тагын нидер әйтеп өлгергәнче, Һермиона күздән югалды. Рон бинокльне Һаррига таба кире борды. Аның себеркесе шулкадәр нык дерелди иде, Һарриның башка анда асылынып тора алмаячагы көн кебек ачык иде. Халык, авызын ачып, коты алынып аягөсте шушы хәлне күзәтә иде. Бертуган Уизлилар Һаррига ярдәмгә килеп җиттеләр, һәм аны үзләренең себеркеләренә тартып китермәкче булдылар. Әмма бар да юкка: алар Һаррига кул сузарлык якынлыкка килгән саен, аның себеркесе өскәрәк сикерә. Бертуганнар аскарак төшеп, Һарри астында әйләнә башладылар. Аларның исәбе – Һарри егыла калса, аны тотып алу. Ул арада Маркус Флинт беркем дә карамаганда квоффлны биш тапкыр рәттән Гриффиндорларга атты.

— Йә инде, Һермиона, – дип мыгырданды Рон, өметсез генә.

Һермиона үзенә юл ярып, Снейп торган җиргә якынлашты, һәм менә аларны бер рәт кенә аерып тора. Ул ашыгуыннан хәтта үзе аяктан бәреп ега язган про-

фессор Квирелллдан да гафу үтенеп тормады. Снейп янына килеп җитү белән, ул утырды, үзенең тылсым таягын кулына алды һәм алдан әзерләп куйган сүзләрен кабатлады. Якты зәңгәр утлар аның таяк болгавыннан барлыкка килеп, Снейп мантиясенең итәген ялмап алдылар.

Ярты минуттан соң Снейп үзен ут камап алуын сизде. Кинәт чәрелдәгән тавыш Һермиона үз эшен башкарып чыгара алганын аңлатты. Ул утны кечкенә савытка кертеп, кесәсенә салып куйды, һәм, кеше-кара күргәнче дип, рәт буенча үзенә юл ача-ача, кире китте. Снейп беркайчан да ни булганын белмәячәк.

Нәтиҗәсе озак көттермәде. Һарри, ниһаять, үз себеркесенә менеп атланды.

— Невилл, күзләреңне ача аласың, – диде Рон. Соңгы биш минутны Невилл Һагридның пәлтәсенә капланып үксегән хәлдә үткәргән иде.

Һарри кинәт җиргә таба ыргылды. Бар кешенең карашы аңа төбәлгән иде. Ул, укшырга җыенган кеше төсле, кулы белән авызын каплап бара иде. Ул себеркесеннән дүртаяклап төште, ютәлләп куйды, һәм шулчакны барысы да аның кулында ниндидер алтын ялтыравын күреп алды.

— Мин снитчны тоттым! – дип кычкырды ул, аны башы янында болгап. Уен шулай тәмам буталган ноктада тәмамланды.

— Ул аны тотмады, ә йотты, – дип әләкләргә ашыкты Флинт, егерме минут узгач та. Әмма аңа беркем дә игътибар бирмәде, чөнки Һарри уен тәртибен бозмаган иде, ә Ли Джордан исә, шатланып уен нәтиҗәсен кычкыруын дәвам итте: Гриффиндорлар такымы 170:60 исәбе белән җиңү яулады. Һарри боларның берсен дә ишетмәде. Ул инде Һагридның алачыгында Рон һәи Һермиона белән каты чәй эчеп утыра иде.

— Бу Снейпның эше, – дип аңлатты Рон. — Без Һермиона белән аны үз күзләребез белән күрдек. Ул, синнән күзен алмыйча, синең себеркеңне каргап, нидер мыгырданып тора иде.

— Сафсата бу, – диде Һагрид. Ул трибунада аның янында гына басып торган балаларның ни сөйләшкәнен ишетмәгән иде.. — Нәмәгә Снейп алай эшләргә тиеш?

Һарри, Рон һәм Һермиона бер-берсенә карашып алдылар, һәм Һагридка дөресен әйтергәме, юкмы дип икеләнеп торган арада, Һарри дөресен сайлады.

— Мин аның турында бер әйбер белдем, – диде ул Һагридка. — Һэллоуин вакытында ул өч башлы эт яныннан узмакчы булган. Һәм ул аны тешләгән. Безнең уйлавыбызча, ул эт саклаган әйберне урларга җыенган.

Һагридның кулыннан чәйнеге төшеп китте.

— Син Мамыккай хакында каян белдең? – диде ул.

— Мамыккай?

— Әйе. Ул – минем этем. Мин аны былтыр барда бер грек малаеннан алган ием. Соңыннан мин аны Дамблдорга бирдем, сакчы итеп…

— Чынлапмы? – дип түземсезләнде Һарри.

— Җитте, миңа башка сорау бирмә, – дип, караңгы чырай белән җавап кайтарды Һагрид. — Бу – бик зур сер. Барлык серләрнең дә сере!

— Әмма Снейп аны урларга җыенган иде бит!

— Сафсата, – диде кабаттан Һагрид. – Снейп – Һогвартс укытучысы, ул мондый эшкә бармас.

— Ник алайса ул Һаррины үтермәкче иде соң? – дип кычкырып җибәрде Һермиона.

Бүгенге вакыйгалардан соң Һермиона Снейп хакында үз фикерен бөтенләй үзгәртте.

— Һагрид, мин каргышның ни икәнен беләм, мин бу турыда бик күп китаптан укыдым. Моның өчен сихерләнүче кешедән күзне алырга ярамый, ә Снейп Һаррига караганда күзен бер тапкыр да йоммады!

— Мин сезгә бу дөрес түгел дидем бит инде, – дип кызып китте Һагрид. – Мин Һарриның себеркесе ник алай кыланганын белмәем, әмма Снейп үз укучысын андый куркыныч астына куймас иде! Хәзер өчегез дә игътибар белән мине тыңлагыз: сез үзегезгә кагылмаган нәрсәләргә тыкшынасыз. Бу бик куркыныч. Сез ул этне һәм аның нидер саклавын бөтенләй хәтерегездән сызып ташлагыз. Бу профессор Дамблдор белән Николас Фламельгә генә кагыла…

— Әһә, – диде Һарри. — Димәк, монда Николас Фламель исемле кешенең катнашы бар, шулаймы?

Һагридның үз-үзенә ачуы чыккан иде ахрысы.

УНИКЕНЧЕ БҮЛЕК

Рәлтемө көзгесе

Раштуа якынлаша иде. Декабрь уртасы иртәләренең берсендә Һогвартс, йокыдан уянуга, үзенең берничә фут кар белән капланганын ачыклады. Күл дә боз булып катты. Бертуган Уизлиләрне исә берничә кар йомарламын тылсымлап, профессор Квиреллның артыннан куып, чалмасының артына сугарга мәҗбүр иткәне өчен җәзаларга да өлгерделәр. Күктә котыра башлаган бураннан исән-имин чыгып, хатларын җиткерә алган ябалакларны Һагридка тапшырырга туры килде, ул, аларны янә очырып җибәргәнче, сәламәтлекләрен кайгыртырга тиеш иде.

Барысы да кышкы ялларның башлануын көтте. Гриффиндорның Уртак Бүлмәсендә һәм Олы Залда каминнар дөрләде, әмма үтәли җил искән коридорларда бик салкын булды, ә сыйныф бүлмәләрендәге тәрәзәләр кискен җилдән калтырап куялар иде. Профессор Снейпның җир астында урнашкан бүлмәсендә уза торган дәресләрдә иң авыры туры килде: сулаган чакта борыннарыннан салкын пар чыгып торды, шуңа күрә барысы да үз җылы казаннарыннан ерак китмәскә тырыштылар.

— Мин шундый кызганам аларны, — диде Драко Малфой төнәтмәләр дәресенең берсендә. — Раштуада өйләрендә беркем көтмәгәнлектән, Һогвартста калырга мәҗбүр булган кешеләрне, мин әйтәм.

Бу сүзләрне әйткәндә ул Һаррига карап торды. Крэбб белән Гойл авызларын ерып куйдылар. Арыслан балыгының төелгән умыртка сөяген үлчәп торган Һарри аларга дәшеп тә карамады. Малфой квиддич матчы булган көнннән соң күңелгә тагын да ятышсызракка әйләнде. Слизеринның җиңелүенә эче пошып, ул киләсе уенда эзләүчегә Һарри урынына олы авызлы бака алырлар дип көлдертергә тотынган иде. Әмма аннары ул моның беркемгә дә кызык булмавын аңлады, чөнки барысы да Һарриның сикереп-тибенеп торган себеркесендә тотынып калуына соклана иде. Шуңа күрә ачуы чыгып беткән һәм көнләшә башлаган Малфой Һарриның үз гаиләсе булмавы белән үрти башлады.

Һарриның бу Раштуада Бүрекүз урамына кайтмавы чын иде. Профессор МакГонагалл бер атна элек каникулларда калучы укучылар исемлеген төзегәндә, Һаррины шунда ук бу исемлеккә кертеп тә куйдылар. Һарри үзе өчен бик борчылмады, күрәсең, бу Раштуа аның гомерендә иң яхшысы булыр. Абыйлары белән бергә Рон да кала, чөнки мистер һәм миссис Уизлиләр Чарли янына Румыниягә кунакка китәләр иде.

Җир астындагы төнәтмәләр дәресеннән чыккач, алар бөтен коридорны каплаган чыршыны күрделәр. Астарак күренгән ике гаять зур аяк һәм каты итеп мышнаган тавыш монда Һагридның булуын белдерде.

— Сәлам, Һагрид, булышыйкмы? – дип сорады Рон, башын ботаклар арасын-

нан сузып.

— Ю-юк, барысы да яхшы әле, рәхмәт, Рон.

— Моны юлдан ала алмассыз микән? – артта Малфойның салкын һәм сузынкы тавышы ишетелде. – Син акча эшләргә тырышасыңмы, Уизли? Һогвартсны бетергәч урманчы булырга өмәтләнәсеңдер инде. Гаиләң яшәгән йортка караганда Һагридның алачыгы гел сарай итеп күренәдер инде.

Ронның Малфойга ташлануы булды, шунда ук баскычтан менгән Снейп күренде.

— УИЗЛИ!

Рон Малфойның мантиясен җибәрде.

— Ул үзе гаепле, профессор Снейп, – диде Һагрид, зур кара чәчле башын агач астыннан сузып. – Малфой аның гаиләсен мыскыл итте.

— Шулай да булсын ди, әмма сугышу Һогвартс кагыйдәләрен боза, Һагрид, – диде Снейп бәрхет тавышы белән. – Гриффиндордан биш балл алына, Уизли, күбрәк булмаганга рәхмәтле бул. Үтегез, барыгыз да.

Малфой, Крэбб һәм Гойл чыршының энәләрен коя-коя эттеләр дә авызларын ерып киттеләр.

— Бирермен мин аңа, – Малфой артында тешләрен шыгырдатып әйтте Рон. – Көне җиткәч күрсәтермен әле…

— Икесендә күрә алмыйм, – диде Һарри. – Малфойны да, Снейпны да.

— Йә, борын салындырма әле, Раштуа җитә бит инде, — диде Һагрид. — Әйдүк, минем белән Олы Залга барыгыз әле, бер нәмә дә күрсәтермен.

Шулай итеп, Һарри, Рон һәм Һермиона Һагрид артыннан Олы Залга атладылар. Анда профессор МакГонагалл белән профессор Флитвик Раштуага бизәкләр белән кайнашалар иде.

— Аһ, Һагрид, соңгы чыршы… Әнә теге почмакка бастырыгызчы.

Зал бик күркәм күренә иде. Очлы яфрак һәм чыпчык җилеменнән үрелгән бәйләмнәр белән бөтен диварлар бизәлгән, ә бүлмәгә йөзләрчә шәмнәрдән һәм нәни генә кар бөртекләреннән ялтырап торган унике чыршы куелган.

— Каникулларыгызга кадәр ничә көн калды соң? — дип сорады Һагрид.

— Бер генә, – диде Һермиона. – Һәм тагын… Һарри, Рон, төшке ашка кадәр әле ярты сәгать вакыт бар, безгә китапханәгә кереп чыгарга кирәк.

— Эһ, әйе, дөрес әйтәсең, — диде Рон, ялтыраган алтын шарларны тылсым таягы белән яңа чыршыга алып барган профессор Флитвик ягыннан борылып.

— Китапханәгә? — диде Һагрид, алар белән бергә залдан чыгып — Яллар ал-

дыннанмы? Мавыгып киткәнсез ахры?

— Ә без дәрес өчен түгел, – шатланып әйтте Һарри. – Син Николас Фламель турында сүз чыгарганнан бирле без аның кем икәнен белергә тырышабыз.

— Сез нәмә? – Һагрид аларга аптырап карады. – Тыңлаң әле… Мин сезгә әйттем бит инде: ташлагыз ул эшегезне. Эт саклаган нәрсә сезгә кагылмый.

— Без Николас Фламельның кем икәнен генә белергә телибез, шунда гына бөтен эш, – диде Һермиона.

— Әгәр инде син безгә барысын да сөйләп, безне кыенлыклардан азат итәргә теләсәң инде, – кушылды Һарри. – Без йөзләрчә китап актарып чыкканбыздыр инде, берсендә дә таба алмадык. Шыпырт кына әйтеп кара инде… Мин аның исемен кайдадыр укыганымны да беләм бит.

— Мин берни дә сөйләмәмен, – кискен рәвештә әйтеп куйды Һагрид.

— Алайса үзебезгә беләсе була инде, — диде Рон, һәм алар канәгатьсезлек белән карап калган Һагридны калдырып, китапханәгә киттеләр.

Һагрид аларга бу исемне чыгарып салганнан бирле алар чыннан да китапларда Фламель исемен эзләп карадылар. Снейп нәрсә урларга тырышканын башкача ничек белергә соң? Бөтен кыенлыклар – кайдан башларга белмәүдән, ә Фламельнең китапка эләгер өчен нәрсә эшләгәне дә ачык билгеле түгел бит. Ул *«Егерменче гасырның бөек тылсымчылары»нда* да, *«Хәзерге заманның иң күренекле тылсымчылары»нда* да юк иде; аны шулай ук *«Заманабызның әһәмиятле тылсым ачылышлары»нда* да, *«Тылсымчылык тармагындагы иң яңа казанышларны өйрәнү»дә* дә табарлык түгел иде. Һәм монда, әлбәттә, гаять зур китапханә, дистә меңнәрчә китап; меңләгән киштә, йөзләгән тар рәт бар бар иде әле.

Һермиона фәннәр һәм атамалар исемлеген алып, эзләргә тотынды, ә Рон, сайлаганда уйланып тормыйча, төрле китапларны актара башлады. Һарри Тыелган бүлеккә таба юнәлде. Күптән түгел ул монда Фламель турында берәр нәрсә бар микән дип уйлана башлаган иде. Кызганычка каршы, бу китапларны карарга рөхсәт алу өчен укытучылардан махсус кәгазь алырга кирәк, ә Һарри беркайчан да аны ала алмавын белә иде. Бу китапларда Һогвартста өйрәтелмәгән бик куәтле сихер турында язылган, һам аларны Караңгы Көчләрдән Саклану дәресләрен тирәнтен рәвештә өйрәнүчеләр генә укый ала.

— Нәрсә эзлисең, энем?

— Юк, бернәрсә дә, – диде Һарри.

Китапханәче мадам Пинс аңа каурыйлардан ясалган себерке белән янады.

— Алайса кит бу бүлектән, хәерлерәк булыр. Бар кит!

Тиз генә берәр әкият уйлап табып сөйли алмаганына үкенеп, Һарри китапханәдән чыкты. Ул, Рон һәм Һермиона мадам Пинстан Фламель турында берни дә сорамаска килештеләр. Алар мадам Пинсның аларга ни дә булса күрсәтә алуына ышаналар иде, әмма Снейпның ишетүе бик ихтимал булганга, эшне кур-

кыныч астына куймадылар.

Һарри икесен коридорда көтте, бәлки алар берәр нәрсә таба алганнардыр, гәрчә Һарри моңа бик нык ышанмаса да. Алар инде ике атна эзлиләр, әмма дәресләре арасында гына буш вакыт булуы аркасында аларның бернәрсәне дә тапмауларына гаҗәпләнәсе юк иде. Хәзер аларга иң кирәкле нәрсә мадам Пинсның арка артында сулап торганын сизмичә генә рәхәтләнеп китаплар арасында эзләнү иде.

Биш минут үткәч, Рон белән Һермиона, башларын селкеп Һаррига кушылдылар. Алар төшке аш ашарга киттеләр.

— Сез мин булмаганда да караштыргаларсыздыр бит? – диде Һермиона. – Һәм берәр нәрсә тапсагыз, миңа ябалак җибәрегез.

— Син дә үз ата-анаңнан Фламельнең кем икәнен беләләрме дип сора, – дип әйтте Рон. – Алардан курыкмыйча да сорап булыр иде.

— Алар икесе дә дантист, курыкмасаң була, — диде Һермиона.

***

Каникуллар башлангач, Рон белән Һарри вакытларын шулкадәр шәп үткәргәнгә, Фламель турында баш ватарга вакыт та юк иде. Бөтен йокы бүлмәсе хәзер аларныкы иде, ә Уртак Бүлмә гадәттәгедән бушрак булды, шуңа күрә алар учак янында яхшы кәнәфиләрдә утыра алдылар. Алар сәгатьләр буена нәрсә телиләр, шуны ашап утырдылар, чәнечкеләренә икмәк, сумса, зефир алып, Малфойны куып чыгару юллары турында сөйләштеләр, хәтта бу юллар тормышка ашырырлык булмаса да.

Шулай ук Рон Һаррины тылсымлы шахматка өйрәтә башлады. Бу уен нәкъ маглларның шахматлары сыман иде, әмма тактадагы фигуралар җанлы булганга, уен чын сугышта гаскәр белән идарә иткәнне хәтерләтә иде. Ронның шахмат тупланмасы бик иске һәм кыршылган иде. Аның булган барлык әйберләре сыман, шахматы да башта аның гаиләсенең берәр икенче кешенеке булган, ә бу очракта – аның бабасыныкы. Һәрхәлдә, иске фигуралар яңалардан бер дә ким түгел. Рон аларны бик яхшы белә, шуңа күрә аларны үзе теләгәнчә уйната алды.

Һарри Шеймус Финниган биргән фигуралар белән уйнады, әмма алар аңа бер дә ышанмадылар. Ул әле бик яхшы уенчы түгел иде, шуңа шахмат фигуралары аңа төрле сәер киңәшләр биреп торды: «Мине анда җибәрмә, атны күрмисеңмени? Әнә аны җибәр, аны югалтсак та була».

Раштуа җиткәндә, Һарри иртәгәсе көннән тәм-томнар һәм шатлык көтте, әмма бүләкләр турында уйлап та карамады. Ләкин иртән уянгач, күзенә чалынган беренче әйбер караваты янына җыелган бүләкләр өеме булды.

— Раштуа бәхет китерсен, – диде Рон, йокысыннан уянмыйча. Һарри караватыннан торып киемнәрен киде. — Сиңа да, – дип әйтте Һарри. — Күрдеңме моны? Миңа бүләкләр килгән!

— Ә син нәрсә көттең, шалканмы? — диде Рон, Һарриныкыннан күпкә олырак

булган өеменә борылып.

Һарри өске төргәкне алды. Ул калын көрән кәгазьгә төрелгән, аның өстенә «*Һагридтан Һаррига*» дип тырналып язылган иде. Эчендә исә тупас кына юнып ясалган агач флейта ята иде. Һагрид аны үзе ясаган булса кирәк. Һарри өреп карады, ябалакны хәтерләткән тавыш яңгырады.

Икенчесендә, бик кечкенә төенчектә, язу да бар иде.

> *«Без синнән хат алдык, сиңа Раштуа бүләген җибәрәбез. Вернон җизни белән Петуния ападан»*

Язуга скотч белән илле пенс тәңкәсе беркетелгән иде.

— Нинди ягымлы хат, – диде Һарри.

Рон бу илле пенска бик гаҗәпләнде.

— Бик сәер! – диде ул. – Ә нинди ясалыш! Бу акчамы?[1]

— Үзеңә калдырырсың, – диде Ронның шаккатуынан көлгән Һарри. — Һагрид һәм апам белән җизни… Ә моны кем җибәргән?

— Мин кемнән икәнен беләм бугай, – диде Рон, бераз кызарып һәм өемнең тырпайган бер өлешенә төртеп. — Минем әни. Мин аңа син бернинди бүләк тә көтмисең дип әйткән идем, һәм… аһ, юк, – мыгырдады ул, – ул сиңа Уизли свитерын бәйләгән.

Һарри бүләген ачты һәм зөбәрҗәт төсендә бәйләнгән калын свитер белән өй ирислары салынган олы савытны тапты.

— Ел саен ул безгә свитерлар бәйли, – диде Рон, үзенекен ачып. – Һәм минеке һәрвакыт караңгы-кызыл төстә була.

— Мине бик нык олылаганнар, — дип әйтте Һарри, бик тәмле булып чыккан ирисны кабып карагач.

Киләсе бүләгендә дә кәнфитләр булды — Һермиона олы бер савыт тутырып шоколадлы бакалар җибәргән.

Бер генә төргәк ачылмый калды. Һарри аны күтәрде һәм капшап карады. Ул бик җиңел иде. Һарри аны сүтеп җибәрде.

Нindидер сыекча сыман көмеш-соры нәрсә бөрмәләре белән ялтырап идәнгә төшеп китте. Рон аһ итеп куйды.

— Минем болар турында ишеткәнем бар, — диде ул басынкы тавыш белән, һәм Һермиона җибәргән Һәр тәмдәге борчакларны төшереп җибәрде. — Әгәр бу мин уйлаган нәрсә булса, бу бик сирәк һәм кыйммәтле әйбер.

— Нәрсә соң бу?

1 Бөекбританиядә 50 пенслык тәңкә җидепочмаклы итеп сугыла, тылсымчыларның тәңкәләре гел түгәрәк булганга, Рон бик гаҗәпләнә.

Һарри ялтырап торган көмеш тукыманы идәннән күтәрде. Капшап карауга ул бик сәер итеп тоелды, әйтерсең, тукыма эченә су салынган иде.

— Бу – Күренмәс мантия, — диде Рон, зур ихтирам белән. — Әйе, бу шул… өстеңә ябып кара әле

Һарри мантия белән җилкәләрен каплады, һәм Рон кычкырырга кереште.

— Бу шул! Аска кара!

Һарри аска, аякларына карады, әмма аяклары юк иде. Ул көзге янына ташланды. Ул үзенең чагылышын күрде, әмма һавада башы гына очып торды, калган тәне гел күренмәс булган иде. Ул мантияне башы өстенә каплады, аның чагылышы бөтенләй югалды.

— Монда язуы да бар! – кинәт кенә әйтте Рон. – Мантиясеннән килеп төште!

Һарри мантиясен салды һәм хатны алды. Анда әлегә ул моңарчы күрмәгән каләм белән язылган сүзләр иде:

Әтиең һәлак булганчы аны миндә калдырган иде.
Хәзер исә аны сиңа кайтарырга вакыт.
Дөрес итеп куллан.
Раштуа сиңа бәхет китерсен.

Кем язганы турында бернинди хәбәр дә булмады. Һарри язуына текәлде. Рон әле һаман мантиягә гаҗәпләнә иде.

— Моның берсен алыр өчен теләсә нәрсәне дә бирер идем, – диде ул. – Теләсе нәрсәне дә… Ни булды?

— Берни дә, — диде Һарри. Ул үзен бик сәер итеп хис итте. Кем җибәргән аңа мантияне? Ул чыннан да әтисенеке булганмы?

Ул тагын нидер әйтергә яки уйларга өлгермәде, чөнки йокы бүлмәсенең ишеге ачылды һәм алар янына Фред һәм Джордж Уизлиләр килеп керде. Һарри мантиясен тиз генә качырып куйды. Әлегә аны кемгә дә булса күрсәтәсе килми иде.

— Раштуа бәхетле булсын!

— Һәй, кара, Һаррига да Уизли свитеры килгән!

Фред белән Джордж зәңгәр свитерларын кигәннәр дә инде, берсендә сары белән зур «Ф», ә икенчесендә «Д» хәрефе ясалган иде.

— Һарриныкы безнекеләреннән дә яхшырак, – диде Фред, Һарриның свитерын алып. – Әни гаилә әгъзасы булмаганнар өчен ныграк тырыша ахрысы.

— Ә нигә син үзеңнекен кимәдең, Рон? – таләпчән генә сорады Джордж. – Әйдә, ки инде, алар бит җылы да, матур да.

— Мин караңгы-кызылны яратмыйм, – дип ыңгырашты Рон, теләмичә генә свитерны башыннан киеп.

— Синекендә хәреф юк әле, – карап әйтте Джордж. – Ул без үз исемнәребезне онытырбыз дип уйлыйдыр инде. Әмма без аңгыра түгел — безнең исемнәребез Дред һәм Фордж икәнен беләбез.

— Бу нинди тавыш?

Перси Уизли башын ишек аша сузып аларга бик тискәре караш белән карады. Ул да үз свитерын кулына тотып ярты юлын үткән иде инде. Фред аны тотып алды.

— «П» – «Префект» дигәнне аңлата. Ки инде, Перси, әйдә, без дә үзебезнекеләрен кидек, хәтта Һаррида да берсе бар.

— Минем... киясе... килми, — дип мыгырданды Перси, һәм игезәкләр, Персиның күзлеген авыштырып, аның свитерын башы өстеннән кидертергә тотындылар.

— Ә син бүген префектлар белән утырмыйсың, — диде Джордж. — Раштуа — ул гаилә бәйрәме.

Алар Персины, аркасына төртә-төртә бүлмәдән чыгардылар, свитер аның кулларын яннарына кысып куйган иде.

***

Һарриның гомерендә дә мондый Раштуа ашында булганы юк иде. Йөзләрчә кыздырылган симез күркә; кыздырылган һәм пешерелгән тау-тау бәрәңге; сосиска белән тутырылган савытлар; майда йөзгән яшел борчак касәләре; көмеш савытларда куе соуслар, мүк җиләге соусы һәм берничә фут саен куелган тылсым шапылдавыклары[1] өстәлгә тезелгән. Бу хикмәтле шапылдавыклар гадәттә Дурсльләр сатып ала торган кечкенә пластмас уенчыклар һәм нечкә кенә кәгазь башлыклар салынган магл шапылдавыкларына тамчы да охшамаган иделәр. Һарри тылсымлы шапылдавыгын Фред белән бергә тартып җибәрде, бу шыпылдавык «баһ» кына дип шартлап калмады, туп аткан тавыш белән бөтен тирә якны зәңгәр төтен-томан белән каплап алды, ә аның эченнән чын адмирал эшләпәсе белән берничә ак тычкан да чыкты. Баш өстәлдә Дамблдор очлы тылсымчы эшләпәсен төсле капорга алыштырып, профессор Флитвик сөйләгән мәзәкләрдән көлеп утыра иде.

Күркә итеннән соң кап-кайнар Раштуа пудингы бирделәр. Перси аның бер кисәгенә яшерелгән көмеш сикльне кабып, чактан тешен сындырмады. Һарри күбрәк шәраб сорап алган саен бите һаман кызара баручы Һагридка карап торды; соңыннан инде Һагрид профессор МакГонагаллны яңакларыннан үбеп куйды, ә ул, Һарриның гаҗәпләнүенә каршы, хихылдый һәм кызара башлады, аның биек эшләпәсе кырыйга авышты.

Һарри, ниһаять, өстәлдән торып киткәндә, аның кулында шапылдавыклардан чыккан бик күп әйбер бар иде: беркайчан да шартламаслык балкып торган һава шарлары да, «Сөяләңне үзең үстер» тупланмасы да, тылсымлы шахмат өчен яңа фигуралар да алды ул. Ак тычканнар исә каядыр юкка чыктылар, Һаррига алар үз гомерләрен миссис Норрисның Раштуа ашы булып өзгәннәрдер дип то-

1 Шапылдавык – хлопушка.

елды.

Һарри белән Уизлиләр көннәрен бик күңелле үткәрделәр: котырып-шашып, урамда кар атыштылар. Аннары, суык көндә су булып, тирләп өшегәч, алар бик тиз тын алып Гриффиндорның Уртак Бүлмәсенә керделәр: анда Һарри яңа шахмат фигуралары белән уйнап, шаккатмалы итеп Ронга җиңелде. Әгәр Перси аңа булышырга тырышмаса, бәлки ул кадәр кеше көлдерерлек итеп җиңелмәс тә иде дип уйлады ул.

Күркә сэндвичлары, көлчә, татлы баликмәк һәм Раштуа гөбәдиясе белән чәй эчкәч, һәрберсе дә үзен тукланган итеп хис итте, берәр нәрсә эшләр урынына аларның йоклыйсылары да килә башлады, шуңа күрә Персиның префект тамгасын тартып алган Фред белән Джордж артыннан бөтен Гриффиндор манарасы буйлап йөгерүен утырып карарга гына хәлләре калды аларның.

Бу көнне Һарри гомерендә иң күркәм Раштуасын үткәрде. Әмма бер нәрсә өчен аның һаман да эче янды. Йокларга яткач кына ул, ниһаять, аның турында уйлый башлады. Күренмәс мантия һәм аны җибәргән кеше хакында иде аның уйлары.

Күркә ите белән гөбәдия ашап туйган Рон караватының челтәрләрләрен тартып куйгач та бернинди сүзсез йокыга чумды. Һарри караватының кырыена таба иелде һәм ятак астыннан мантиясен алды.

Әтисенеке... бу аның әтисенеке булган... Ул ефәк кебек йомшак, һава кебек җиңел тукыманы бармаклары арасыннан үткәрде. «Дөрес итеп куллан», — дип әйтелгән иде хатта.

Хәзер ул аны сынап карарга тиеш. Ул караватыннан торды һәм үзен мантия белән каплады. Аякларына караганда, ул ай яктысын һәм шәүләләрне генә күрә иде. Бик сәер хис иде бу.

Дөрес итеп куллан.

Кинәт кенә Һарриның йокысы ачылды. Аңа бу мантия аша белән бөтен Һогвартс ачыла бит. Тынлыкта һәм караңгыда басып торган Һаррины дулкынлану биләп алды. Моның белән ул теләсә нинди урынга бара ала, ә Филч беркайчан да моны белмәячәк.

Рон йокысында нидер сөйли башлады. Һарри аны уятырга тиешме? Нәрсәдер аны бу эштән туктатып калды... Әтисенең мантиясе... бу беренче тапкырында мантиясен үзе генә кулланасы килде.

Ул йокы бүлмәсеннән чыкты, һәм баскычлар аша төшеп, сурәт уемыннан чыгып китте.

— Кем монда? — дип сорады Таза Леди. Һарри дәшмәде. Ул тиз генә коридор аша китте.

Ул кая барырга тиеш? Ул туктады, аның йөрәге тиз итеп дөп-дөп тибә башлады, бик күп фикерләр туды. Һәм аннары ул бер уйга килде. Китапханәнең Тыелган бүлеге. Анда ул үзе теләгәнчә озак вакыт укый ала иде, Фламельнең кем

булуын белгәнчегә кадәр. Ул Күренмәс мантиясен ябынып алга китте.

Китапханәдә бик караңгы һәм куркыныч иде. Һарри китап сафларын күрер өчен утны яндырды. Лампа һавада очкан сыман иде, Һарри аны куллары белән ничек тотканын сизсә дә, бу күренеш барыбер аның бала йоннарын кабарта иде.

Тыелган бүлек нәкъ китапханәнең иң теге башында иде. Бу китапларны башкаларыннан аерып торган бау аша әкрен генә атлап чыккач, Һарри, лампасын күтәреп, китапларның исемнәрен укый башлады.

Алар аңа күп нәрсә турында сөйләмәделәр. Аларның төпсәләрендә куба башлаган алтын хәрефләр белән Һарри аңлый алмаган чит тел сүзләре язылган. Бер китапта канга охшаган кара тап бар. Һарриның чәч төпләре хәрәкәткә килде. Бәлки ул уйлап кына чыгаргандыр, ә бәлки юктыр, әмма ул китаплардан алар монда йөрергә тиеш булмаган кеше йөрүе турында белгән сыман тыныч кына пышылдаган тавышларын ишеткәндәй булды.

Ул берәр кайдан булса да башларга тиеш иде. Лампасын идәнгә куеп, ул берәр кызык китап карар өчен астагы киштәгә күз салды. Аның күзләренә кара һәм көмеш төсләрдәге олы китап ташланды. Ул, китап авыр булуы сәбәпле, аны көчкә-көчкә киштәдән чыгарды, һәм тезләренә чүгәләп аны ачты.

Үзәк өзгеч тавыш тынлыкны ярды: китап кычкыра иде! Һарри аны япты, әмма кычкыру һаман туктамады; кискен, өзелмәс һәм колак тондыргыч нотада дәвам итте ул. Һарри артка атлады, сөрлегеп, лампасын бәрде, ут шунда ук сүнде. Ул, тәмам каушап бетеп, коридорның икенче ягыннан килгән тавышларны ишетте дә, кычкырган китапны киштәгә ыргытып, йөгереп китте. Ул качканда, Филч инде ишекләр янында басып тора иде диярлек; Филчның төссез кыргый күзләре Һарри аша карадылар, һәм Һарри Филчның кулы астыннан үтеп китте дә коридорга чапты, ә китап кычкырулары әле һаман аның колакларына ишетелә иде.

Ул кинәт кенә биек рыцарь киемнәре янында туктады. Китапханәдән йөгергәндә ул гел онытылып, кайда булганына да игътибар итмәде. Бәлки, караңгы булганга күрә, ул кайда килгәнен белмәгәндер дә. Аш бүлмәсе янында хәрби киемнәр бар икәнен белә иде ул, әмма бу бүлмә биш кат югарырак булырга тиеш иде.

– Сез, төнлә кемдер йөрсә, минем турыдан сезгә чыгуымны сораган идегез, профессор; кемдер китапханәдә булган – Тыелган бүлектә.

Һарри йөзенең кызарып-кызып баруын сизеп алды. Ул кайда гына булса да, Филч кыска юлны белергә тиеш иде, ә карлыккан тавыш һаман якыная барды, һәм Һарриның коты очты: бу тавышка Снейп җавап бирде.

– Тыелган бүлектәме? Ничек итсәләр дә, алар ерак китә алмаячаклар, без аларны тотарбыз.

Филч белән Снейп бер почмактан чыгып барганда, Һарри гел хәйран калды. Алар аны, әлбәттә, күрә алмыйлар, әмма бу бик тар коридор иде, һәм алар аның янына тагын да якынрак килсәләр, мантия аларны туктата алмас.

Ул мөмкин кадәр тавышсыз гына артка атлады. Сул якта бераз ачык ишек бар, бердәнбер өмет шунда иде. Ул, суларга кыймыйча һәм кискен хәрәкәтләр ясамаска тырышып, ишек аша чыгып китте, һәм, ни бәхет, бер тавыш та чыгармады. Алар аның яныннан үтеп киттеләр, шуннан соң Һарри, тирән итеп сулап, диварга терәлде, һәм ерагая барган адымнарны тыңлап торды. Ул чактан гына тотылмады. Берничә секунд үткәч кенә, ул качар өчен кергән бүлмәгә игътибар итте.

Ул кеше керми торган сыйныф бүлмәсенә охшаган иде. Уку өстәлләре белән урындыкларның караңгы шәүләләре диварга терәтелгән, кәгазь салырга дип куелган чүп чиләгенең асты өскә китерелгән. Ул йөзе белән басып торган диварның нәкъ каршында исә бу урынга хас булмаган, юл өстендә тормасын өчен генә монда кертелгән бер нәрсә тора иде.

Бу мул итеп бизәлгән алтын кысалы, ике үткен тырнаклы тәпиләргә баскан, биекле түшәмгә кадәр җиткән көзге иде. Өстәрәк ярым түгәрәк итеп сырлап язылган сүзләр бар иде: «Мәтәсрүкне рәлтем өңен зегегә рөй, легүт ензеге зөй».

Филч белән Снейпның тавышлары тынгач, Һарри, бераз тынычланып, көзгегә якынрак килеп карарга булды, әмма анда үзен күрмәде. Ул көзге алдына ук басты.

Кычкырып җибәрмәс өчен, ул куллары белән авызын капларга мәҗбүр булды. Аның йөрәге китап кычкырган чакка караганда да тизрәк тибә башлады, чөнки көзгедә ул үзен генә түгел, аның артында басып торучы кешеләрне дә күрде.

Әмма бүлмә буш иде. Тиз-тиз сулап, ул тагын көзгегә борылды.

Анда ул үзенең агарган йөзен һәм артында торган кимендә дистәләгән кешенең чагылышын күрде. Һарри җилкәсе аша артына карады, әмма монда беркем дә юк иде. Бәлки, алар да күренмиләрдер? Ул күренмәгән кешеләр тулган бүлмәгә эләккәндер дә, ә бу көзгенең хикмәте – күренмәүчеләрне күрсәтүдер?

Ул тагын көзгегә карады. Артында басып торган бер хатын-кыз елмаеп кулын болгый иде. Һарри аңа кулын сузды һәм артында бушлыкны тойды. Әгәр ул чынбарлыкта да булса, Һарри аңа кагыла алган булыр иде, чөнки чагылышлары бик якын тора иде. Әмма ул һаваны гына капшады – бу апа һәм башкалар көзгедә генә булып чыктылар.

Бу бик гүзәл ханым иде. Аның чәчләре караңгы-җирән төстә иде, ә күзләре… күзләре гел минеке шикелле, дип уйлады Һарри, көзге пыяласына якынрак барып. Ямь-яшел күзләр – нәкъ Һарриныкы сыман. Соңрак Һарри бу хатын-кызның елаганын күреп алды: елмайганын, әмма шул ук вакытта елаганын. Аның янына баскан биек, ябык, кара чәчле ир-кеше аны кочаклап алды. Ул күзлек кигән, ә чәчләре бераз тузган иде. Алар, нәкъ Һарриныкы сыман, баш өстендә тырпайганнар иде. Хәзер Һарриның борыны көзгедәге чагылышка тиеп китәр сыман тоелды: ул шундый якын килде.

— Әни? — дип пышылдады ул. — Әти?

Алар аңа елмаеп кына карап тордылар. Һарри әкрен генә көзгедәге калган кешеләрнең битләренә карады һәм аныкы сыман яшел булган башка күзләрне,

аныкы сыман булган башка борыннарны күрде, ә бер бабайның хәтта тезләре дә Һарриныкына охшаган иде. Һарри гомерендә беренче тапкыр үз гаиләсен күрде.

Поттерлар Һаррига елмаеп кулларын селтәделәр, ә ул аларга комсызланып карады, аның куллары көзге пыяласына кагылдылар, һәм аның бу пыяла аша кереп, калганнарга кушыласы килде. Ул күңелендә коточкыч авырлык тойды: шатлыгы да, әйтеп бетермәслек сыкрану да сыйган иде анда.

Монда күпме басып торгандыр, белмәде ул. Шәүләләр юкка чыкмады, ул ерактан ят тавыш ишетелгәнчегә кадәр аларга акаеп карап торды. Юк, ул монда кала алмый, аның әле кире йокы бүлмәсенә юл табасы да бар. Көч-хәл белән генә карашын әнисеннән алып, ул «Мин әле кайтырмын», дип пышылдады һәм бүлмәдән чыгып китте.

***

— Син мине дә уята ала идең, — ачуланып әйтте Рон

— Син бүген төнлә бара аласың. Мин дә кабат киләчәкмен, минем сиңа көзгене күрсәтәсе килә.

— Минем әниең белән әтиеңне күрәсе килә, — түзә алмыйча әйтте Рон.

— Мин бөтен гаиләңне, бөтен Уизлиләрне күрер идем, син башка абыйларыңны, бөтенесен күрсәтә алачаксың.

— Син аларны теләсә кайсы вакытны да күрә алырсың, — диде Рон. — Җәй көне безгә кил. Һәрхәлдә, бәлки ул вафат кешеләрне генә күрсәтәдер. Фламель турында берни дә таба алмавың бик кызганыч. Бекон булса да ашап кара, нигә син ашамыйсың?

Һарри ашый алмый иде. Ул әнисе белән әтисен күрде, һәм бүген төнлә ул аларны тагын күрәчәк. Ул Фламель турында гел онытты диярлек. Бу хәзер бик мөһим булып та күренми. Кемнең инде өч башлы этнең нәрсә саклаганын беләсе килсен? Снейп нәрсә урлаганын кем кайгырта инде, шулай бит?

— Синең хәлләрең әйбәтме? — диде Рон. — Бик сәер күренәсең.

***

Һарри теге көзге куелган бүлмәне таба алмавыннан бик курыккан иде. Рон белән мантиягә ябынып, алар бу төнне тагын да әкренрәк бардылар. Караңгы тыкрык-борылышлардан бер сәгатькә якын вакыт әйләнеп, Һарриның китапханәдән үткән юлын табарга тырыштылар.

— Мин өшим, — диде Рон. — Әйдә онытыйк та кире кайтык.

— Юк! — дип чыжылдады Һарри. — Мин аның кайдадыр монда булуын беләм.

Башка якта бер биек сихерче өрәге шуып китте, әмма башка беркем дә күренмәде. Ронның аяклары өшеп беткән дип ыңгыраша башлавы булды, Һарри рыцарь киемнәрен тапты.

– Бу монда – әйе, нәкъ монда!

Алар ишекне ачтылар. Һарри мантиясен салды һәм көзгегә таба йөгерде. Алар да анда иде. Әнисе белән әтисе аны күргәч шатланып киттеләр.

— Күрәсеңме? – пышылдады Һарри.

— Юк, берни дә күрмим.

— Кара! Бөтенесенә дә кара… Алар анда күп…

— Мин сине генә күрә алам.

— Ныграк кара, әйдә, минем урынга бас.

Һарри икенче бер якка китте, әмма Рон көзге каршында торганда, ул үз гаиләсен күрә алмады – пейсли төсләрендәге пижамадагы Рон гына күренде.

Әмма Рон көзгегә акаеп карый иде.

— Миңа кара әле син! — диде ул.

— Син үз яныңа баскан бөтен гаиләңне күрәсеңме?

— Юк — мин үзем генә. Әмма мин үзгәргәнмен. Мин өлкәнрәк, һәм мин – префект!

— Нәрсә?

— Мин… миндә Биллдагы сыман тамга бар, һәм мин Йорт һәм Квиддич кадәхләрен тотып торам. Мин квиддич капитаны!

Рон бу гаҗәп күренештән борылды һәм йотлыга-йотлыга Һаррига карады.

— Бу көзге киләчәкне күрсәтә дип уйлыйсыңмы?

— Ничек күрсәтә алсын инде ул? Минем бар гаиләм дә вафат… кая, мин карыйм әле.

— Син инде кичә төнлә үзеңә карап туйгансың, миңа да бераз вакыт бир.

— Син бит Квиддич Кадәхен генә тотып торасың, нәрсәсе кызык инде? Минем үз ата-анамны күрәсем килә.

— Этмә мине.

Коридор ягыннан кинәт килгән тавыш аларның әңгәмәсен туктатты. Алар үзләренең кычкырып сөйләшкәннәрен сизми дә калганнар иде.

— Тизрәк!

Рон өсләренә мантияне капларга өлгерде, һәм шул ук вакытта Миссис Норрисның ялтыраган күзләре күренде. Рон белән Һарри тавыш-тынсыз басып тордылар. Икесе дә бер нәрсәне уйлады: мантия мәчеләрдән яшерә микән? Мәче

берни дә күрә алмаган сыман торганнан соң, ул борылып чыгып китте.

— Монда бик куркыныч. Ул Филчка әйтә ала. Мин ул безне ишеткән дип уйлыйм. Киттек.

Һәм Рон Һаррины бүлмәдән алып китте.

* **

Киләсе иртәне кар әле эремәгән иде.

— Шахмат уйнарга телисеңме, Һарри? — диде Рон.

— Юк.

— Нигә әле безгә Һагрид янына төшеп менмәскә?

— Юк… Син бар…

— Мин синең нәрсә турында уйлаганыңны беләм, Һарри. Көзге турында. Бүген төнлә анда барма.

— Ник?

— Миңа бу турыда начар уйлар килә. Син болай да күп тапкыр куркыныч астында булдың. Филч, Снейп һәм миссис Норрис һаман йөргәләп торалар. Ә алар сине күрмәсә? Әгәр сиңа бәрелеп китсәләр? Син тагын берәр нәрсәне төшереп җибәрсәң?

— Син гел Һермиона сыман сөйлисең.

— Бу җитди эш, Һарри, барма.

Әмма Һарриның башында барып көзге каршына басарга дигән уйлар гына булды, һәм Рон аны туктата алмас.

* **

Өченче төнне ул теге юлны үткән төннәр белән чагыштырганда тагын да тизрәк тапты. Ул бик тиз атлады, каты тавыш чыгарганын да белде, әмма юлда беркемне дә очратмады.

Ә анда аңа тагын әнисе белән әтисе елмаеп торалар, ә бабаларының берсе аның алдында шатланып башын селки. Һарри көзге алдына идәнгә утырды. Монда Һарриның төне буе гаиләсе белән утыруын бернәрсә дә туктата алмас иде. Бернәрсә дә.

Әмма…

— Димәк, тагын килдең, Һарри?

Һарриның эче бозга әйләнеп катырдай булды. Ул артына әйләнеп карады. Дивар кырыендагы уку өстәлендә Альбус Дамблдор үзе утыра иде. Мөгаен, Һарри көзге янына барам дип Дамблдор яныннан берни күрмичә үтеп, аны сизмә-

гәндер дә.

— Мин… Мин сезне күрмәдем, сэр.

— Күренмәс булгач, үзең дә бик начар күрәсең икән, — диде Дамблдор. Һарри, аның елмайганын күргәч, җиңеләеп китте.

— Димәк, — диде Дамблдор, Һарри белән бергә утырыр өчен идәнгә шуып. — Син, синең алда булган йөзләгән кеше сыман, Рәлтемө көзгесенең гүзәллеген ачтың.

— Мин аның ничек аталганын белмәгән идем, сэр.

— Бу көзге нәрсә эшләгәнен аңлагансыңдыр инде дип өметләнәм.

— Ул… яхшы… ул миңа гаиләмне күрсәтә.

— Һәм ул Рон дустыңны үзен генә аучы булып күрсәтә.

— Сез ничек белдегез?

— Миңа күренмәс булыр өчен мантия кирәкми, — йомшак итеп әйтте Дамблдор. — Хәзер син Рәлтөмө көзгесенең нәрсә күрсәткәнен аңладыңмы?

Һарри башын селтәде.

— Әйдә аңлатыйм алайса. Җир йөзендәге иң бәхетле кеше Рәлтөмө көзгесен гади көзге итеп куллана алыр иде, чөнки ул бу көзгедә үзен ничек бар, нәкъ шулай итеп күрә. Бу ярдәм итәрме сиңа?

Һарри уйларына чумды. Һәм аннары ул әкрен генә:

— Бу безне без теләгәнчә генә күрсәтә, — дип әйтте.

— Әйе дә, юк та, — дип тыныч кына әйтте Дамблдор. — Ул безнең йөрәгебезнең иң тирән, иң изге, хәтта иң өметсез теләкләрен күрсәтә. Син, үз гаиләңне беркайчан да белмәгәнгә, аларны үзеңнең яныңда күрәсең. Рональд Уизли, абыйларының күләгәсе астында булганга, абыйлары арасында иң яхшысы булып, бер үзе генә басып торганын күрә. Хәлбуки, бу көзге безгә бер белем дә, бер дөреслек тә хәбәр итми. Кешеләр анда күргәннәренә сокланып сулалар, йә, чынмы бу, әллә инде киләчәктә булачакмы бу дип акылларыннан язалар иде.

— Иртәгә көзге башка урынга күчереләчәк, Һарри, һәм мин синнән аны бүтән эзләмәскә үтенәм. Кайчан булса да син аңа килеп чыгасың икән, син инде әзер булырсың. Безгә чынбарлыкны онытып, өмет-хыялларда гына яшәргә кирәкми, онытма моны. Ә хәзер, нишләп әле сиңа бу кәттә мантияне киеп, караватыңа хәтле бармаска ди?

Һарри торып басты.

— Сэр, профессор Дамблдор? Мин сездән бер нәрсә сорый аламмы?

— Күренгәнчә, сорадың инде, — елмайды Дамблдор. — Һәрхәлдә, тагын бер

сорау бирә аласың.

— Сез көзгегә караганда нәрсә күрәсез?

— Минме? Мин бер пар калын оекбаш тотып торганымны күрәм.

Һарри күзләрен аңа төбәде.

— Бер кешедә беркайчан да җитәрлек оекбаш булмас, — диде Дамблдор. — Раштуа килде дә китте, ә миңа бер пар да бүләк итмәделәр. Кешеләр гомер буе миңа китап ташыр инде.

Һарри яңадан караватына яткач кына, Дамблдорның, мөгаен, бик ихлас булмавын аңлап алды. Икенче яктан, дип уйлады ул, Скабберсны мендәреннән этеп төшереп, бу бик шәхси сорау иде бит.

УНӨЧЕНЧЕ БҮЛЕК

Николас Фламель

Дамблдор Һарриның Рәлтөмө көзгесен кабат эзләмәскә инандыра алды, шуңа күрә Раштуа ялларының ахыргы көннәренә кадәр Күренмәс мантия чемоданның төбендә ятты. Һарри, ничек кенә теләсә дә, көзгедә нәрсә күргәнен оныта алмады. Йокысы да начарланды, саташа башлады. Кабат һәм кабат ул төшендә әти-әнисенең яшел ут яктысында югалганнарын күрде; кыткылдап көлгән ямьсез тавышлар ишетелде.

— Күрәсеңме, Дамблдор хаклы булган, көзге сине чыннан да акылдан яздыра алган бит, – диде Рон, Һарри аңа бу төшләре турында сөйләгәч.

Һермиона яллардан семестр башланырга бер көн калганда килде; ул бу хәлләргә башкачарак карый иде. Һарриның, йокламыйча, мәктәптә өч төн буе йөргәнен белгәч, Һермионаның коты алынды («Ә Филч сине шунда тоткан булса?!»); малайларның Николас Фламель турында бернәрсә дә белә алмаулары аның кәефен төшерде.

Китапханә китапларында Фламельнең исемен эзләп табу булалмастай эш булып тоела башласа да, Һарри кайчандыр аның исемен укыганында шикләнмәде. Дәресләр башлангач, һәр тәнәфес саен алар ун минут эчендә барлык китапларны актарып чыгалар иде. Һарриның, ике дустына караганда, вакыты тагын да чикләнгәнрәк иде, чөнки квиддичка әзерләнүләр башланды.

Бу юлы Вуд үз такымын тагын да катырак күнегүләр эшләргә мәҗбүр итте. Кар урынына бертуктаусыз коеп яуган яңгыр да аның күңелен йомшарта алмады. Бертуган Уизлилар Вуд тәмам хыялланып бара дисәләр дә, Һарри аның ягында булды. Әгәр алар Һаффлпаффны киләсе матчта җиңсәләр, җиде елга беренче тапкыр Слизеринны узачаклар. Һарри исә җиңәсе килгән өчен генә уйнамады, чөнки күнекмәләрдән арып-талып кайтканнан соң куркыныч төшләр азрак керә иде.

Яңгыр бигрәк тә койган бер юеш һәм пычрак көнне, Вуд начар хәбәрләр җиткерде. Уизлиларның бер-берсенә бәрелгәндәй һәм себеркеләрдән егылып төшкәндәй булып кыланулары аның ачуын чыгарды.

— Туктыйсызмы, юкмы?! – дип кычкырып җибәрде ул. Бер юк-бар аркасында без уенда җиңелә алабыз! Белеп торыгыз: киләсе уенда Снейп рефери[1] булачак, ә ул Гриффиндорның балларын кисәр өчен сәбәп кенә эзләячәк!

Бу сүзләрне ишеткәч, Джордж Уизли чынлап та себеркесеннән егылды.

— Снейп хөкем итәчәк? – дип мыгырдады ул, авызыннан ком төкерә-төкерә. – Аның квиддичта кайчан рефери булганы бар соң? Без Слизериннарны узып

1 Рефери – судья

китә алабыз, димәк, ул гадел булырга җыенмый.

Такымның калган өлеше дә Джордж янына зарланырга төште.

— Монда минем гаебем юк, – диде Вуд. – Снейпның безгә бәйләнергә сәбәбе булмасын өчен, без уенны чиста уйнарга тиеш.

Барысы да дөрес инде анысы… тик Һарри, тагын бер сәбәп аркасында Снейпның квиддич уенында якында булуын теләми иде.

Дәрестән соң команданың бер өлеше, гадәттәгечә, сөйләшеп калды, ә Һарри туп-туры Гриффиндорның Уртак бүлмәсенә китте. Анда ул шахмат уйнап утырган Рон белән Һермионаны тапты. Һермиона бер генә эштә башкалардан калыша иде – шахмат уенында. Һарри белән Рон бу аңа файдага гына диләр иде.

— Бер сүз дә әйтми тор, – диде Рон, янына Һарри утыргач. – Миңа уйларга кирәк.

Ронның күзе Һарриның йөзенә төште.

— Нәрсә булды? Хәлең коточкыч кебек.

Беркем дә ишетмәсен дип, Һарри әкрен генә Снейпның көтелмәгән һәм дәһшәтле теләген, уенда рефери булырга җыенганын, хәбәр итте.

— Уйнама, – диде Һермиона шунда ук.

— Авырыйм диген, – диде Рон.

— Аягыңны сындырган булып кылан, – дип тәкъдим итте Һермиона.

— Я чынлап сындыр, – өстәде Рон.

— Мин алай эшли алмыйм, – диде Һарри. – Бездә бит башка эзләүче юк. Мин хәзер бирешсәм, Гриффиндор бөтенләй уйнамаячак.

Шул вакыт Уртак бүлмәгә Невилл килеп ауды. Портрет уемыннан ничек керә алгандыр ул, билгесез, чөнки аның аяклары Аяк-Беркетү-Әфсене белән бәйләп куелган иде. Гриффиндор манарасына менеп җиткәнче аңа гел сикереп барырга туры килгәндер, күрәсең.

Һермионадан кала барысы да көлеп җибәрде, ә ул көлмәде: сикереп торды да Невиллның әфсенен төшерде. Невиллның аяклары шунда ук ике якка аерылды; ул калтырый-калтырый торып басты.

— Ни булды? – дип сорады Һермиона; үзе шул арада аны Һарри белән Рон янына утыртты.

— Малфой, – диде Невилл калтыраган тавыш белән. – Мин аны китапханә янында очраткан идем. Ул бераз күнегү эшләргә кеше эзләгәнен әйтте.

— Хәзер үк Профессор МакГонагаллга бар. Барысын да аңа сөйлә! – диде Һермиона.

Невилл исә башын гына селкеде.

— Миннән җитәр, – дип мыгырдады ул.

— Син үзеңне якларга тиеш, Невилл! – диде Рон. – Кешеләрнең баш өсләреннән йөрергә өйрәнгән бит ул! Син, бирешеп, аның эшен җиңеләйтәсең генә.

— Гриффиндорда укыр өчен батырлыгың җитми дип әйтмәсәгез дә була. Миңа моны Малфой исбатлап күрсәтте инде, – диде Невилл, тыны бетә язып.

Һарри кесәсеннән бер шоколадлы баканы чыгарды, Һермиона Раштуага бүләк иткән савытта соңгысы иде ул. Ул аны менә-менә елап җибәрердәй булган Невиллга сузды.

— Син унике Малфойга торасың, – диде Һарри. – Бүлүче эшләпә сине Гриффиндорга сайлады, шулаймы? Ә Малфой кайда? Шул сасы Слизеринда! Менә ул кайда!

Невилл салмак кына елмаеп, баканы ачты.

— Рәхмәт сиңа, Һарри... Мин йокларга ятыйм инде... Ә... бу сурәтне ал әле! Син аларны җыясың бугай.

Невилл киткәч, Һарри «Данлыклы тылсымчылар» җыелмасына кергән сурәткә карады.

— Тагын Дамблдор, – диде ул. – Минем иң беренче...

Ул аһ итте һәм сурәт картасының икенче ягына текәлде, ә аннары Һермиона белән Ронга карады.

— Мин аны таптым! – дип пышылдады. – Мин Фламельне таптым! Бу исемне элегрәк кайдадыр күргәнемне әйткән идем ич, Һогвартстка барганда укыдым мин аны! Менә, тыңлагызчы: *«Дамблдор 1945 нче елны кара көчләр остасы Гриндельвальдны җиңүе, аждаһа канының унике төрен ачуы һәм дусты Николас Фламель белән алхимия өлкәсендәге эшләре белән аеруча танылу ала»*.

Һермиона сикереп торды. Аның болай дулкынланганын күптәннән, беренче «бишле» билгесен алганнан бирле, күргән юк иде.

— Монда гына торыгыз! – диде дә ул, кызларның йокы бүлмәсенә менеп китте. Һарри белән Рон бер-берсенә борылып карарга да өлгермәделәр, Һермиона инде авыр иске китап белән килә иде.

— Монда эзләрмен дип бер дә уйламаган идем! – дип пышылдады ул дулкынланып. – Ә бит мин аны китапханәдән берничә атна элек алган идем! Җиңелрәк әсәрләр укыйсым килгән иде.

— Җиңелрәк? – гаҗәпләнде Рон. Һермиона аңа, кирәкле әйберне тапканчы дәшмәскә кушты һәм, нидер мыгырдап, китапны актара башлады.

Ниһаять, ул эзләгәнен тапты.

— Әйттем бит! Әйттем бит!

— Хәзер сөйләшергә буладыр бит? – дип кызыксынды бераз ачулы Рон. Һермиона аңа игътибар итмәде.

— Николас Фламель, – дип пышылдады ул тәэсирле итеп. – Фәлсәфәче Ташын ясавы билгеле булган бердәнбер тылсымчы!

Һермиона ничек кенә тәэсирле итеп укыса да, бер сүз дә егетләрне шаккаттырмады.

— Нәрсәне булдырган? – сорадылар Рон белән Һарри.

— Сез китап укымыйсызмы әллә? Карагыз, менә моны укыгыз әле, менә монда.

Ул китапны алар янына тартты.

Борынгы алхимия фәне гаҗәеп сыйфатларга ия булган Фәлсәфәче Ташын ясау белән шөгыльләнгән. Әлеге Таш теләсә кайсы металлны саф алтынга әверелдерә ала. Шулай ук аннан кешегә үлемсезлек бүләк итә торган Тере суын җитештереп була.

Гасырлар буена Фәлсәфәче Ташы турында төрле фикерләр, риваятьләр йөрде, әмма хәзерге вакытта бердәнбер Таш атаклы алхимик һәм опера сөючесе Николас Фламельдә генә бар. Мистер Фламель узган елны үзенең 665 яшьлеген уздырган иде, ә хәзер ул Девонда хатыны Перенелла белән (658 яшь) бәхетле тормыш итә.

— Күрдегезме? – диде Һермиона, Рон белән Һарри укып бетергәч. – Эт Фламельнең Фәлсәфәче Ташын саклыйдыр. Минемчә, Фламель Дамблдорга шул ташны яшерергә кушкан, чөнки алар дуслар, һәм ул ташны кемдер эзләгәнен беләдер. Менә нәрсәгә алар Ташны Гринготтстан алып китүләрен теләгәннәр!

— Бар нәрсәне алтынга әйләндерә торган һәм үлемне туктата торган Таш! – диде Һарри. – Снейпның шул Ташны урлыйсы килүе гаҗәп нәрсә түгел. Һәр кеше андый Таш турында хыяллана.

— Фламельнең исемен «Тылсымчылык тармагындагы өр-яңа казанышларны өйрәнү»дә таба алмавыбыз гаҗәп түгел алайса, – диде Рон. – Аңа 665 ел булгач, өр-яңа дип әйтеп булмый инде.

Икенче көнне иртән Караңгы Көчләрдән Саклану дәресендә, вервольф[1] тешләгәч ничек исән калу ысулларын язганда, Һарри белән Ронның бәхәсләре туктамады: шул Фәлсәфәче Ташы аларда булса, нишләрләр иде икән? Рон үзенә бер квиддич такымын сатып алырга телвгәнен әйткәч кенә, Һарри Снейп һәм киләсе уен турында исенә төшерде.

— Мин уйнаячакмын, – диде ул Рон белән Һермионага. – Уйнамасам, Слизериннар мине Снейптан курыккан дип әйтәчәкләр. Мин аларга күрсәтермен... без җиңсәк, йөзләреннән елмаю качар.

1 Вервольф – оборотень

— Кара аны, сине уен кырыннан кырып алырга туры килмәсен, – диде Һермиона.

***

Уен көне якынлашкан саен, Рон белән Һермионага әйткән сүзләренә карамастан, Һарриның дулкынлануы арта барды. Калган уенчылар да тыныч түгел иде. Йортлар Кадәхе өчен ярышта Слизериннарны узу искиткеч фикер иде, чөнки соңгы җиде ел эчендә моны берәү дә булдыра алмады. Әмма мондый гаделсез рефери белән булдыра алырлар микән?

Бәлки бу Һаррига шулай тоелган гынадыр, билгесез, әмма ул кая гына барса да, Снейп аның юлында очрый иде. Кайчак Һарри Снейп турында «Мине үземне генә очратырга теләп, күзәтеп йөрмиме икән?» – дип уйлый иде.

Атна саен керә торган төнәтмәләр дәресе чын газапка әйләнде, Снейп Һарриңы гел җәфалады. Әллә ул аларның Фәлсәфәче Ташы турында белгәннәрен аңлаганмы икән? Һм, моның мөмкин түгеллеген аңласа да, кайвакыт… кайвакыт Снейп кешеләрнең уйларын да укый ала иде кебек.

***

Һарри белә иде: иртән аны чишенү бүлмәсенә озата барганда аңа уңышлар теләгән Рон белән Һермиона аны уеннан соң исән калуы турында борчылалар иде. Бу да аның эчен пошырды. Квиддич мантиясен киеп, Нимбус-2000не кулына алганда Һарри Вудның үгет-нәсыйхәт белән тулы нотыгын да ишетмәде.

Шул арада Рон белән Һермиона трибунада Невилл янында урын таптылар. Аларның ни сәбәпле шундый күңелсез һәм борчулы булганнарын һәм уенга тылсым таякларын ник алып килгәннәрен Невилл һич тә аңлый алмады. Һарри дусларының аннан качырып кына Аяк-Беркетү-Әфсенен өйрәнгәннәрен белми иде. Алар кайчандыр бу әфсенне Невиллга каршы кулланган Малфойдан үрнәк алдылар. Хәзер Снейп Һаррига зыян салырга теләсә, аны ничек туктатырга икәнен беләләр иде алар.

— Онытма: «Локомотор Мортис» дип әйтергә кирәк, – диде Һермиона, Рон таягын җиңенә качырып маташканда.

— Беләм, өйрәтмә, – диде Рон.

Бу мәлдә чишенү бүлмәсендә исә Вуд Һарри янына килде дә, читкәрәк китеп, сүз башлады.

— Сине мәҗбүр итәсем килми, Поттер, әмма без снитчны тизрәк тотып алсак яхшырак булыр. Снейп Һаффлпаффны яклап хөкем иткәнче, уенны тәмамларга кирәк.

— Бөтен мәктәп җыелган! – ишектән башын чыгарып, кычкырды Уизли. – Хәтта… Менә сиңа мә! Хәтта Дамблдор да уенны карарга килгән!

Һарри шундый дулкынланды, йөрәге дөп-дөп килде.

— Дамблдор? – диде ул һәм, Фредның сүзләренә инаныр өчен, ишек янына

чапты. Трибунада көмеш сакаллы кеше күренде.

Һарри көлеп җибәрергә дә әзер иде. Аның күңеле тынычланды, чөнки хәзер аның терәге бар: Дамблдор янда торганда, Снейп аңа зарар кыла алмаячак.

Такымнар уен кырына чыкты. Снейпның йөзе бик усал иде. Моңа Рон да игътибар итте.

— Снейпның йөзе шундый усал булыр дип уйламаган идем, – диде ул Һермионага. – Кара, башладылар! Ай!

Берәү арттан Ронның башына төртте. Бу Малфой иде.

— Ай гафу Уизли, мин сине күрмәдем.

Малфой, Крэбб һәм Гойлга карап, мыскыллы итеп көлеп куйды.

— Кызык, бу юлы Поттер себеркесендә озак утырыр микән? Берәрегез бәхәсләшеп алырга телиме? Бәлки син, Уизли?

Рон җавап бирмәде. Һаффлпафф әле генә Снейпның пенальтисына лаек булды, чөнки Джордж Уизли бладжерны аңа таба бәргән иде. Һермиона, кулларын тезләренә куеп һәм бармакларын чалыштырып, Һаррига гына карап утырды. Һарри исә, карчыга сыман очып, снитчны күзләп әйләнде.

— Беләсеңме Гриффиндорның такымы ничек җыелган? – диде Малфой кычкырып. Снейп тагын бер сәбәпсез Һаффлпаффларга пенальти бирде. – Сезнең уенчыларны кызганалар. Менә, мәсәлән, Поттер – аның әти-әнисе юк, Уизлиларның акчасы җитми. Син дә төркемдә булырга тиеш, Лонгботтом, синең миең юк!

Невилл кызарып чыкты, ләкин, көчен җыеп, Малфойга борылды.

— Мин… синең кебек унике кешегә торам, Малфой! – диде ул тотлыгып.

Малфой да, Крэбб белән Гойл да эчләре катып көлделәр, әмма Рон, уеннан күзен ала алмыйча:

— Невилл, син аларны үзең тәртипкә сал инде, яме, – диде.

— Беләсеңме, Лонгботтом, миең алтыннан булса, син барыбер Уизлилардан ярлырак булыр идең…

Һарри өчен бик борчылып утырган Рон түзмәде.

— Кисәтәм сине, Малфой, тагын бер генә сүз…

— Рон! – кинәт кычкырды Һермиона. – Һарри!

— Нәрсә? Кайда?

Һарри кинәт кенә кош сыман аска очты. Моны күреп, тамашачылар, шатланып, кул чаба башладылар. Һарри җилдәй җитез булып нәкъ җир өстеннән очып үткәндә, Һермиона сикереп торды һәм чалыштырган бармакларын авызына

салды.

— Бәхетең бардыр, Уизли, Поттер җирдә берничә тәңкә күргән ахрысы, – диде Малфой.

Рон түзмәде. Малфой нәрсә булганын аңламый да калды; Рон аның өстенә атланып, аны җиргә терәде. Невилл бераз икеләнеп алды, аннан Ронга ярдәмгә ашыгып, утыргычтан арткы рәткә атлап чыкты.

— Әйдә, Һарри! – кычкырды Һермиона, Һарриның Снейпка таба, тизлек җыеп, очканына карап. Ул утырган урыны астында гына Малфой белән Ронның тәгәрәгәнен дә, Невилл, Крэбб һәм Гойлның сугышып кычкырганын да ишетмәде.

Бу вакытта һавада, биектә-биектә, Снейп, үзеннән берничә дюйм ераклыкта ниндидер ал нәрсәнең очып киткәнен күреп алып, вакытында себеркесен борырга өлгерде. Ә киләсе секундта Һарри, кулын алга сузып, пикедан очып чыкты; аның кулында снитч иде.

Трибуналар алкышларга тотынды. Яңа рекорд! Моңарчы берәүнең дә снитчны болай тиз эзләп тапканы булмады.

— Рон! Рон! Кайда син? Уен тәмам! Һарри җиңде! Без җиңдек! Гриффиндор алда! – дип кычкырды Һермиона; үзе сикереп, шатлыгыннан каршында утырган Парвати Патилны кочаклап алды.

Ниһаять, Һарри себеркесеннән җиргә төште. Ул әле дә ышана алмый иде. Ул булдырды – уен тәмам; ул биш минут та бармады! Гриффиндорныкылар уен кырына йөгереп чыктылар. Якында гына Снейп та төште. Аның йөзе агарган, иреннәре кысылган иде. Кинәт Һарри җилкәсендә кемнеңдер кулын сизде һәм Дамблдорны күрде, ул аңа елмая иде.

— Бик яхшы, – диде Дамблдор, Һарри гына ишетерлек итеп. – Теге көзге өчен кайгырмаганыңа... эшсез утырмаганыңа... мин бик шат! Искиткеч!

Снейп ачуыннан җиргә төкерде.

***

Бераз вакыт узгач, Һарри чишенү бүлмәсеннән чыкты һәм, Нимбус-2000ен себеркеләр сараена илтергә дип китте. Шулкадәр бәхетле булганы юк иде әле аның. Ул, чыннан да, горурланырлык гамәл кылды. Хәзер берәү дә Һарри Поттер – бер атаклы исем генә дия алмас. Кичке һаваның да бу кадәр татлы булганы юк иде. Һарри, соңгы сәгатьтә булган барлык бәхетле мизгелләрне исенә төшереп, юеш чирәмнән атлады: менә Гриффиндорлар котлаулар белән аңа ташланды, читтәрәк кенә Рон белән Һермиона шатлана-шатлана сикерәләр, Рон кул чаба һәм аның борыныннан кан ага...

Ниһаять ул сарай янына килеп җитте. Агач ишеккә терәлеп, ул Һогвартска, аның тәрәзәләренә карады; тәрәзәләрдә баеп яткан кояшның кызыл нурлары чагыла иде. Гриффиндор җиңде. Ул булдырды, Снейпны акылга утыртты...

Снейп дигәннән...

Башына капюшон каплаган кара кеше ашыгып кына Һогвартс баскычларыннан төште. Үзен күрмәсеннәр өчен тиз-тиз атлап, ул Тыелган урманга таба китте. Бу хәлне күреп, Һарри җиңүен дә онытты. Бу адымнарны таныды ул. Бу бит Снейп! Бөтен кеше кичке ашта, ә ул урманда ни оныткан?

Һарри себеркесенә кире утырып һавага менде. Сарай өстендә тын гына очып, ул Снейпның урманга кереп киткәнен күрде һәм шунда ук аның артыннан иярде.

Әмма агачлар шулкадәр куе булганга, Снейпның кая качканы аңлашылмады. Ул әйләнә-әйләнә очып, аскарак төште һәм агач ботакларына да кагылып алды; ниһаять, тавышлар ишетелде. Шул якка очып, ул бер агач ботагына төшеп утырды. Себеркесен нык тотып, ул яфраклар арасыннан нәрсә дә булса күрергә тырышты. Аста, караңгы яланда Снейп тора иде, әмма ул монда берүзе түгел иде. Квирелл да монда булып чыкты. Һарри аның йөзен күрмәде, әмма аның тагын да катырак тотлыкканын ишетте. Һарри, колагын шомрайтып, аның нәрсә әйткәнен аңларга тырышты.

— ... Б-белмим, н-н-нигә сез нәкъ монда оч-рашырга тел-ләдегез, С-Северус?..

— Мин кеше йөрмәгән урын эзләдем, – салкын гына җавап бирде Снейп. – Фәлсәфәче Ташы турында укучыларның берсе дә белергә тиеш түгел.

Һарри алга иелде. Квирелл нидер мыгырдый иде. Снейп аның сүзен бүлдерде.

— Һагридның җанвары яныннан ничек үтеп булганын белдеңме?

— Әм-ма, С-Северус, м-мин бит...

— Сиңа минем дошман булуым кирәкмидер бит, Квирелл? – диде Снейп, аңа якынлашып.

— М-мин сезне а-аңлам-мыйм...

— Сез мине бик яхшы аңлыйсыз.

Кинәт кенә ябалак ухылдады. Бу көчле тавыштан сискәнеп, Һарри чак кына агачтан егылмый калды. Тотынып калырга тырышканда, бәхәснең иң кирәкле өлешен ишетми калды.

— ...сезнең фокусларыгыз турында. Көтәм.

— Т-тик мин...

— Бик әйбәт, – бүлдерде аны Снейп. – Тиздән тагын бер очрашырбыз, сөйләшербез. Аңарча үзегезне кем яклы булганыгызны аңлагыз.

Ул мантиясен каплады да, китте. Бик караңгы булса да, Һарри ялан уртасында тораташтай катып калган Квиреллны күрә алды.

***

— Һарри, син кайларда йөрдең? – диде Һермиона.

— Без җиңдек! Син җиңдең! Без җиңдек! – кычкырып куйды Рон. – Мин бит Малфойның күзенә бәрдем! Невилл япа-ялгыз Крэбб белән Гойлга ташланды! Ул әле аңына килмәде, ләкин Мадам Помфри аның хәле яхшы булыр, диде. «Слизериннарның кирәген бирәм!» – дип ята икән! Барысы да сине көтәләр, Һарри, тиздән бәйрәм башланачак. Фред белән Джордж ашханәдән берничә торт һәм дөнья хәтле тәм-том алып чыкканнар.

— Ярар, оныт, – пышылдады Һарри. – Әйдәгез берәр буш бүлмә табыйк әле, минем сезгә бер әйбер сөйлисем бар.

Бүлмәдә Пивзның булмавын тикшергәч, ул ишекне япты, дусларынаниләр күргәнен, нәрсә ишеткәнен сөйләде.

— Фәлсәфәче Ташы турында без хаклы булганбыз. Снейп Квиреллны үзенә булышырга өнди. Ул аннан Мамыккай яныннан узып чыгу юлын сорады. Тагын ул Квиреллның ниндидер «фокуслары» турында әйтте. Минемчә, Мамыккайдан башка, Ташны тагын нәрсәләрдер саклый, әфсеннәр, күрәсең. Мөгаен, Квирелл да Караңгы көчләргә каршы әфсеннәр салгандыр, Снейп шул сихерләрне бетермәкче була ахрысы.

— Ягъни… синеңчә, Квирелл Снейпка каршы тора алса гына, Ташка куркыныч янамаячак, шулаймы? – диде Һермиона борчулы тавыш белән.

— Аны бу сишәмбедә ук урлаячаклар, – диде Рон.

УНДҮРТЕНЧЕ БҮЛЕК

Норберт, Норвегия бөкреаркасы

Квирелл, шулай да, алар уйлаганнан батыррак булып чыкты. Киләсе атналарда аның йөзе тагын да ныграк агарды, ул үзе ябыгып китте, әмма бирешкәнгә охшамады.

Һарри, Рон һәм Һермиона өченче кат коридоры буенча барган саен, Мамыккайның әле һаман да ишек артында шаулаганын тикшерергә дип, колакларын ишеккә терәп тыңлап китәләр иде. Снейпның кәефе гадәттәгечә начар була бирде, димәк, Ташка куркыныч янамый иде. Хәзер Һарри Квиреллны очратканда аңа өмет белән елмая, ә Рон профессорның тотлыгуыннан көлүчеләрне ачулана иде.

Ә менә Һермионаның уенда Фәлсәфәче Ташыннан мөһимрәк әйберләр дә бар иде. Ул имтиханнарга әзерләнер өчен көн тәртибен төзеп, аны төрле төсләр белән тамгалый башлады. Һарри белән Рон бу турыда уйламаслар да иде, әмма Һермиона аларга да шул ук нәрсәне эшләргә кушты.

— Һермиона, имтиханнарга кадәр бер гасыр бит әле!

— Ун атна, – ырлап куйды Һермиона. – Бу бик күп түгел, ә Николас Фламельгә бу бер секунд сыман гына!

— Безгә алты йөз яшь түгел ич, – исенә төшерде Рон. – Шулай да, ник инде син әзерләнәсең, болай да бөтен нәрсәне беләсең бит?

— Ник әзерләнәмме? Әллә акылыгыздан яздыгызмы? Сез безгә бу имтиханнарны икенче сыйныфка үтәр өчен бирергә кирәген аңлыйсызмы? Алар бик мөһим, ә мин бер ай элек әзерләнә башларга тиеш идем, белмим, нәрсә уйлап йөргәнмендер…

Кызганычка каршы, укытучылар да нәкъ Һермиона сыман уйлыйлар иде. Өй эшләре бик күп итеп бирелгәнгә, Олы көн[1] яллары Раштуаныкы сыман бик кызыклы булмады. Һермиона кырыеңда утырып аждаһа канын кулланыр өчен унике ысул турында укыса яки таяк селтәүне кабатласа, ничек күңел ачасың инде. Ыңгырашып-уфтанып, Һарри белән Рон буш вакытларында Һермиона белән китапханәдә утырдылар һәм өсләренә ишелеп төшкән эшләрне үтәргә тырыштылар.

– Мин моны беркайчан да исемдә калдары алмамын, – әйтеп куйды Рон, каурый каләмен ташлап һәм китапханә тәрәзәсеннән карады. Урамда соңгы айларда беренче тапкыр ямьле көн иде. Зәңгәрсу күгәрчен күзе чәчәкләре төсле күк йөзе чалт аяз иде, һавада менә киләм, менә киләм дип торган җәй хисе йөзә иде.

1 Олы көн бәйрәме – Пасха

«Мең дә бер тылсымлы үсемлек һәм гөмбә» китабыннан алишан үләне турында эзләп утырган Һарри Ронны ишеткәч кенә башын күтәрде:

— Һагрид! Син китапханәдә нишлисең?

Һагрид, артында нидер яшереп, алар янына атлады. Сукыр тычкан тиресеннән тегелгән пәлтә кигәнгәме, ул монда ничектер сәер күренә иде.

– Караем гына, – диде ул табигый булмаган тавыш белән һәм шуңа күрә аларны кызыксынырга мәҗбүр итте. – Ә сез монда нәмә югалттыгыз? – Кинәт ул шикләнгән сыман күренде. – Сез бит инде Николас Фламельне эзләмәйсез, шулаймы?

– Ә-ә, без аның кем икәнен инде әллә кайчан эзләп таптык, – тәэсирләнеп әйтте Рон. – Һәм без этнең нәрсә саклаганын да беләбез. Ул фәлсәфәче та..

– Чү! – Һагрид тирә-якта беркем дә тыңлап тормыймы дип әйләнеп карады. – Кычкырма бу турыда, нәмә булды соң сиңа?

— Дөресен әйткәндә, безнең синнән берничә әйбер турында сорарга теләгебез бар, – диде Һарри. – Мамыккайдан башка Ташны тагын берәр нәрсә саклыймы?..

— Чү! – тагын бер кат пышылдады Һагрид. – Тыңлагыз... Кичтән миңа кереп чыгыгыз, әмма сезгә бер нәрсә сөйләргә вәгъдә бирмәем. Монда бу турыда сөйләшергә уйламагыз да, укучыларга бу турыда белергә ярамай. Мин сезгә барысын да салып бирдем дип уйларлар...

— Алайса соңрак күрешербез, – диде Һарри.

Һагрид тыйтаклап атлап китте.

— Аның аркасы артында ни бар иде икән? – уйланып әйтте Һермиона.

— Бу Таш белән ничектер бәйле дип уйлыйсызмы?

— Кая, кайсы бүлектә булды икән, – диде эшләмәс өчен бар нәрсәгә риза булган Рон. Бер минут үткәч ул кулларында китап өеме белән килде дә аларны өстәлгә ыргытты.

— Аждаһалар! – дип пышылдады ул. – Һагрид аждаһалар турында караган! Карагыз монда: *«Бөекбритания һәм Ирландиянең аждаһалары», «Йомыркадан алып тәмуг җанварына кадәр. Аждаһа асраучыга ярдәмлек»*.

— Һагрид һәрвакыт аждаһа турында хыялланган, ул миңа моны безнең беренче очрашуыбызда ук әйтте, – дип искә төшерде Һарри.

— Әмма бу бит безнең кануннарга каршы, – әйтте Рон. – Аждаһалар асрау 1709 елгы Тылсымчылар Конвенциясендә тыелган, моны һәркем дә белә. Ишек алдыбызда аждаһалар асрасак маглллардан яшерену бик авыр булыр иде. Өстәвенә, аларны иялэштереп тә булмый, чөнки алар бик куркыныч җанварлар. Румыниядәге кыргый аждаһаларның Чарлины ничек яндырганнарын күрсәгез сез!

— Ә Британиядә кыргый аждаһалар юктыр бит? – сорады Һарри.

— Әлбәттә бар, – диде Рон. – Гади уэльс яшелләре белән һебрид каралары бик таралган. Тылсым министрлыгы аларны магллардан яшерү өчен күп көч түгә дип әйтә алам. Ялгыш аждаһа очраткан магглларны барын да онытырга мәҗбүр итәр өчен махсус әфсеннәр кирәк.

— Шайтан алгыры, Һагрид нәрсә эшләргә җыенган икән? – диде Һермиона.

***

Бер сәгать үткәч, алар урманчы алачыгының ишегенә шакыдылар да, барлык тәрәзә пәрдәләренең ябылганлыгын күреп, гаҗәпләнделәр. Ишекне ачканчы, Һагрид кем булуларын сорады, ә аннары тиз генә артларыннан ишекне ябып куйды.

Эчтә эссе һәм бөркү иде. Көн җылы булса да, каминда учак янып тора. Һагрид чәй ясап, аларга ас[1] ите белән сэндвичлар тәкъдим итте, әмма алар баш тарттылар.

— Йә, нәмә сорамакчы идегез?

— Әйе, – диде Һарри. Сузып торырга сәбәпләр юк иде. – Мамыккайдан кала Фәлсәфәче Ташын тагын нәрсә саклаганын сөйли алмыйсыңмы?

Һагрид аңа кашын җыерып карады.

— Мин әйтә алмаем, әлбәттә, – диде ул. – Беренчедән, мин үзем дә белмәем. Икенчедән, сез инде тәк тә бик күп беләсез, шуңа күрә мин белсәм дә әйтмәс ием. Бу ташның монда юктан гына түгел. Аны Гринготтстан да урлый яздылар, аңлагансыздыр инде? Каян Мамыккай турында белгәнсездер, ә…

— Әйдә инде, Һагрид, синең безгә сөйлисең генә килми. Монда булган һәрнәрсәне дә беләсең бит, – ягымлы тавыш белән аны мактый башлады Һермиона. Һагридның сакалы селкенебрәк куйды, һәм алар аның елмайганын күрделәр. – Без бу саклаучыны кем куйганын гына фаразладык. – Һермиона дәвам итте. – Дамблдор синнән башка тагын кемгә шулай ышана ала икән, кызык бит инде.

Соңгы сүзләрне ишетеп, Һагрид горурланып күкрәген киереп куйды. Һарри белән Рон Һермионага карап елмайдылар.

— Ярар, мин моны сезгә әйтсәм, бу сезгә зарар китермәс дип… карарбыз… димәк, ул Мамыккайны миннән алып торды… аннары кайбер укытучылар әфсеннәр куеп чыктылар… Профессор Спраут, профессор Флитвик, профессор МакГонагалл, – ул аларның исемнәрен бармакларын бөгеп санап барды. – Профессор Квирелл һәм, әлбәттә, Дамблдор үзе дә нидер өстәде. – Тукта, кемнедер онытттым бит. Әһ, әйе, профессор Снейп.

— Снейп?

— Әйе… Сез һаман шуны сөйлисезме? Аңлагыз инде, Снейп Ташны сакларга ярдәм итә, ул аны урларга җыенмый.

1 Ас – горностай

Һарри Рон белән Һермионаның да нәкъ аның шикелле уйлаганнарын белә иде. Әгәр Снейп Ташны саклауда катнашкан булса, аңа калган укытучыларның нишләгәнен белү бик җайлы булыр иде. Квиреллның әфсене һәм Мамыккай янынан үтү сереннән кала, ул барысын да ачыклагандыр инде алайса.

— Мамыккайны ничек үтәргә кирәген бер син генә беләсең, шулай бит, Һагрид? – Борчылып сорады Һарри. – Һәм син беркемгә дә моны сөйләмәячәксең, шулаймы? Хәтта укытучыларга да?

— Миннән һәм Дамблдордан башка моны бер җан да белми, – диде Һагрид, горурланып.

— Ярар, анысы әйбәт инде, – дип салмак кына әйтте Һарри калганнарга. – Һагрид, әллә тәрәзәне ачабызмы? Кыза башладым мин монда.

— Юк, ача алмыйм, Һарри, гафу ит, – диде Һагрид. Һарри аның күзләре учакка караганын күрде һәм үзе дә шунда карады.

— Һагрид, бу нәрсә?

Әмма ул үзе дә аңлаган иде инде. Учакның нәкъ уртасында, асып куелган чәйнек астында гаять зур кара йомырка ята иде.

— Аһ, – диде Һагрид борчыла-борчыла сакалын сыпырып. – Бу… э-э…

— Кайдан алдың син аны, Һагрид? – диде Рон, йомырканы яхшырак күрер өчен учакка иелеп. – Зур бәхеткә ирешкәнсең.

— Оттым, – җавап бирде Һагрид. – Үткән төнне. Авылга төшкән ием, бераз тамак төбен чылаттым да бер юлчы белән кәрт суктым. Дөресен әйткәндә, ул бу нәрсәдән котылуга шат иде бугай.

— Ә ул йомыркадан чыкса, син аның белән ни эшләргә җыенасың? – дип әйтте Һермиона.

— Мин бераз укыдым инде, – диде Һагрид, мендәр астыннан олы бер китапны чыгарып. – Китапханәдә таптым. «Ләззәт һәм табыш өчен аждаһа асрау». Бераз искергән китап инде, әмма иң мөһиме – ул бар. Йомырканы учакта тотарга кирәк, чөнки аналарга аларга гел һава өреп кенә тора; тишелеп чыккач, ярты сәгать саен бер чүмеч тавык каны кушылган бренди эчерергә кирәк. Тагын монда төрле йомыркаларны тану турында язылган, күрәсезме… менә бу Норвегия бөкреаркасы инде. Сирәк токым ул, беләсең килсә.

Һагрид үз белән канәгать иде, әмма Һермионага бу ошамады.

— Һагрид, син агач йортта яшисең бит, – диде ул.

Һагрид тыңламады. Ул, тыныч кына үз җырын җырлап, учакка утын өстәде.

***

Шулай итеп, аларның борчулары артты: Һагридның алачыгында яшереп аждаһа тотканын белсәләр, ни булыр?

— Тыныч кына яшәү ничегрәк икән ул? – тирән сулыш алып сорады Рон, кич саен аларга бирелә торган өстәмә өй эшләрен эшләгәндә. Һермиона Рон белән Һарри өчен дә көн тәртибе – җәдвәлләр[1] төзи башлады. Бу аларның башларын әйләндерә иде.

Ә аннары, иртәнге аш вакытында, Һедвиг Һаррига Һагридтан тагын бер хат алып килде. Анда ике сүз генә язылган иде: *«Ул чыга»*.

Ронның үләннәр дәресен калдырып, алачыкка чабасы килде, әмма Һермионаның моны ишетергә дә теләге юк иде.

— Һермиона, гомеребездә ничә тапкыр без аждаһа чыкканнын күрербез?

— Безнең дәресләребез бар, начар хәлгә юлыгырбыз. Һагридның нәрсә эшләгәнен белсәләр, аңа авыррак булачак инде…

— Сөйләшмәгез! – дип пышылдады Һарри.

Малфой берничә фут арада гына туктап, тыңлап тора иде. Күпмесен ишеткән икән ул? Һарри Малфойның чыраен бер дә ошатмады.

Рон белән Һермиона юл буена үләннәр дәресе турында бәхәсләштеләр, һәм, ниһаять, Һермиона тәнәфес вакытында Һагрид янына төшеп менәргә ризалашты. Дәрес ахырында манарада чаң тавышы яңгырауга, өчесе дә бакча эшләрен ташлап, урман кырыена чаптылар. Һагрид аларны бик дулкынланып каршы алды.

— Чыкты диярлек, – диде ул алачыкка кергәч.

Йомырка өстәлдә ята иде. Хәзер аңарда тирән ярыклар бар, ә эчендә чыкылдаган кызык тавышлар чыгарып, нәрсәдер селкенә иде.

Алар урындыкларын өстәлгә якын куеп, тын да алмыйча карап тордылар.

Бермәлне шыкырдаган тавыш ишетелде һәм йомырка ачылып ватылды. Аждаһа өстәлгә килеп төште. Ул бер дә матур булып күренмәде: Һарри аны бөгәрләнеп беткән кара кулчатырга охшатты. Аның чәнечкеле канатлары ябык тәне белән чагыштырганда гаять зур иде. Калку-калкулы озынча танау, киң борын тишекләре һәм кызылсары күзләреннән тыш, аның баш очында әле күренер-күренмәс кенә мөгезләре дә бар иде.

Аждаһа төчкереп куйды, борын тишекләреннән берничә очкын чыкты.

— И шундый чибәр, әйме? – мыштырдады Һагрид. Ул кулларын аждаһачыкның башыннан сыйпарга дип сузды, ә аждаһа аның бармакларына ташланып казык тешләрен күрсәтте.

— Карале син аны, анасын таныды! – диде Һагрид.

— Һагрид, – дип әйтте Һермиона, – Норвегия бөкреаркалары тиз үсәләрме?

Һагрид җавап кайтарырга җыенган иде, әмма кинәт аның йөзе качты. Ул ая-

1 Җәдвәл – расписание, таблица

кка басты да, тәрәзә янына йөгерде.

— Ни булды?

— Кемдер пәрдә аша карап торган... нәмәндидер бала... әнә, мәктәпкә йөгерә.

Һарри ишек төбенә сикереп атлады һәм тышка чыгып карады. Ерактан караса да, шик тумады: аждаһаны Малфой күргән иде.

***

Малфойның киләсе атнада гел елмаеп торган чырае Һарри, Рон һәм Һермионаны бик борчыды. Алар Һагридны аңына китерергә теләп, буш вакытларын аның караңгы алачыгында үткәрделәр.

— Аны җибәр генә, – тәкъдим итте Һарри. – Азат ит.

— Алай итә алмыйм, – диде Һагрид. – Ул бит әле шундый бәләкәй. Ялгыз яши алмас дим.

Алар аждаһага карадылар. Бер атна эчендә генә ул өч тапкырга үскән иде. Аның борыныннан туктаусыз төтен чыга иде. Аждаһасын тәрбияләгәнгә күрә, Һагрид урманчы вазифаларын да үти алмады. Идәндә тавык йоннары һәм брендидан бушап калган шешәләр аунап ята иде.

— Мин аны Норберт дип исемләргә булдым, – диде Һагрид, аждаһага мәхәббәт тулы күзләре белән карап. – Ә ул чыннан мине таный. Кара. Норберт! Норберт! Әнкәй кайда?

— Ул бөтенләй акылыннан язган, – Һарриның колагына гына мыгырданып куйды Рон.

— Һагрид, – кычкырып әйтте Һарри. – Норбертка тагын ике атна гына бир, һәм ул синең йортың хәтле зур булыр. Ә Малфой Дамблдорга теләсә кайсы вакытта бара ала.

Һагрид иренен тешләп куйды.

— Мин... Мин аңа гел ярдәм итә алмаячагымны беләм, әмма мин аны ташлый алмаем.

Һарри кинәт Ронга борылды.

— Чарли, – диде ул.

— Әллә син дә шаша башладың инде, – диде Рон. – Мин Рон, хәтерлисеңме?

— Юк инде... Чарли.... абыең. Румыниядә. Аждаһаларны өйрәнә. Без Норбертны аңа җибәрә алабыз. Чарли аны карар да, аннары ирекккә чыгарыр!

— Шәп! – диде Рон. – Болай булса, ни дисең, Һагрид?

Ниһаять, Һагрид ризалашты, һәм алар, Чарлидан рөхсәт сорап, аңа ябалак

җибәрделәр.

***

Киләсе атна мәңгегә сузылгандай булды. Чәршәмбе кичендә, калганнар йокларга ятарга дип кереп киткәч тә, Һарри белән Һермиона, озак кына вакыт Уртак бүлмәдә үзләре генә утырдылар. Портрет уемы ачылганда дивардагы сәгатьләр төн уртасын күрсәтәләр иде. Рон Һарриның күренмәс мантиясен салды да, һавадан хасил булды. Ул Һагридның алачыгында Норбертка бер чиләк үлгән күсе ашатырга булышты.

— Ул мине тешләде! – диде ул, аларга канлы яулык белән уралган кулын күрсәтеп. – Мин хәзер атна буе каурый тота алмаячакмын. Әйтәм сезгә, аждаһа – мин күргән җанварларның иң куркынычы. Әмма Һагридның аңа ничек дәшкәнен күрсәң, валлаһи, бу йомшак куян диярсең! Ә ул мине тешләгәч, Һагрид аждаһаны куркыттың дип мине сүкте. Мин киткәндә, ул аңа бишек җырын җырлап калды.

Караңгы тәрәзәгә кемдер шакыды.

— Бу Һедвиг! – диде Һарри, аны кертергә ашыгып. – Ул Чарлидан җавап алып килгән!

Өчәүләп алар хатны укырга керештеләр.

Кадерле Рон!
Хәлләрең ничек? Хатың өчен рәхмәт. Норвегия бөкреаркасын алырга шат булырмын, әмма аны монда алып килү җиңел булмас. Киләсе атнада минем янга киләчәк дусларым белән җибәрсәгез яхшы булыр дип уйлыйм. Аларны канунсыз аждаһа белән тотмасыннар гына.
Сез бөкреарканы шимбәнең төн уртасында иң биек манарага чыгара алмассызмы? Алар сезне анда каршылап, караңгы чакта алып китерләр.
Җавабыңны мөмкин булганча тизрәк җибәр.
Яратып, Чарли.

Алар бер-берсенә карашып алдылар.

— Бездә күренмәс мантия бар, – диде Һарри. – Бу мантия Норберт белән икебезне капларга җитәр, бик авыр булмас дип уйлыйм.

Рон белән Һермионаның ризалашуы үткән атнаның чыннан да авыр булганлыгы турында сөйли иде. Норберттан… һәм Малфойдан котылу хакына алар барына риза хәзер.

***

Әмма аларның планнары бозылды. Иртән Ронның кулы шешеп, ике тапкырга олыгайган иде. Ул мадам Помфрига бару куркыныч булыр дип уйлады – ә аждаһа тешләвен таныса? Хәер, төшке аштан соң сайланып торырга вакыт булмады, чөнки яра җирәнгеч яшькелт төскә керде, әйтерсең, Норбертның тешләре агулы булган иде.

Көн азагында Һарри белән Һермиона хастаханә ягына йөгерделәр һәм Ронның караватта бик авыр хәлдә ятуын күрделәр.

— Эш минем кул белән генә бетми әле, – дип пышылдады ул. – Дөрес, ул хәзер өзелеп төшәр кебек тоела. Малфой мадам Помфрига миннән бер китап алып торырга килдем дип керде дә, рәхәтләнеп көлде. Ул чынында мине нәрсә тешләгәнен сөйлим дип куркытты. Мин мадам Помфрига эт тешләде дип әйттем, әмма ул миңа ышанмыйдыр. Квиддич көнне Малфойны кыйнамаска иде миңа, шуңа күрә үч итә бит инде ул.

Һарри белән Һермиона Ронны тынычландырырга тырыштылар.

— Барысы да шимбә төнендә бетәр, – диде Һермиона, әмма бу Ронны бер дә тынычландырмады.

Киресенчә, кинәт кенә тирләп, ул караватына утырды.

— Шимбә төнендә! – диде ул карлыккан тавыш белән. – Аһ, юк… юк… Яңа гына исемә төште: Чарлиның хаты Малфой алып киткән китап эчендә калды, һәм ул хәзер Норберттан кайчан һәм ничек котылачагыбызны белә.

Һарри белән Һермионаның җавап бирергә мөмкинлеге булмады. Мадам Помфри килеп, Ронга йокларга кирәк дип әйткәч, алар чыгып китәргә мәҗбүр булдылар.

***

— Планны үзгәртергә соң инде, – дип әйтте Һарри Һермионага. – Чарлига икенче ябалак җибәрергә вакытыбыз юк, һәм бу Норберттан котылырга бер генә мөмкинлек. Тәвәккәлләргә кирәк. Бездә күренмәс мантия бар, ә Малфой аның турында белми.

Барысын да сөйләргә дип Һагрид янына төшкәч, иң башта ишегалдында утырган Казыктешне күрделәр. Аның койрыгы тукыма белән бәйләнгән иде. Һагрид үзе исә алар белән сөйләшергә дип тәрәзәсен генә ачты.

— Кереп тормагыз инде, – дип мышнады ул. – Норберт хәзер бик шаяра әле. Берни дә эшли алмыйм.

Алар аңа Чарлиның хаты турында сөйләгәч, аның күзләрендә яшь бәрде. Хм, ә бәлки, Норберт аның аягын тешләп алганга күрә генә елагандыр.

— А-а-аһ! Барысы да яхшы, аяк савытын тешләй алмас. Уйнай гына. Ул бит әле сабый гына.

Сабый койрыгы белән диварга бәргәч, тәрәзәләр чылтырдап киттеләр. Һарри белән Һермиона, шимбәне әле озак көтәргә кирәк булачагын аңлап, сарайга әйләнеп кайттылар.

***

Норберт белән саубуллашу сәгате җиткәч, алар, бәлки, Һагридны кызганырлар да иде, әмма алар күбрәк үзләре башкарырга тиеш эш турында кайгырдылар.

Төн караңгы һәм болытлы иде, Керү һоллында сквош уйнаган Пивз аркасында алар Һагрид алачагына соңарып төштеләр. Һагрид Норбертны олы бер әрҗәгә япкан иде инде.

— Аңа юлга дип кумаклар[1] белән бренди салдым, – диде Һагрид, басылган тавыш белән. – Моңланмасын өчен уенчык аюсын да салып куйдым.

Әрҗәдән чыккан тавыштан Һарри уенчык аюның инде башы да калмагандыр дип уйлады.

— Сау бул, Норберт! – сулкылдап әйтте Һагрид. Һарри белән Һермиона Күренмәс мантия белән әрҗәне капладылар һәм үзләре дә аның астына керделәр. – Әниең сине беркайчан да онытмас!

Алар әрҗәне сарайга ничек алып менгәннәрен үзләре дә аңламадылар. Норбертны мәрмәр баскычлар буйлап Керү һоллына менгезеп, аннары караңгы коридорлар буенча алып барганда төн уртасы якыная иде. Өскә бер баскыч, аннары икенчесе, хәтта Һарри исәпләп чыгарган кыска юл да эшне җиңеләйтмәде.

— Килеп җиттек диярлек! – Һарри еш-еш сулый иде. Алар иң биек манарага керә торган ишек янында туктадылар.

Аннары аларның алдында нәрсәдер хәрәкәтләнде һәм алар чактан гына әрҗәне төшереп җибәрмәделәр. Күренмәс булуларын да онытып, алар караңгы урынга качтылар һәм алардан ун фут ераклыкта бер-берсенә ябышкан ике кешенең караңгы шәүләләренә карап бактылар. Ниһаять, лампа кабынды.

Шакмаклы халат кигән профессор МакГонагалл Малфойны колагыннан тарта иде.

— Җәза сезгә! – дип кычкырды ул. – Һәм Слизериннан егерме балл алына! – Төн уртасында чокынып йөрисез! Оятыгыз кая сезнең…

— Сез аңламадыгыз, профессор, Монда Һарри Поттер киләчәк, аның аждаһасы да бар!

— Нинди сафсата! Шулай алдашырга ничек җөрьәт итәсез сез? Әйдәле, профессор Снейп сезнең турында ни әйтер икән, Малфой!

Моннан соң манараның өстенә алып барган текә әйләнмә баскыч дөньяда иң җиңел әйбер булып тоелды. Ниһаять, төнге салкын һавага чыгып, мантияне салып, иркенләп сулыш алгач, Һермиона чыелдап куйды.

— Малфойны җәзалыйлар! Җырлар идем!

— Кирәкмәс, – киңәш бирде аңа Һарри.

Алар Малфойдан көлә-көлә, көтеп тордылар. Норберт әрҗәсендә мәш килде. Ун минутка якын вакыт үткәч, караңгылыктан дүрт себерке пәйда булды.

Чарлиның дуслары бик шаян кешеләр булып чыкты. Алар Һарри белән Һермионага үзләренә җиккән җигүләрен күрсәттеләр. Норбертны алар шулай алып

1кумак - күсе

барырга җыеналар иде. Алар әрҗәне бәйләп куярга булыштылар да, кул кысышып, рәхмәтләр әйтеп калдылар.

Ниһаять, Норберт китә… китә… китте.

Хәзер, Норберттан котылгач, әйләнмә баскычтан төшүе бик җиңел һәм рәхәт иде. Күңелдә дә рәхәт бер тынычлык хөкем сөрде. Аждаһа бүтән юк, Малфойны җәза көтә – аларның бәхетен ни генә боза алыр?

Бу сорауга җавап баскыч астында көтә иде. Коридорга чыгуга, караңгылыкта Филчның йөзе пәйда булды.

— Менә сиңа мә, – дип пышылдады ул. – Сез бәлагә тарыдыгыз ахрысы.

Алар күренмәс мантияне түбәдә калдырганнар иде.

УНБИШЕНЧЕ БҮЛЕК

Тыелган урман

Хәлләр бик начар иде.

Филч аларны аска, профессор МакГонагаллның беренче каттагы бүлмәсенә, алып төште, һәм алар, бер-берсе белән сөйләшмичә, көтеп утырдылар. Һермиона калтырый иде. Һарриның башында берсеннән берсе юк-бар акланулар, сәбәпләр, эшләгәнне яшерү турында уйлар кайный иде. Бу юлы бәладан ничек котыласын күз алдына да китерми иде ул. Аларны почмакка китереп кыстылар. Ничек шуның хәтле ахмак булып, мантияне онытып калдырырга була иде? Профессор МакГонаггал аларга йокламыйча төн уртасында мәктәп буйлап, җитмәсә, дәресләрдән тыш менергә тыелган иң биек астрономия манарасына менеп йөрергә берничек тә рөхсәт итә алмас иде. Ә Норберт белән Күренмәс мантия турында белсә, алар шундук мәктәптән китәргә әзерләнә башларлар иде.

Хәлләр моннан да начаррак була ала дип уйламаган да иде Һарри. Ялгышкан икән шул. Профессор МакГонагалл үзе белән Невиллны да алып керде.

— Һарри! – тегеләрне икесен күрүгә, кычкырып җибәрде Невилл. – Мин сезне кисәтергә дип эзләгән идем, Малфойның сезне тотам дип әйткәнен ишеттем, сезнең ажд…

Авызын япсын дип, Һарри Невиллга кисәк кенә башын селкеде, тик профессор МакГонагалл моны күреп алды. Ул менә хәзер авызыннан ут өреп чыгаргандай булып, биек гәүдәсе белән аларга таба авышты.

— Мин сезнең турында моңарчы мондый әйбер ишетсәм, берсенә дә ышанмаган булыр идем. Мистер Филч сезне астрономия манарасында булган дип әйтте. Хәзер төнге сәгать бер. Аңлатыгыз бу хәлне.

Һермиона беренче тапкыр укытучы соравына җавап бирә алмады. Ул башын иеп, катып калгандай утыра иде.

— Мин монда ни булганын аңладым ахры, – диде профессор МакГонагалл. – Аның өчен профессор булырга кирәкми. Сез Драко Малфойны йокысыннан уятып, аңа аждаһа турында ниндидер юк-бар әкият сөйләп, үзегез артыннан иярткәнсез. Аны тоттым инде. Хәзер шул әкиятегезне Лонгботтом да ишетеп, ышангач, кызык дип уйлыйсыздыр, әйеме?

Һарри Невиллның карашын эләктереп, моның дөрес түгел икәнен сүзсез генә аңлатырга тырышты, чөнки Невилл хәйран калып, үпкәләп басып торган кебек иде. Мескен, пешмәгән Невилл… Кисәтер өчен аларны караңгыда эзләп табу аңа бик авырдан туры килгәнен белә иде Һарри.

— Сезнең өчен оят миңа, – дәвам итте профессор. – Бер төн эчендә дүрт укучы

тәртип бозды! Моңарчы мондый хәлне ишеткәнем юк иде әле. Мисс Грейнджер, сез тәртиплерәк булып тоелган идегез. Ә сезгә, мистер Поттер, бу әйбергә караганда Гриффиндор мөһимрәктер дип уйлаган идем. Димәк, өчегезгә дә җәза биреләчәк. Әйе, сезгә дә, мистер Лонгботтом, төнлә мәктәп буйлап йөрергә бернинди дә хакыгыз юк, бигрәк тә бүгенге көндә, бик куркыныч. Һәм Гриффиндордан илле балл алыначак.

— Илле? – аһ итте Һарри. Хәзер бит инде алар соңгы квиддич уенында ул откан беренчелекне югалтачак.

— Илле балл һәрберегездән, – очлы озын борыны белән авыр сулый-сулый, әйтеп ташлады профессор МакГонагалл.

— Профессор, зинһар…

— Сез алай эшли алмыйсыз…

— Нәрсәне эшли алам яки алмыйм икәнен үзем бик яхшы беләм мин, Поттер. Ә хәзер бүлмәләрегезгә барыгыз, барыгыз да. Гриффиндор укучылары өчен моның хәтле оят булган юк иде әле миңа.

Йөз дә илле балл алынды. Моның аркасында Гриффиндор иң ахыргы урынга күчте. Шулай итеп, бер кичтә алар Гриффиндорның Йортлар ярышында җиңү өметен югалтты. Һарриның йөрәге телгәләнде. Бу хатаны ничек төзәтеп булсын хәзер?

Һарри төне буе йокламады. Ул Невиллның мендәрендә үксеп ятканын ишетеп торды. Аны юатырлык сүзләр таба алмады ул. Невилл да аның кебек үк киләсе иртәнең җитүеннән курка иде. Гриффиндорныкылар боларның нәрсә эшләгәнен белгәч, нәрсә булыр икән?

Икенче көнне Гриффиндорлар Йортның балларын күрсәтүче ком сәгатен күргәч, башта берәр хата киткәндер дип уйладылар. Ничек аларның кичәгесенә караганда йөз илле баллга әзрәк була алсын ди? Соңрак хәбәр тарала башлады: Һарри Поттер, танылган Һарри Поттер, квиддич уеннары батыры, һәм аның берничә ахмак дусты аркасында алар бөтен балларын югалтканнар икән.

Һарри, мәктәптә иң популяр һәм сокландыргыч кешеләрнең берсе булудан туктап, кинәт иң күрә алмый торганына әйләнде. Хәтта Каргатырн һәм Һаффлпаффныкылар да аннан читләште, чөнки барысының да Йортлар ярышында Слизеринның җиңелгәнен күрәсе килгән иде. Кайда гына бармасын, Һаррига, хәтта кычкырып, рәнҗетә торган сүзләр әйтеп калалар иде. Ә инде Слизеринныкылар киресенчә, ул үткәндә, чәбәкләп, сызгырып, аны мактадылар: «Рәхмәт, Поттер, ярый син бар әле!»

Бары тик Рон гына аның яклы иде.

— Бер-ике атнадан онытачак аны барысы да. Әнә Фред һәм Джордж монда килгәннән бирле күпме балл югалттылар, аларны кеше барыбер ярата бит.

— Тик аларның берьюлы йөз дә илле балл югалтканы булмагандыр, шулаймы? – диде Һарри, башын иеп.

— Әйе, анысы шулай инде, – килеште Рон.

Кылган ялгышлыгын төзәтергә соң иде, тик моннан соң Һарри үзенә кагылмаган әйберләргә кысылмаска сүз бирде. Качып, шымчылык итеп җитәрлек йөрде инде ул. Аңа үзе өчен шул кадәр оят булды ки, ул хәтта Вуд янына барып, квиддич такымыннан китәргә сорады.

— Китәргә?! – кычкырып җибәрде Вуд. – Аннан ни файда була? Квиддичта җиңә алмасак, ничек кире кайтарырбыз без балларны?

Тик квиддичның да кызыгы бетте. Әзерлек вакытында такымда калганнар Һарри белән сөйләшми иде, ә берәр нәрсә әйтәсе булса, аңа «Эзләүче» дип кенә эндәштеләр.

Һермиона һәм Невиллга да авыр иде. Алар Һарри кебек танылган булмагач, аның хәтле үк начар түгел иде хәлләре, тик алар белән шулай ук беркем дә сөйләшмәде. Һермиона дәрестә үзенә игътибар җәлеп иттермичә, башын аска гына иеп, тыныч кына эшләп утыра башлады.

Һарри озакламый имтиханнар җиткәненә шатлана дияргә була иде. Аларга әзерләгәндә, башы бу борчуларыннан арынып торды. Рон, ул һәм Һермиона, әфсеннәр һәм төфсеннәрне ятлый-ятлый, катлаулы төнәтмәләрнең ингредиентларын, тылсым ачышлары ясалган һәм гоблиннар баш күтәргән елларны истә калдырырга тырышып, төнгә хәтле үзләре генә әзерләнеп утырдылар.

Соңрак, имтиханнар башланырга бер атна калгач, Һарриның үзенә кагылмаган эшләргә кысылмаска дип биргән сүзе көтелмәгән сынауга очрады. Бер көнне үзе генә китапханәдән кайтып килгәндә, ул күрше бүлмәдә кемнеңдер шыңшыганын ишетте. Аңа таба килә торгач, ул Квиреллның тавышын танып алды.

— Юк-юк… Зинһар, кирәкми яңадан…

Кемнәндер аңа куркыныч янаган сыман иде. Һарри якынрак килде.

— Ярар…ярар… – Квиреллның үксегәне ишетелде.

Шул арада, чалмасын рәтли-рәтли, Квирелл бүлмәдән очып чыкты. Йөзе агарган, үзе еларлык хәлгә җиткән иде. Ул күздән югалды. Һарри аңа күренмәдем дип уйлады. Ул аның атлаган тавышы тынганын көтеп торды да, бүлмәгә кереп карады. Ул буш булып чыкты, тик икенче башында ишек яртылаш ачык иде. Һарри аңа таба бара башлаган иде дә, тик кысылмау турында үзенә биргән сүзе исенә төште.

Әмма әле генә бүлмәдән Снейп чыгып киткәнен белә иде ул, моның шулай икәненә уникe Фәлсәфәче ташын куеп бәхәсләшер иде ул. Һарри әле генә ишеткәннәрдән чыгып, Снейп сөенә-сөенә киткәндер дип уйлады, чөнки Квирелл бөтенләй сыгылып төшкән иде ахры.

Һарри китапханәгә кире килде. Һермиона Ронны астрономиядән тикшерә иде. Һарри аларга ишеткәннәре турында сөйләп бирде.

— Снейп эшләгән аны алайса!– диде Рон. – Квирелл аңа Караңгы көчләргә

каршы әфсенне ничек бетерәсен әйткән булса…

— Йомшаккай бар бит әле анда, – диде Һермиона.

— Бәлки Снейп Һагридтан сорамыйча да аның яныннан ничек үтәсен белгәндер, – Меңләгән китапларга карый-карый, сүзен дәвам итте Рон. – Менә әйтте диярсез, өч башлы эт яныннан ничек үтәсен аңлаткан китап булырга тиеш монда. Я, нишлибез инде хәзер, Һарри?

Ронның күзләрендә маҗаралар уты яңадан яна башлады, тик Һермиона Һаррига хәтле җавап биреп өлгерде.

— Дамблдор янына барырга кирәк. Әллә кайчан шулай эшлисе булган. Үзебез тагын берәр нәрсә эшләсәк, чынлап та куып чыгарачаклар безне.

— Дәлилләр юк шул безнең! – диде Һарри. – Квирелл да безне якламаячак, ул курка. Снейпка тролльнең Һэллоуинга ничек килеп эләккәнен белмим, мин өченче катка якын да түгел идем дип әйтү җитәчәк. Кемгә ышанырлар дип уйлыйсыз: аңамы, безгәме? Безнең аны яратмавыбыз барысына да билгеле инде, аны эштән алсыннар өчен уйлап чыгарганнар болар моны дип уйлаячак Дамблдор. Филч безгә булышмаячак, бигрәк тә үзенең сәламәтлегенә куркыныч янаса. Җитмәсә, ул Снейп белән дус та әле, һәм күбрәк укучыларны куып чыгарсалар, әйбәтрәк аңа. Аннан истә тотыгыз, безнең Йомшаккай һәм таш турында белүебезне сизмәсеннәр. Бик күпне аңлатырга туры киләчәк аннары.

Һермиона килеште, ә Рон – юк.

— Тагын бераз гына шымчылык итсәк?

— Юк, – өздереп әйтте Һарри. – Җитәрлек шымчыландык инде.

Ул Юпитер харитасын үзенә таба тартты да, аның иярченнәренең исемнәрен өйрәнә башлады.

***

Киләсе иртәне ашау өстәлендә Һарри, Һермиона һәм Невиллга хатлар килде. Барысында да бер үк язу:

> *Җәзагызны бүген кичке сәгать унбердә үтәячәксез. Мистер Филч сезне Керү һоллында көтәчәк.*
>
> *Проф. М. МакГонагалл*

Һарри, югалткан баллары өчен коты алынып йөри торгач, аларга җәза да бирелүе турында бөтенләй оныткан иде. Бу төнне әзерләнә алмагач, ул Һермионаны зарланыр дип көткән иде, тик аннан бер сүз дә чыкмады. Ул да, Һарри кебек, җәзаны тиеш дип кабул итте.

Шул кичне сәгать унбердә гомуми бүлмәдә Рон белән саубуллашып, алар Невилл белән Керү һоллына төшеп киттеләр. Филч һәм Малфой аларны анда көтә иде инде. Һарри Малфойның да җәза үтисен оныта язган иде.

— Әйдәгез, минем арттан, – диде Филч һәм, лампа белән яктыртып, аларны тышка алып чыкты.

– Икенче юлы мәктәп кагыйдәсен бозганчы, ике кат уйлаячаксыз инде, ә? – дип дәвам итте ул, авызын ерып. – Әйе… Газапланып авыр эш эшләү иң яхшы сабак инде… Кызганыч, хәзер элеккеге җәзаларны бирми башладылар… Кулларыгызны бәйләп берничә көнгә түшәмгә асып куйсаң сезне… Минем чылбырлар һаман да саклана бит әле, кирәк булса дип, майлап торам мин аларны… Ярар, киттек әйдә, йөгереп качарга уйламагыз да, үзегезгә начаррак кына булачак.

Алар караңгы бакча аша уздылар. Невилл һаман шыңшып барды. Һарри нинди җәза булыр икән дип уйлады. Бу нинди дер коточкыч әйбер булыр ахры, Филч аның хәтле сөенмәс иде.

Ай якты булса да, аны болытлар каплап алып, бөтен җирне караңгылыкка күмә барды. Алда Һагридның алачыгы тәрәзәсеннән утлар күренде. Аннары еракта кычкырган тавыш ишетелде.

— Синме ул, Филч? Әйдәгез тизрәк, башларга кирәк.

Һарриның күңеле күтәрелде; аларга Һагрид белән эшләргә туры килсә, бик начар булмаячак. Һарриның җиңел сулап куюы йөзенә чыккандыр, күрәсең, чөнки Филч болай диде:

— Син ул ахмак белән монда уйнап ятырбыз дип уйлыйсыңмы әллә? Ялгышасың, малай, сез хәзер урманга керәчәксез, һәм аннан барыгызның да исән-сау чыгуы икеле.

Моннан соң Невилл елый башлады, Малфой барган җирендә катып калды.

—Урманга?! – диде ул, тик гадәттәгечә салкын тавыш белән түгел. – Без төнлә анда керергә тиеш түгел, әллә нинди җанварлар бар бит анда – вервольфлар бар дип ишеткән идем.

Невилл Һарриның җиңенә барып ябышты, аның тыны беткән кебек булды.

— Аларга үзегез күз-колак буласыз инде, – диде Филч, сөенеп туя алмыйча. – Кагыйдә бозганчы уйлыйсы иде вервольфлар турында, шулаймы?

Аларга таба караңгыдан, киң адымнар ясый-ясый, Казыктеш белән Һагрид килеп чыкты. Ул җилкәсенә олы саплы җәясе белән укларын аскан иде.

— Ниһаять, – диде ул. – Ярты сәгать буе көттем бит инде. Бер килешме, Һарри, Һермиона?

— Алай иркәләмә син аларны, Һагрид, – салкын итеп әйтеп куйды Филч. – Җәза үтәргә килделәр бит алар монда.

— Шуңа соңга калып килдеңме? – диде Һагрид, Филчка кашын җыерып. – Юл буе үгет-нәсихәт сөйләп килгәнсеңдер инде боларга? Я, бар әйдә. Үзеңнең эшеңне үтәдең, калганын үзем карап бетерәм.

— Таң атканда киләчәкмен, – диде Филч. – Исән калганнарны алып кайтырга,

– өстәде ул, ямьсез итеп карап. Аннан борылып, сарайга таба юнәлде. Караңгыда лампасы чайкалганы гына күренеп калды.

Малфой Һагридка таба карап:

— Кермим мин бу урманга, – диде. Аның тавышында булган борчылу чалымнары Һарриның күңелен күтәрде.

— Һогвартста каласың килсә, барырсың, – ачу белән җавап бирде Һагрид. — Тәртипсезлекләрең өчен җавап бирә белергә кирәк.

— Бу бит хезмәтчеләр эше, моны укучылар эшләргә тиеш түгел. Безгә я берәр нәрсә язарга кушырлар дип уйлаган идем. Әти нишләгәнне белсә...

— Беләсең килсә, Һогвартсның кагыйдәләре шушындый шул, – сукранды Һагрид. – Язарга кушырлар! Аннан ни файда ди? Я берәр файдалы эш эшлисең, я чыгып очасың инде. Әтиең сине куып чыгаруларын тели икән, бар сарайга кайт та, җыена тор. Бар!

Малфой селкенмәде. Ул Һагридка ярсулы карашы белән текәлеп торды.

— Ярар соң, – диде Һагрид. – Хәзер игътибар белән тыңлагыз, бүген төнлә эшлисе эшебез бик куркыныч, берегезнең дә бәлага очравын теләмәем. Килегез әле монда табатын.

Ул аларны урманның кырыена ук китерде. Аннан лампасын өскә күтәреп, куе кара агачлар арасына кереп югала торган тар гына бормалы сукмакка төртеп күрсәтте. Урманга карап торганда, йомшак җил аларны чәчләреннән сыйпады.

— Әнә карагыз әле, – дәвам итте Һагрид. – Җирдә ялтырап яткан теге нәрсәне күрәсезме? Көмеш төстәге әйберне? Ул сыңармөгез каны. Яраланган сыңармөгез бар монда каядыр. Бер атна эчендә икенче тапкыр булган хәл инде бу. Узган чәршәмбе бер үлгәнен таптым. Мескен җанварны безгә табарга кирәк. Бәлки коткарып та кала алырбыз.

— Ә ул сыңармөгезне яралаган нәрсә безне беренчерәк тапса? – диде Малфой, куркуын яшерә алмыйча.

— Минем белән яки Казыктеш белән булганда сезгә бернәрсә дә тимәячәк, – дип җавап бирде Һагрид. – Юлдан китә күрмәгез. Ярар, хәзер ике төркемгә бүленәбез дә, эзләре буенча төрле якка таралабыз. Каны монда бөтен җирдә күренә, кичәгедән бирле сөйрәлеп йөргән, күрәсең.

— Казыктешне үзем белән алам, – диде Малфой шундук, аның озын тешләренә карый-карый.

— Ярар, тик алдан ук әйтәм, куркак ул, – диде Һагрид. – Димәк, без Һарри һәм Һермиона белән бер якка, Драко, Невилл һәм Казыктеш икенче якка китәчәк. Ә сыңармөгезне берәребез тапса, яшел очкыннар җибәрәбез, сөйләштекме? Тылсым таякларыгызны чыгарып, бераз кабатлап алыгыз. Ярар, берәрегезгә куркыныч янаса, кызыл очкыннарны җибәрегез, без шундук килеп җитәрбез. Я, чамалап кына, әйдәгез киттек.

Урманда дөм караңгы һәм тыныч иде. Бераз эченә керә торгач, алар юл чатына килеп җиттеләр. Һарри, Һермиона һәм Һагрид сулга таба борылдылар, ә Малфой, Невилл һәм Казык теш – уңга.

Алар юлга карап, тавышсыз гына бардылар. Әле тегендә, әле монда коелган агач яфракларындагы көмеш кан тамчылары ай яктысында ялтырыйлар иде.

Һарри Һагридның борчылуын сизде.

— Бәлки вервольфлар үтерәдер ул сыңармөгезләрне? – дип сорады Һарри.

— Аның тизлеге җитмәй, – дип җавап бирде Һагрид. – Сыңармөгезне җиңел генә тотып булмай, алар сихри җан ияләре. Моңарчы берсенең дә яраланганын белмәем.

Алар мүкле агач төбе кырыеннан уздылар. Һарри су аккан тавыш ишетте, якында гына берәр инеш булгандыр. Бормалы сукмак тирәсендә һаман да сыңармөгез каны тамчылары күренә иде.

— Барысы да әйбәтме, Һермиона? – дип пышылдады Һагрид. – Борчылма, болай нык яралангач, ерак китә алмагандыр әле, аннары без… АГАЧ АРТЫНА КЕРЕГЕЗ!

Һагрид Һарри белән Һермионаны юлдан күтәреп алып, биек имән артына яшерде. Ук тартып чыгарды да, җәясенә куеп, тарттырды һәм атарга әзерләнде. Барысы да тын калды. Җирдәге яфраклар өстеннән якында гына нәрсәдер шуышып бара иде: күлмәкнең итәге җиргә сөйрәлеп барган кебек ишетелде бу. Һагрид караңгы сукмакны күзәтеп торды, аннан берничә секундтан тавыш тынды.

— Белдем бит моны, – дип мыгырданды ул. – Монда булырга тиеш булмаган бер әйбер йөри ахры.

— Вервольфмы? – дип сорады Һарри.

—Бу вервольф та, сыңармөгез дә түгел иде шул, – дип, кайгылы тавыш белән җавап бирде Һагрид. – Я, әйдәгез минем арттан, тик чамалап кына.

Алар әз генә тавыш чыкса да, колакларын шомрайтып, акрын гына атлый башлады. Кинәт, алдагы бер аланлыкта чынлап та нәрсәдер селкенде.

— Кем анда? – дип эндәште Һагрид. – Чык, күрен, миндә корал бар!

Кешеме, атмы – аланлыкка нидер килеп чыкты. Биленә хәтле кеше гәүдәсе, җирән чәчле һәм сакаллы үзе. Билдән аска таба озын көрән койрыклы аксыл-коңгырт ат гәүдәсе ялтырап тора иде. Һарри һәм Һермиона авызларын ачып карап тордылар.

— Син икән әле, Ронан, – дип җиңел сулап куйды Һагрид. – Нихәл соң?

Алга таба атлап, кентаврның кулын кысты.

— Хәерле кич, Һагрид, – дип әйтте Ронан, кайгылы калын тавышы белән. –

Атмакчы иденме әллә миңа?

— Күз-колак булмасаң, куркыныч бит, Ронан, – диде Һагрид, җәясенә суккалап. – Ниндидер кабахәт йөри урманда. Ә болары Һарри Поттер һәм Һермиона Грейнджер. Безнең мәктәп укучылары. Ә бу Ронан, иптәшләр. Ул кентавр.

— Аңладык инде, – диде Һермиона әкрен генә.

— Хәерле кич, – диде Ронан. — Укучылар, димәк? Күп укыйсызмы соң анда мәктәптә?

— Э-эм...

— Әзрәк, – куркып кына җавап бирде Һермиона.

— Әзрәк. Алай булса да ярый, – дип көрсенеп куйды Ронан. Ул башын күтәреп күктәге йолдызларга карады. – Марс якты бүген.

— Әйе, – килеште Һагрид, ул да өскә карап. – Карале, сиңа очравыбыз яхшы булды әле, Ронан, чөнки кайсыдыр сыңармөгез яраланган, берәр нәмә күрмәденме?

Ронан башта җавап бирмәде, өскә таба бертуктаусыз текәлеп торды да, аннан авыр сулап куйды.

— Гаепсезләр гел беренче корбан булалар инде ул, – диде. – Гасырлар буе шулай булган, һаман да шул.

— Әйе, – диде Һагрид. – Тик әйтче, нәрсә дә булса күрдеңме син, Ронан? Гадәти булмаганны?

— Марс якты бүген, – кабатлады Ронан, ә Һагрид түземлеге бетеп, аңа карап торды. – Гадәти түгел бу яктылык.

— Анысы әйе, тик мин сиңа безгә якынрак, бу тирәдә дим, – кабатлады Һагрид. – Димәк, син бер сәер әйбер дә сизмәдең?

Ронан җавап биргәнче, яңадан көттереп торды. Ниһаять, ул:

— Урман күп кенә серләрне яшергән үзендә, – диде.

Ронан артында нәрсәнеңдер селкенүе булды, Һагрид яңадан җәясен күтәрде. Ул бары тик икенче кентавр гына иде: тәне һәм чәчләре кара, Ронанга караганда кыргыйрак булып күренде монысы.

— Исәнме, Бейн, – диде Һагрид. – Бер килешме?

— Хәерле кич, Һагрид, үзең нихәл?

— Ярыйсы. Карале, әле Ронанны сораштыра идем, син бу арада берәр чит әйбер күрмәденме? Сыңармөгез җәрәхәтләнгән монда, белмәгән иденме аның турында?

Бейн Ронанга таба килеп басты да, күккә карап:

— Марс якты бүген, – дип гади җавап кайтарды.

— Ишеттек инде анысын, – диде Һагрид, ачуы чыгып. – Ярар соң, берәр нәрсә күрсәгез әйтерсез инде миңа. Без киттек алайса.

Һарри һәм Һермиона Ронан белән Бейнга борылып карый-карый, аланлыктан китеп бардылар.

— Беркайчан да, – тагын ачуы чыгып әйтте Һагрид, – туры җавап алып булмай инде ул кентаврдан. Йолдызга карап тик тора. Айдан якынрак торган әйбергә исләре дә китмәй.

— Күпме алар монда? – сорады Һермиона.

— О, әз түгел инде... Күбрәк үзләре генә, җәмгыятьтән читләшеп торалар, тик минем сөйләшәсе булганда, алар һәрвакыт янга килергә әзер. Кентаврлар, алар бик акыллы, җитди... күп әйберне беләләр... сиңа аны ачып салмайлар гына.

— Башта ишеткәнебез шул кентавр булганмы икән? – диде Һарри.

— Тояк тавышы идемени ул? Юк, анысы аның шул сыңармөгезне үтергән нәрсәнеке иде, моңарчы андыйны ишеткәнем булмады.

Алар куе, караңгы агачлар арасыннан үттеләр. Һарри, тынычсызланып, һаман як-ягына карап барды. Аларны кемдер күзәтә дигән уй аның башыннан чыкмады. Җәясе белән Һагрид алар янында булгач, нык шат иде ул. Алар юлдагы бер борылышны үтте, шулвакыт Һермиона Һагридны кулыннан тотып алып:

— Һагрид! Кара! Кызыл очкыннар, калганнар бәлагә очраган!

— Икегез монда гына көтеп торыгыз! – дип кычкырды Һагрид. – Сукмактан китмәгез, артыгыздан кире килермен!

Алар аның куаклыклар арасыннан йөгергәнен, яфрак кыштырдавын гына ишетеп, куркуларыннан нишләргә белмичә, бер-берсенә текәлеп тордылар.

— Аларга тимәгәннәрдер инде шәт, име? – пышылдады Һермиона.

— Малфой өчен кайгырмыйм да, ә Невиллга берәр нәрсә булган булса... Ул монда безнең аркада бит.

Минутлар уза барды. Алар игътибар белән тыныч кына көтеп тордылар. Һарри һәрбер искән җилгә, ботаклар шыртлавына борылып карады. Нәрсә булды икән? Бүтәннәр кайда?

Ниһаять, шарт-шорт атлап Һагридның килгәне ишетелде. Малфой, Невилл һәм Казыктеш аның белән иделәр. Һагрид ачуыннан кайный иде. Малфой кызык өчен, Невиллның артыннан качып килеп, аны күтәргән. Невилл куркудан очкыннар аттырган.

— Сез икегез моның хәтле шау-шу күтәргәннән соң берәр нәрсә тота алсак ярый инде. Ярар, хәзер алмашабыз: Невилл һәм Һермиона минем белән кала, Һарри, син Казыктеш һәм бу тинтәк белән барасың. Гафу ит инде, – диде Һагрид,

Һаррига пышылдап. – Сине җиңел генә куркыта алмас бу, аннары безгә эшне ахырына җиткерергә кирәк.

Шулай итеп, Һарри урман уртасына Малфой һәм Казыктеш белән кереп китте. Һаман эчкә таба керә-керә, алар инде ярты сәгать бардылар. Агачлар шулкадәр куерды ки, сукмак буенча алга таба үтеп булмый башлады диярлек. Һаррига монда кан күбәйгән кебек тоелды. Чәчрәгән тамчылары агач тамырларында күренде, әйтерсең мескен җанвар монда әйләнә-тирәдә, газапланып, бәргәләнеп йөргән. Куе имән ботаклары арасыннан Һарри алда аланлык күреп алды.

— Кара, – дип мыгырдады ул, Малфойны туктатып.

Нindидер якты ак әйбер җирдә балкып ята иде. Алар аңа таба акрын гына якынайдылар.

Ул чыннан да сыңармөгез булып чыкты, тик инде үлгән иде. Һарриның моңарчы моннан да матуррак, әмма шул ук вакытта моңсу әйбер күргәне юк иде. Аның озын нечкә аяклары егылган килеш җайсыз итеп төрле якка сузылган, ә энҗедәй ак ялы караңгы яфраклар өстенә җәелгән иде.

Һарри аңа таба бер адым атламакчы булды, тик нидер шуышкан тавыш аны баскан урынында катып калырга мәҗбүр итте. Аланлык читендәге куак чайкалып куйды... Аннан караңгылыктан өсте тулысынча япма белән капланган бер бәндә пәйдә булды, посып кына, шуышып килә торган ерткыч төсле якынлашты ул. Һарри, Малфой һәм Казыктеш катып калдылар. Әлеге бәндә сыңармөгезгә таба иелеп, аның тәнендәге ярага башын китерде дә, канын суыра башлады.

— А-а-а!

Малфой акырып җибәрде һәм йөгерергә тотынды, Казыктеш тә аның артыннан чапты. Ябынган бәндә башын күтәреп, Һаррига туп-туры карады: алдыннан сыңармөгез каны тама иде. Торып, бер мәлдә аның каршына килеп басты ул – Һарри куркуыннан селкенә дә алмады.

Моңарчы беркайчан да тоймаган авырту башын чәнчеп алды, аның яра эзе уттай яна иде. Күз алды караңгыланып, ул артка чигенде. Арттан тояклар тавышы килде, нәрсәдер аның өстеннән сикереп бәндәгә ташланды.

Башы авыртуына түзә алмыйча, Һарри тезенә егылды. Бер-ике минуттан гына аңына килә алды ул. Башын күтәреп карады: бәндә инде юкка чыккан, ә каршында кентавр басып тора, тик бу Ронан да, Бейн да түгел иде. Монысы яшьрәк күренде: чәче аксыл сары, гәүдәсе паломиноныкы[1] кебек иде.

— Ничек син? – дип сорады кентавр, Һаррины аягына торгызып.

— Ярыйсы, рәхмәт. Нәрсә иде ул?

Кентавр җавап кайтармады. Күзләре гаҗәеп зәңгәр, ике тонык кына сапфир төсле иде. Ул игътибар белән Һаррига карады һәм маңгаендагы аерылып кызарып торган яра эзенә текәлеп торды.

— Син бит Поттер малай, – диде ул. – Һагрид янына кире кайтсаң, яхшы-

1 Паломино — ат төсе (масть), мондый атның гәүдәсе алтынсу-сары төстә, койрыгы белән ялы ак төстә була.

рак булыр. Урманда куркыныч бу төндә, бигрәк тә синең өчен. Атланып йөри беләсеңме? Алай тизрәк булыр.

— Исемем Фиренце, – диде ул, Һарри артына менеп утырсынга алгы ягы белән иелеп.

Аланлыкның икенче ягыннан тагын тояк тавышлары яңгырады. Ронан белән Бейн, ашыга-ашыга, агачлар арасыннан атылып килеп чыктылар.

— Фиренце! – дип кычкырды Бейн. – Нишләвең бу? Кешене утырткансың аркаңа! Оятың да юк! Ат булдыңмы әллә?

— Син моның кем икәнен аңлыйсыңмы соң? – диде Фиренце. – Бу бит Поттер малай. Бу урманнан тизрәк чыкса, яхшырак булачак.

— Нәрсәләрне сөйләп бетердең инде аңа? – дип ырылдады Бейн. – Исеңдә тот, Фиренце, без күкләргә каршы килмәскә сүз бирдек. Планеталар күчешеннән аңламадыңмыни син ни буласын?

Ронан ачуы белән җиргә типте.

— Фиренце яхшы булсын дип тырыша бит инде, – диде ул кайгылы тавышы белән.

Бейн арткы аяклары белән тибеп куйды.

— Яхшы булсын дип?! Безгә аннан нәрсә ди? Алдан ни әйтелгән, шул гына борчырга тиеш безне! Урманда адашкан кешеләр артыннан ишәк кебек чабып йөрү безнең эш түгел!

Фиренце ачуыннан алгы аяклары белән күтәрелде, Һарри аның җилкәсенә чак кына тотынып калды.

— Әнә сыңармөгезне күрмисеңмени? – Фиренце Бейнга үкерде. – Аның нишләп үтерелгәнен аңламыйсыңмы? Ул серне планеталар ачып салмадылармы сиңа? Бу урманда яшеренүче бәндәгә каршы чыгам мин, Бейн, әйе, кирәк булса, кешеләр белән бергә.

Шуннан Фиренце тиз генә борылды да, Ронан белән Бейнны артларында калдырып, аркасына ябышкан Һарри белән чабып китте.

Һарри ни булганын аңламады.

— Нигә Бейн шулай ачулы иде? – дип сорады ул. – Сез мине нәрсәдән коткардыгыз булып чыкты инде?

Фиренце әкренәйде, Һаррига ботаклар бәрелмәсен өчен, башын аска иергә кушты да, сорауга барыбер җавап бирмәде. Алар озак кына сөйләшмичә бардылар, Һарри Фиренценың аның белән сөйләшәсе килмидер дип уйлады. Агачлар куерак үскән урынга җиткәч, Фиренце кинәт туктады.

— Һарри Поттер, сез сыңармөгез каны ни өчен кирәк икәнен беләсезме?

— Юк, – диде Һарри, бу сораудан аптыраштa калып. – Без төнәтмәләрдә аның мөгезен һәм койрык төкләрен генә кулландык.

— Сыңармөгезне үтерү — коточкыч гамәл ул, – диде Фиренце. – Бүтән чарасы калмаган кеше генә мондый җинаятькә бара ала. Үлемгә әз генә калганда да, сыңармөгез каны терелтә ала, тик моның өчен җавап бирергә туры киләчәк. Гаепсез саф җан иясен үзенең тормышын саклар өчен үтергән кеше ирене белән аның канына тиюгә, ярым үлегә әверелә һәм ләгънәтле тормышка аяк баса.

Һарри Фиренценың ай яктысында көмеш төс белән ялтыраган муенына карап торды.

— Кайсы башсыз бәндә булыр икән бу? – дип куйды Һарри. – Алай яшәгәнче, үлсәң яхшырак бит инде?

— Анысы шулай, – килеште Фиренце. – Тик әгәр дә ул исән калыр өчен тагын нидер эчсә, ул аның бөтен көчен һәм кодрәтен кире кайтарачак һәм шулай ук аны үлемсез итәчәк... Мистер Поттер, сез хәзерге вакытта мәктәптә ни яшерелгәнен беләсезме?

— Фәлсәфәче ташы! Әйе бит инде, Тере суы! Тик мин аңламыйм, кемгә...

— Еллар буе көч-куәтен кайтарырга теләп, яшәргә омтылган һәм уңайлы очракны көткән берәр кешене белмисезмени?

Һарриның йөрәген тимер йодрык белән кысып алгандай булды. Һагридның аларга беренче очрашкан кичне әйткән сүзләре яңадан ишетелгән төсле булды: «Кайберәүләр аны үлгән диләр. Әкият, миңа калса. Үләр өчен кеше булырга кирәк, анда кеше әсәре калды микән?»

— Сезнеңчә, – авырлык белән әйтте Һарри. – моны эшләгән кеше Вол...

— Һарри! Һарри, барсы да әйбәтме синең белән?

Һермиона, сукмак буйлап аларга таба йөгереп, ә Һагрид аның артыннан кызу-кызу атлап, киләләр иде.

— Барысы да әйбәт, – дип җавап бирде Һарри, аңына һаман килеп бетә алмыйча. – Сыңармөгез үлгән, Һагрид, ул әнә тегендә арттагы аланлыкта.

Һагрид тизрәк сыңармөгезне карарга ашыкты.

— Миңа инде китәргә вакыт, – дип мыгырдады Фиренце. – Сиңа хәзер беркем дә тимәс.

Һарри аның өстеннән төште.

— Уңышлар, Һарри Поттер, – диде Фиренце. – Элек тә шулай планеталар күчешен ялгыш итеп укыган бар иде, хәтта кентавр булып та. Тагын шул хәл кабатлангандыр.

Ул борылды да, калтырап торган Һаррины артта калдырып, кире урман эченә чапты.

***

Рон, аларның кайтканын көтеп, Уртак бүлмәдә караңгыда йоклап киткән. Һарри аны уятырга дип селкегәндә, ул квиддич турында нидер кычкырып, саташты һәм уянды. Берничә секундтан, Һарри белән Һермиона аңа урманда булганнарны сөйли башлагач, аның күзләре шакмак булды.

Һарри урынында утырып тора алмады. Камин каршында арлы-бирле йөренде.

— Снейп ташны Волдеморт өчен алмакчы була... Ә Волдеморт аны урманда көтеп тора... Ә без аны бай буласы килгәнгә дип йөри идек...

— Әйтмә әле һаман исемен! – куркып пышылдады Рон. Волдеморт аларны ишетә ала дип уйлый иде ул.

Һарри тыңламады.

— Фиренце мине коткарды, әмма аңа моны эшләргә ярамаган... Бейн котырынды... Ул планеталар әйткәнгә каршы килгән очракта ни буласы турында сөйләде... Аларга карап, Волдемортның килүе турында белергә була икән... Бейнның Волдемортка мине үтерергә бирәсе иде дип әйтәсе килде... Моны йолдызлардан укыгандыр, күрәсең.

— Исемен әйтүеннән туктыйсыңмы син, юкмы?! – кабатлады Рон.

— Димәк, хәзер Снейпның ташны урлаганын гына көтәсе калды, – дип дәвам итте Һарри, дәртләнеп. – Аннары Волдеморт килеп, мине бетереп тә атачак... Ярар, Бейнның күңеле булыр аннан.

Һермиона коты очып утырды, тик ул, аны тынычландырырга теләп:

— Һарри, барысы да Үзең-Беләсең-Кем бары тик Дамблдордан гына курка диләр. Дамблдор безнең янда булганда, Үзең-Беләсең-Кем сиңа тия алмас. Аннары кентаврлар дөрес әйбер сөйли дип кем әйтте? Бу миңа бөтенләй уйлап чыгарылган әйбер кебек тоела. Әнә профессор МакГонагалл да аны тылсым белеменең төгәл булмаган тармагы дип әйтте.

Алар сөйләшеп утырганда, тышта яктыра башлады. Йокларга барганда, тамаклары карлыгып бетеп, алар нык арыган иде. Тик көтелмәгән әйберләр әле дәвам итте.

Һарри юрганын ачуга, урынында матур итеп кенә төреп куелган Күренмәс мантияне тапты. Аңа язу беркетелгән иде:

Кирәк була калса.

УНАЛТЫНЧЫ БҮЛЕК

Идән астына

Еллар узгач, Һарри бу көннәрдә имтиханнарын ничек тапшырганын үзе дә искә төшерә алмады, чөнки ул һәркөнне Волдемортның ишекне бәреп керүен көтә иде. Әмма көн артыннан көн үтә торды һәм Мамыккайның теге бикле ишек артында исән-сау утыруы көн кебек ачык иде.

Һогвартста әлсерәткеч бер кызулык хакимлек итә иде, бигрәк тә язма имтиханнар бара торган сыйныф бүлмәләрендә. Имтихан өчен һәрбер укучыга, күчермәсеннәр дип, махсус әфсенләнгән каләмнәр бирделәр.

Алар имтиханнарын ярыйсы гына биреп чыктылар. Профессор Флитвик аларны берәм-берәм үз янына дәште һәм ананасны тактада биетә алуларын тикшерде. Профессор МакГонагалл тычканнан тәмәке савыты ясауларын күзәтте, билгеләрне дә әлеге тәмәке савытларының никадәр матур булуына карап бәяләде, мыеклылары очраса, аларны һич кызганмый тотып кына атты. Снейп, болай да барысын куркытуы һәм борчуга салуы өстенә, Оныттыру төнәтмәсен ясаганда әле артларыннан тикшереп, тыкшынып йөрде.

Һарри теге вакытта урманга барганнан соң авырта башлаган яра эзенә игътибар бирмәскә тырышты. Невилл Һарриның имтиханны начар бирүен аның төнлә борчылып һәм авыр йоклавында күрде, әмма чынлыкта Һарри янәдән теге коточкыч төшен күрә башлады. Хәзер ул төш тагын да куркынычрак иде, чөнки ул кан тамып торган киемле кешене дә күрә иде.

Бәлки, Һарри урманда күргәннәрне күрмәгәнгә микән, әллә инде маңгайларында уттай янып торган яра-җәрәхәтләре булмагангамы, Рон белән Һермиона, Таш турында Һарри сыман бик борчылмадылар төсле. Волдеморт турындагы уй аларны бик каты гына куркытты, әмма ул аларның төшенә кермәгәнлектән, өстәвенә, имтиханга дәресләрне кабатлап, бик мәшгуль булганлыктан, алар Снейпның яки башка берәр кешенең нәрсә эшләргә җыенуы турында уйлап та карамадылар.

Аларның соңгы имтиханнары тылсым тарихыннан иде. Үзеннән-үзе болгатыла торган казаннарны уйлап тапкан карт тылсымчылар турында сорауларга бер сәгать җавап биргәч, алар шунда ук ирекле булачак, аларны искиткеч рәхәт ял атнасы көтә иде. Профессор Биснның өрәге каурыйларны куярга һәм пергаментларны төрергә кушкач, Һарри башкалар белән бергә сөенмичә булдыралмады.

— Бу мин уйлаганнан да җиңелрәк булып чыкты бит әле, – диде Һермиона, кояш нурлары балкыган ишек алдына чыккан төркемгә кушылгач. – Миңа 1637 елгы Вервольфлар Канунын да, Тиктормас Эльфрик фетнәсен дә өйрәнәсе калмаган.

Һермиона инде тапшырган имтихан сорауларын яңадан бер карап сөйләп чыгарга ярата торган иде, әмма Ронның күңеленә бу эш ятмады, аның хәтта күңеле болгана башлады, һәм алар таудан күл буена аска таба төштеләр дә, зур агач төбенә килеп утырдылар. Бертуган Уизлиләр белән Ли Джордан җылы сайлыкта яткан үтә дә зур кальмарның капшавычларын кытыклап уйныйлар иде.

— Башка ятлыйсы-кабатлыйсы нәрсәләр юк, – дип шатланды Рон, үләнгә сузылып ятып. – Елмай инде, Һарри, ничек начар язганыбызны белгәнче әле бер атна борчыласы юк ич.

Һарри үзенең маңгаен капшап куйды.

— Менә белсәм иде моның ни аңлатканын, – диде ул усал гына. – Минем ярамның моңарчы да борчыганы булды, әмма бу кадәр еш түгел.

— Мадам Помфри янына бар, – дип тәкъдим итте Һермиона.

— Мин авыру түгел, – диде Һарри. – Минемчә, бу кисәтү… Бу хәвеф-хәтәр билгесе.

Әмма Ронны бу да борчый алмады, чөнки көн бик эссе иде.

— Һарри, тынычлан, Һермиона дөрес әйтә, Таш Дамблдор янында булганда куркыныч юк. Һәрхәлдә, безнең Снейпка каршы, аның Мамыккай яныннан узганлыгына, бернинди дәлилләребез дә юк. Ул инде бер аяксыз кала язды, икенче тапкыр этләр яныннан узарга ул батырчылык итмәс. Һагрид Дамблдорга зыян салганчы, Невилл Англия такымы өчен квиддич уйнар.

Һарри башын селкеп куйды, әмма аның уена ул нидер эшләргә оныткан сыман уйлар килде. Нindидер әһәмиятле эш иде бу.

Үзенең уйларына ачыклык кертергә җыенган арада, Һермиона:

— Бу бары тик имтиханнар аркасында гына. Мин үзем дә узган төнне әллә ниләр белән саташып беттем, әмма без инде барын да башкарып чыктык. Борчылыр урын юк, – диде.

Һарри, күңеле белән сизгән нәрсәнең уку белән бәйле булмаганында шикләнми иде. Ул ябалакларның җәйрәп яткан зәңгәр күк аша, томшыкларына нидер кабып, мәктәп ягына таба очып киткәннәрен күреп алды. Аңа бердәнбер хатлар җибәрүче Һагрид кына иде. Ул һичкайчан да Дамблдорга хыянәт итмәс, беркемгә дә Мамыккай яныннан ничек үтәргә кирәклеген дә әйтмиячәк иде. Һичкайчан… беркемгә дә… әмма…

Һарри кисәк аягүрә басты.

— Син кая киттең? – дип сорады йокымсырап яткан Рон.

— Минем башыма бер уй килде, – җавап бирде Һарри, агарынып китеп. Безгә Һагрид янына барып, аны тизрәк күрергә кирәк. Хәзер үк!

— Ник? – диде Һермиона, Һарридан артта калмаска тырышып.

— Сезгә берни дә сәер тоелмыймы? – дип сорады Һарри, үлән баскан сөзәк ярдан өскә үрмәләп. – Һагридның иң зур хыялы – аждаһалы булу. Һәм бер көнне кесәсенә аждаһа йомыркасы салган бер юлчы барлыкка килә. Күпме кеше кануннарга каршы килгән аждаһа йомыркасы турында хыяллана, ә? Менә бит бәхетлеләр, аларга нәкъ Һагрид очраган. Ник моңарчы мин моны аңламадым икән?

— Син ни сөйлисең, Һарри? – сорады Рон, әмма ишегалдыннан урманга таба йөгерүче Һарри берни дә җавап бирмәде.

Һагрид үз өендәге кәнәфидә, чалбар балагы белән күлмәк җиңен сызганган килеш, бер зур табакка борчак атып утыра иде.

— Нәмә хәлләр? – диде ул елмаеп. Имтиханнарыгызны тапшырып бетердегезме? Берәр нәмә эчәсезме? Вакытыгыз бардыр бит?

— Әйе, зинһар, – диде Рон. Һарри аның яныннан узды да:

— Юк, без ашыгабыз. Һагрид, минем сиңа соравым бар. Норбертны отып алган төнне хәтерлисеңме? Синең белән кәрт суккан юлчының кыяфәте нинди иде?

— Белмим шул, – диде Һагрид тартынып кына. – Ул никтер плащын салмаган да иде.

Ул өчесенең дә аңа сәерсенеп карап торганын күрде дә, кашларын күтәреп:

— Аптырарлык түгел инде бу, авылның теге очында «Кабан башы» дигән пабта төрле халык йөри. Бәлки, ул аждаһалар сатучы булгандыр. Мин аның чыраен күрмәдем, ул плащын салмады.

Һарри борчаклы табак янына килеп утырды.

— Һагрид, ни турында сөйләштегез аның белән? Һогвартс турында берәр нәрсә сөйләдеңме аңа?

— Ни уйлап таптыгыз инде тагын? – диде Һагрид һәм, маңгаен җыерып, уйга батты. – Әйе… Мин аңа үземнең монда урманчы булганлыгымны әйттем. Ул минем нинди төр җанварлар асрап караганлыгым турында сорашты… Һәм мин аңа әйттем… Әйттем.. Үз аждаһамны булдырырга теләгәнемне әйттем. Һәм аннан… Мин бик яхшы искә төшерә алмаем бу төнне, ул мине гел эчертеп торды… Хәзер искә төшереп караем… Ул миңа анда аждаһа йомыркасы барлыгын әйтте, һәм без кәрт суктык… Ул аждаһаны карап үстерү көчемнән киләме-юкмы дип кызыксынды… Һәм мин аңа Мамыккайдан соң, аждаһаны гына карый алачакмын дидем…

— Һәм ул? Ул Мамыккай белән кызыксындымы? – дип сорады Һарри, тавышын бераз тыныч итеп чыгарырга тырышып.

— Әйе инде. Өч башлы этләр күп очрамай ул, хәтта Һогвартста да. Соң, миңа аңа әйттем инде, мәйтәм, тынычландыра белсәң, Мамыккайдан да иркәрәк җан юк, бераз музыка уйнат та, ул шунда ук йокыга китә…

Һагрид куркыныч тулы күзләрне күрде:

— Мин артыгын әйтеп ташладым! Онытыгыз мин нәмә әйткәнне! Һәй, кая киттегез!

Һарри, Рон һәм Һермиона, бакча һәм ишегалды белән чагыштырганда бик салкын һәм караңгы булып күренгән Керү һоллына килеп җиткәнче, бер сүз дә дәшмәделәр.

— Без Дамблдор янына барырга тиеш, – дип, сүз башлады Һарри. – Һагрид теге юлчыга Мамыккайны ничек үтеп булганын әйткән, ә кием астында Снейп та, Волдеморт үзе дә булган булырга мөмкин. Бәлки, чыннан да, Һагрид эчкәннән соң, аннан сүз тартып алуы кыен булмагандыр. Әмма мин Дамблдор безгә ышанып дип өметләнеп калам. Фиренц да, Бэйн аны туктатмаса, безнең яклы булыр. Дамблдорның бүлмәсе кая?

Алар, дөрес якны күрсәтүче ниндидер тамганың барлыкка килгәнен көтеп торган төсле, бер-берсенә карашып тордылар. Алар Дамблдорның кайсы якта яшәгәнлеген дә, бу турыда аларга әйтердәй кешене дә белмиләр иде.

— Без моны эшләргә тиеш... – дип сүзен башлаган Һарриның тавышы кисәк кенә бар һоллга таралды.

– Сез өчегез дә монда нишлисез?

Бу кулларына китап өеме тоткан профессор МакГонагалл иде.

— Без профессор Дамблдорны күрергә телибез, – Рон һәм Һарри көткәннән күпкә кыюрак итеп җавап бирде Һермиона.

— Профессор Дамблдорны эзлисезме? – дип кабатлап сорады профессор МакГонагалл. – Нигә әле ул?

Һарри йотлыгып калды – хәзер ни булыр?

— Бу үзенә күрә бер сер, – диде ул, әмма шунда ук ник әйткәненә үкенде, чөнки профессор МакГонагаллның ачуы кайный башлады..

— Профессор Дамблдор ун минут элек кенә юлга чыкты, – диде ул салкын тавыш белән. – Аңа Тылсым министрлыгыннан ашыгыч ябалак килде һәм ул кичекмәстән Лондонга китте.

— Ул китте? – дип сорады Һарри бик борчылып. – Хәзерме?

— Профессор Дамблдор бөек тылсымчы, шуңа аның вакыты бик аз.

— Әмма бу бик мөһим эш!

— Ягъни Тылсым министрлыгыннан да мөһимрәк эш димәкче буласызмы, Поттер?

—Тыңлагыз, – диде Һарри, куркуын җилгә ташлап. – Профессор, бу Фәлсәфәче Ташы турында.

Профессор МакГонагалл ни генә ишетергә өметләнсә дә, бу ул сүзләр түгел

иде. Кулына тоткан китаплары, шап итеп идәнгә килеп төштеләр, әмма ул аларны күтәреп алырга ашыкмады.

— Сез моны кайдан белдегез? – дип чыркылдады ул.

— Профессор, минем уйлавымча… Мин беләм… Сн… – ягъни берәү ташны урларга җыена. Миңа профессор Дамблдор белән сөйләшергә кирәк.

МакГонагалл аңа шик һәм ышанмау катышкан караш белән карады.

— Профессор Дамблдор иртәгә булачак, – диде ул ниһаять. Таш турында сез каян белеп алгансыздыр, анысы миңа ачык түгел, әмма ул бик яхшы итеп яшерелгән һәм көчле сак астында, шунлыктан аңа беркем дә тия алмый.

— Тик профессор…

— Поттер, мин үземнең ни сөйләгәнемне бик яхшы беләм, – диде ул кырт кисеп. Ул, аска иелеп, китапларын җыеп алды. – Мин сезгә тышка чыгарга һәм кояш астында күңел ачырга тәкъдим итәм.

Әмма алар аны тыңламадылар.

— Бу бүген булачак, – диде Һарри, Профессор МакГонагаллның колагы ишетмәслек җиргә киткәненә төшенгәч. – Снейп бүген үк идәндәге ишек аркылы Фәлсәфәче Ташын алырга керәчәк. Ул үзенә барлык кирәкле мәгълүматны да җыйган, һәм Дамблдорга да министрлык исеменнән хатны ул үзе җибәрткән дип ышанам.

— Әмма без ни эшли алабыз соң?

Һермиона ахылдап куйды, Һарри һәм Рон артка борылып карады. Карасалар, Снейп басып тора.

— Хәерле көн, – диде ул тыныч кына.

Алар Снейпка карап текәлделәр.

— Сез көндез монда йөрергә тиеш түгелсез, – диде ул, ямьсез кыек елмаю белән.

— Без, без… – диде Һарри, ни әйтергә дә белмичә.

— Сезгә саграк кыланырга кирәк. Монда күбрәк әйләнгәләп йөрсәгез, башкалар шикләнә башлар. Ә Гриффиндорларның тагын балл югалтасы килмәс, шулай бит?

Һарри кызарып чыкты. Алар өчәүләп урамга чыгып китү ягын карадылар, әмма Снейп аларга дәште.

— Поттер, белеп торыгыз – бүтән бернинди дә төнге йөрүләр булмасын, юк исә, мин шәхсән үзем сезне куып чыгару мәсьәләсен кайгыртачакмын. Хәерле көннәр сезгә!

Һәм ул укытучылар бүлмәсенә юнәлде.

Таш баскычтан менеп барышлый, Һарри башкаларга таба борылды

— Дөрес, менә нишләргә тиеш без хәзер! – дип пышылдады ул ашыгыч рәвештә. – Беребез Снейпны күзләп торырга тиеш. Һермиона, моны синнән дә яхшырак эшләүче булмас.

— Нигә мин?

— Көн кебек ачык бит инде барысы! – диде Рон. – Син профессор Флитвикны көтеп торган булып кылана аласың. – Һәм ул нечкә тавыш белән сөйли башлады. – О, профессор Флитвик, мин шулкадәр борчыламын, белсәгез иде! Минем уйлавымча, мин ундүртенче б соравында хата җибәрдем бугай…

— Авызыңны яп! – диде Һермиона ачулы итеп. Ахыр чиктә ул Снейп артыннан сагалап торырга ризалыгын бирде.

— Безгә өченче катта калсак яхшырак булыр, – Һарри Ронга. – Әйдә.

Әмма алар корган планнарын тормышка ашыра алмадылар. Ишеккә якынлашырга да өлгермәделәр, профессор МакГонагалл аларны ачуланып туктатты. Һәм, үзен тыя алмыйча:

— Күрәсең, меңләгән әфсен аша узу сезнең яннан үтүгә караганда җиңелрәк дип беләсез бугай! – дип котыра башлады. – Әгәр монда якынлашканыгызны күреп яки ишетеп алсам, Гриффиндордан тагын 50 баллны алып ташлыйм! Әйе, Уизли, үз Йортым, Гриффиндорымнан ук!

Һарри белән Рон бүлмәләренә кире кайттылар. Һарри «Әле ярый Һермиона булса да Снейпны күзәтә», – дип әйтеп бетерергә дә өлгермәде, бүлмәгә Һермиона килеп керде.

— Һарри, миңа бик кызганыч, – дип зарлана башлады ул. – Снейп чыкты, анда нишләгәнемне сорады. Мин ни әйтергә белмәгәнлектән, профессор Флитвикны көтәм дидем. Ә Снейп, аның үзен минем янга җибәрер өчен, каядыр китеп барды.

— Шулай булгач, бу дөрес түгелмени инде? – диде Һарри.

Ике дусты да аңа карады. Аның йөзе агарган, ә күзләре ялтырый башлаган иде.

— Мин бүген кич барып, ташны беренче булып эләктерергә тырышачакмын.

— Син тилердеңме әллә? – диде Рон.

— Син моны эшли алмыйсың! – дип кычкырды Һермиона. – Профессор МакГонагалл белән Снейпның ни әйткәнен ишетмәдең мәллә? Сине мәктәптән куачаклар!

— ШУННАН НИ! – дип кычкырды Һарри. – Ник сез аңламыйсыз соң, әгәр дә Снейп ташны үзенеке итсә, Волдеморт кире кайтачак! Алар Һогвартсны кулла-

рына төшереп, безнең барыбызны да куып чыгарачаклары көн кебек ачык бит. Ә безнең мәктәптән Караңгы көчләр сәнгате мәктәбе ясаячаклар. Балларны югалту хәзер ул кадәр мөһим түгел, аңлыйсызмы сез? Гриффиндор Кадәхне җиңә калса да, ул безне болай гына ташлап китәр дип уйлыйсызмы? Әгәр дә мине, Ташны тапканчы тота калсалар, миңа Дурсльләргә кире кайтып, Волдемортны көтәсе генә калачак. Мин беркайчан да кара көчләр ягына чыкмаячакмын! Мин, сез каршы чыксагыз да, теге ишек аша узачакмын. Волдеморт минем әти-әниемне үтергән, сез моны булса да хәтерлисезме?

Ул дусларына күз ташлады.

— Әйе, син хаклы, Һарри, – диде Һермиона, тыныч тавыш белән.

— Мин Күренмәс мантияне киячәкмен, – диде Һарри. – Аны кире кайтару зур бәхет булды әле.

— Әмма без өчебез дә ул мантиягә сыярбызмы?

— Өчебез дә?

— Синең берүзеңне җибәрер идек дип уйладыңмы? – диде Рон.

— Әлбәттә юк, – дип өстәде Һермиона. – Ничек уйлыйсыз, таш артыннан киткәнче мин китапларымны актарып чыгарга өлгерермен микән? Бәлки берәр файдалы әфсен табып чыгарырмын.

— Әмма безне тапсалар, мине дә, сезнең икегезне дә моннан куачаклар.

— Кумаячаклар. Әгәр мин ярдәм итә калсам, – диде Һермиона. – Флитвик имтиханнарда 112 балл җыйганлыгымны әйтте. Шунлыктан алар мине беркая да кумаячак.

***

Көндезге аштан соң, алар өчесе дә, борчулы килеш, Уртак бүлмәдә утырдылар. Беркем дә аларны борчымады: гриффиндорлыларның берсе дә Һаррига бер сүз дә әйтмәде. Бу аның әлеге вакыйгага исе китмәгән беренче көне иде. Һермиона үзенең дәфтәрен актарды, юлларында каршы очрарга мөмкин булган әфсеннәрне табарга тырышты. Һарри белән Рон да күп сөйләшмәделәр. Алар икесе дә төнге сәяхәт турында баш ватып утыралар иде. Әкренләп көн кичкә авышты, бүлмәдә кешеләр дә азаеп, алардан башка беркем дә калмас булды.

— Мантияне алырга кирәк, – диде Рон, Ли Джордан салмак кына иснәнеп чыгып киткәннән соң.

Һарри баскыч буйлап үзенең караңгы бүлмәсенә менеп китте. Ул мантиясен тартып чыгарды, шунда аның күзе Раштуа бәйрәменә Һагрид бүләк иткән флейтага төште. Ул аны, бәлки кирәге чыгар дип, кесәсенә салып куйды. Бүлмәдән тиз генә башкалар янына чыгып чапты.

— Безгә мантияне хәзер монда ук киеп карарга кирәк. Бәлки ул безнең өчебезне дә сыйдырмас? Гәүдәсез атлап йөргән аякны күрсәләр…

— Нишлисез сез монда? – диде бер тавыш почмактан.

Кәнәфи артыннан Невилл килеп чыкты. Аның кулында, күрәсең, тагын бер кат кача язган бакасы Тревор иде.

— Берни түгел, Невилл, берни дә, – дип кабатлады Һарри, һәм тиз генә мантиясен артына яшерде.

Невилл аларның гаепле йөзләренә карады да:

— Сез тагын ни эшләргә уйлап йөрисез? – диде ул.

— Юк, юк, юк, – диде Һермиона, – без түгел, юк... Ә син ник йокларга менмисең, Невилл?

Һарри маятниклы дивар сәгатенә карап куйды. Аларның торган саен вакытлары азая иде. Ә Снейп, Мамыккайны йоклатып, күптән үз эшен башкаргандыр да инде бәлки.

— Сез беркая да китә алмыйсыз! – диде Невилл. – Сезне тагын бер тапкыр тотып алачаклар һәм Гриффиндорның тагын да күбрәк кисәтүләре булачак.

— Син аңламыйсың, – диде Һарри. – Бу бик мөһим мәсьәлә.

Әмма Невилл нидер эшләргә җыенган сыман кымшана башлады.

— Мин сезгә моны эшләргә ирек бирмәячәкмен! – диде ул, һәм рәсемдәге тишекне гәүдәсе белән каплап куйды. – Мин... мин синең белән сугышачакмын!

— Невилл! – дип кычкырды Рон, – аңгырага салынмыйча яхшы чакта кит моннан.

— Мине аңгыра димәгез! – диде Невилл. – Сез тагын кагыйдәләрне бозарга тиеш түгел! Моны сез миңа үзегез әйттегез, юкса!

— Әйе, ләкин бу безгә кагылмый, - диде Рон ачуын баса төшеп. – Невилл, син хәзер үзеңнең ни эшләгәнеңне үзең аңлап бетермисең.

Невилл бер адым алга атлады һәм кулындагы бакасын идәнгә ташлады. Тегесе шундук каядыр сикереп качты.

— Әйдә, сугып кара миңа! – диде ул, җиңнәрен сызганып. – Мин әзер!

Һарри Һермионага карады.

— Берәр нәрсә эшләт, зинһар! – диде ул борчылып.

Һермиона алга таба атлады.

— Невилл, – диде ул. – Мин бик тә, бик тә үкенәм һәм синнән гафу үтенәм.

Ул таягын күтәрде.

— Петрификус Тоталус! – дип кычкырды ул, Невиллга төртеп.

Невиллның куллары яннарына терәлде, аяклары бергә кушылды, бар тәне катты. Ул бераз чайкалды да, баскан урыннан йөзе белән идәнгә дөпелдәп килеп капланды. Аның теш казналары ябышты һәм сөйләшмәс булды. Бары тик күзләре генә, куркуын чагылдырып, төрле якка йөгерешәләр иде.

— Син аны нишләттең? – дип пышылдады Һарри.

— Бу гәүдәне тулысынча үз-үзенә бәйләүче тылсым нәтиҗәсе, – дип җавап кайтарды Һермиона. – Зинһар, гафу ит мине, Невилл.

— Без моны эшләргә мәҗбүр булдык, Невилл, аңлатып торырга вакыт юк, ашыгырга кирәк, – диде Һарри.

— Син соңрак аңларсың, – диде Рон, идәндә яткан Невилл аркылы атлап чыгып, Күренмәс мантияне кигән арада.

Әмма селкенми яткызып калдырылган Невилл бер дә яхшы билге түгел иде. Курыкканга куш дигәндәй, һәрбер сын Филч булып күренде, җилнең сызгыруы Пивзның һөҗүм итәргә җыенганы сыман ишетелде.

Беренче баскыч каршында алар Миссис Норрисның өстәрәк атлап барганын күрделәр.

— Әйдәгез бу юлы аны типкәлибез, – диде Рон Һаррига.

Әмма Һарри каршы килүен белдереп, башын селкеп куйды. Алар өскә таба менеп барышлый Миссис Норрис алар ягына зур күзләре белән карап алды, әмма моннан ары берни эшләмәде.

Өскә таба менгән арада, өченче катка җиткәнче, беркемне дә очрамады. Әмма ярты юлда кешеләр абынсын дип, келәмне чайкап торган Пивз күренде.

— Кем бар анда? – диде ул кинәт кенә, тегеләр аңа якынлашкач. Ул кара күзләрен кысты. – Белеп тор, мин сине күрмәсәм дә, монда булганлыгыңны сизәм. Син шәүләме, өрәкме, әллә укучы актыгымы?

Ул өскә күтәрелде һәм аларга кагылып, очып узды. Шулчак Һарриның башына бер уй килде.

— Пивз! – диде ул карлыккан тавыш белән. – Канлы Барон үзенең монда ни өчен күренми йөрүен үзе бик яхшы белә.

Шулчак Пивз һавадан җиргә чак килеп төшми калды. Ул вакытында аңга килде һәм баскычтан бер фут өстәрәк тукталды.

— Гафу итегез, канлы галиҗәнап, Барон әфәнде, сэр! – диде ул бик ялагайланып. – Бу минем хатам, минем хатам. Мин сезне үзем күрә алмадым, әлбәттә, сез бит күренмисез. Карт Пивзны нәни шаяртуы өчен гафу итегез, сэр.

— Минем монда үз эшләрем бар, – дип дәвам итте Һарри. – Шуңа күрә бу урыннан бүген читтәрәк йөр.

— Мин… Ә… Әйе, сэр, әлбәттә! Эшләрегез уңар дип өметләнәм, Барон! Сезне

бүген борчымам!

Һәм ул тиз генә каядыр очып, юк булды.

— Син искиткеч, Һарри! – дип пышылдады Рон.

Берничә секундтан соң алар килеп җиттеләр: менә өченче катның коридорына илтә торган ишек, әмма ул ачылган иде инде.

— Менә, – диде Һарри тын гына. – Снейп Мамыккай яныннан узарга өлгергән.

Ачык ишекне күргәч, өч дус та алда ни булачагын уйлап куйган төсле булды. Мантия астында килеш, Һарри йөзе белән Рон һәм Һермионага таба борылды.

— Әгәр дә сезнең кире китәсегез килсә, мин сезне гаепләмим. Мантияне алып китә аласыз, ул миңа бүтән кирәк булмас.

— Исәрләнмә, – диде Рон.

— Без синең белән барабыз, – диде Һермиона.

Һарри ишекне ачты. Шыгырдаган тавышка ырылдаган авазлар кушылды. Эт аларны күрмәсә дә, өч башның өчесе дә алар ягына таба карап ырылдый иде.

— Аның аякларында нәрсә ул? – дип сорады, акрын гына пышылдап Һермиона.

— Арфага охшаган, – диде Рон. – Снейп аны шунда калдырган булырга тиеш.

— Ул уйнап туктаганнан соң, алар уяначак, – диде Һарри. – Әйдәгез, башладык.

Ул Һагридның флейтасын авызына якынайтты һәм өреп җибәрде. Әлләни яхшы көй чыкмаса да, беренче нотадан ук этнең күзләре йомыла башлады, ә Һарри чак-чак сулыш алып, уйнавын дәвам итте. Акрынлап, этнең ырылдавы басылды – ул аягүрә баскан килеш чайкала башлады, тезләренә таянды һәм, ахыр чиктә, йокыга талып, җиргә төшеп ятты.

— Уйнавыңны дәвам ит, Һарри, – диде Рон.

Алар мантияне салдылар һәм әкрен генә идәндәге ишеккә таба атладылар.

Әкәмәт зур башлар янына җиткәч, этнең кайнар һәм сасы сулышы борынга керде.

— Ишекне ача алырбыз дип уйлыйм, – диде Рон, этнең артыннан карап. – Һермиона, син беренче булып төшәсеңме?

— Юк, төшмим.

— Яхшы, – диде Рон тешләрен кысып һәм этнең аяклары аша атлап чыкты. Ул иелеп, ишекне боҗрасыннан күтәреп ачты.

— Нәрсә күрәсең анда? – дип сорады Һермиона.

— Берни дә. Монда бик караңгы һәм аска төшәргә баскыч та юк, сикерергә генә кала.

Әле һаман флейтада уйнавын дәвам иткән Һарри Ронга ишарә итте һәм үзенә төртеп күрсәтте.

— Синең беренче булып сикерәсең киләме? Син бик яхшылап уйладыңмы? – дип сорады Рон. – Никадәр тирәндер, әйтә алмыйм. Флейтаны Һермионага бир, эт йоклавын дәвам итсен.

Һарри флейтаны сузды. Тынлык урнашкач, эт ырылдап куйды һәм Һермиона уйнарга тотынды, шундук эт тә тынды.

Һарри эт аша атлады да, аска карады. Төбе юк иде сыман.

Ул тишек аша аска төшеп китте һәм кул бармакларында гына эленеп калды. Аннан Ронга карады да:

— Әгәр минем белән берәр нәрсә була калса, артымнан төшмәгез. Шундук Һедвигны Дамблдор артыннан җибәрегез. Ярыймы?

— Аңладым, – диде Рон.

— Бер минуттан күрешербез дип өметләнәм…

Һарри аска сикерде. Салкын дымлы һава аша очып, ул төште, төште, төште һәм…

ФЛАМП. Сәер һәм басынкы тавыш белән ул ниндидер йомшак әйбергә килеп төште. Ул ниндидер үсемлек өстендә утырган сыман иде.

— Монда барысы да яхшы, – дип эндәште Һарри дусларына. Монда йомшак, сикерсәгез була.

Рон шунда ук Һарри артыннан сикерде. Ул килеп төште дә, Һарри янына сузылды.

— Нәрсә бу? – аның беренче сүзләре шул булды.

— Мин белмим, төшкәндә йомшак булсын өчен үстерелгән үләндер. Һермиона, әйдә!

Ерактагы музыка тавышы тынды һәм бик каты итеп ырылдаган эт тавышлары ишетелде. Әмма Һермиона сикерергә өлгергән иде инде.

— Без мәктәптән берничә миль аста булырга тиешбез, – диде ул.

— Әле ярый бу үлән бар әле, бәхетебез, – диде Рон сөенеп.

— Бәхетебезме! – дип кычкырып җибәрде Һермиона. – Бер-берегезгә карагыз!

Ул сикереп торды да, бар көченә юеш диварга таба йөгерде. Аңа бу үләннәрдән котылу өчен зур көч куярга туры килде, чөнки алар, елан сыман сабаклар

белән, аның аяк балтырын чолгап алган иде. Һарри һәм Ронга килгәндә, алар шуышкан сабакларның аякларын каты итеп бәйләп куйганнарын сизми дә калдылар.

Һермиона, үсемлек аны ныклап тотып алганчы, котыла алды һәм хәзер ике малайның сабакларны өзәргә маташуларын карап торды, әмма алар ныграк карышкан саен, үсемлек ныграк һәм тизрәк аларны бәйли торды.

— Селкенмәгез, – диде Һермиона. – Мин моның нәрсә икәнен беләм! Бу – шайтан тозагы!

— Әйе, бу үсемлекнең исемен белү безгә бик булышты! – дип кычкырды Рон, артка таба чайкала төшеп. Үсемлек аның муенына ябышты һәм буа башлады.

— Тавышланма, мин аны юк итүче әфсенне искә төшермәкче булам!

— Әйдә, тизрәк! Мин сулыш ала алмыйм! – аһ-ваһ килде Һарри.

— Шайтан тозагы, шайтан тозагы... Профессор Спраут ни дип әйткән иде соң әле? Бу үсемлек караңгылык һәм дымны ярата...

— Алайса ут кабыз! – диде Һарри тончыгып.

— Әйе, әлбәттә! Әмма монда агачлар юк! – дип үкси башлады Һермиона.

— СИН ТИЛЕРДЕҢМЕ? СИН ТЫЛСЫМЧЫМЫ, ЮКМЫ? – дип кычкырды Рон.

— Ә, әйе! – диде дә Һермиона, тылсым таягын тотып, нидер әфсенләп, селкеп җибәрде. Теге вакытта Снейпка каршы кулланган якты-зәңгәр ялкын чыкты. Ничәдер мизгелдән соң малайлар, яктылык һәм җылыдан читкә шуыша башлаган үсемлекнең йомшаруын сизделәр. Бөгелә-сына язып, шайтан тозагының сабаклары сүтелеп бетте һәм егетләр, ниһаять, котылды.

— Бәхетебезгә, Һермиона үләннәр дәресендә игътибар белән тыңлап утыра, – диде Һарри, маңгаендагы тирләрен сөртә-сөртә.

— Әйе шул, – диде Рон, – һәм ярый әле Һарри мондый чакларда башын югалтмый. «Монда агач юк» диген әле, ә!

— Безгә монда, – диде Һарри, аска төшкән таш юлга күрсәтеп. Алга барган бердәнбер юл шул иде.

Аяк тавышларыннан кала, диварлардан агып, җиңел генә итеп тып-тып тамган су тавышы гына ишетелде. Юл аска төшә иде, һәм Һарри шулчак Гринготтсны исенә төшерде. Тылсымчылар банкындагы базларны саклаучы аждаһаларны искә төшергәч, аның йөрәге жу итте. Әгәр дә алар аждаһаны, чын зур аждаһаны очратсалар... Әле бит Норберт белән дә күпме мәшәкать чыккан иде.

— Сез берәр нәрсә ишетәсезме? – дип пышылдады Рон.

Һарри игътибар белән тыңлап карады. Каяндыр алгы яктан йомшак кына пырылдау һәм чыңлау тавышы килә кебек тоелды.

— Ничек уйлыйсыз, бу өрәкме икән?

— Мин белмим… бу канат кагышына охшап тора.

— Алга карагыз! Анда нидер селкенә!

Алар ахырга җиткәнче, юл буйлап бардылар һәм яхшы гына яктыртылган, биек түшәмле залга килеп керделәр. Зал һавада әйләнә-әйләнә очкан кечкенә ялтыравык кошчыклар белән тулы иде. Каршы якта исә авыр агач ишек күренде.

— Әгәр без аркылы үтәргә уйласак, бу кошлар безгә ташланырлар микән? – дип сорап куйды Рон.

— Шулайдыр шул, – диде Һарри. – Алар ул кадәр куркыныч тоелмыйлар үзе, әмма барысы бергә килеп чукый башласа… Тик барыбер… Мин киттем!

Ул тирән итеп сулыш алды да, куллары белән йөзен каплады һәм бүлмә буйлап чабып китте. Үзенең гәүдәсенә кадалачак томшыкның авырттыруын инде алдан сиземләп куйган иде дә, тик берни дә булмады. Һарри ишекне тартып карады, әмма ул бикле иде. Рон һәм Һермиона аның артыннан киттеләр. Алар бергәләп ишекне тартып карадылар, тик ул аз гына да кымшанмады. Һермиона хәтта Алохомора әфсенен дә сынап карады, ул да ярдәм итә алмады.

— Хәзер ни эшлибез инде? – диде Рон.

— Минемчә, әлеге кошлар монда матурлык өчен генә оча алмыйлар, – дигән фикерне белдерде Һермиона.

Алар игътибар белән һавада очкан һәм ялтыраган кошларга карадылар. Тукта, алар ялтырыйлар ич!

— Болар кошлар түгел! – диде кисәк кенә Һарри. Бу – ачкычлар. Канатлы ачкычлар, карагыз. Димәк, алай булса…

Рон белән Һермиона ачкычлар өеренә текәлгәндә, Һарри залга карады.

— Әнә, карагыз, анда оча торган себерке тора. Без ишеккә туры килә торган ачкычны табарга тиеш!

– Ләкин алар монда бик күп! Йөз, мең…

Рон ишекнең йозагына карады.

— Безгә зур, иске ачкыч кирәк, бәлки, төсе тотканыкы кебек көмеш ачкычтыр.

Өчесе дә себеркеләргә утырдылар һәм ачкычлар болытының нәкъ уртасына таба өскә очып менеп киттеләр. Тотып алырга тырышсалар да, сихерләнгән ачкычлар шундый тиз итеп читкә тайпылганга, берсен генә дә эләктерә алмадылар.

Әмма Һарри юкка гына бу гасырның иң яшь эзләүчесе түгел иде шул. Аның башкалар күрми торган әйберләрне күреп алу сәләте бар иде. Чуар каурый-канатлар өерендә минут буе очканнан соң, ул зур көмеш ачкычны күрде. Бу ачкыч-

ның канаты изелгән иде, әйтерсең, аны бер тапкыр тотарга һәм бик тупас итеп йозакка тыгарга өлгергәннәр.

— Менә монысы! – диде Һарри дусларына. – Менә бу иң зуры! Әнә, әнә тегендә ачык-зәңгәр канатлысы… Аның бер канатында каурыйлары изелгән әле.

Рон, Һарри әйткән якка таба очып китте, түшәмгә бәрелде, аздан гына себеркесеннән төшми калды.

— Без аңа якынрак килергә тиешбез! – диде күзләрен ачкычтан алмыйча гына Һарри. – Рон, син өстән, Һермиона, син шунда аста кал – ә мин аны тотарга тырышырмын. ХӘЗЕР ҮК!

Рон өстән аска таба, Һермиона астан өскә таба очып менде, ачкыч икесеннән дә тайпылды, ә Һарри алга таба ашкынды һәм ямьсез кыштырдаган тавышлар белән, аны ташка терәде. Рон белән Һермионаның сөенеп кычкыруы кайтаваз булып бөтен залга таралды.

Алар тиз арада җиргә төштеләр һәм Һарри, кулындагы ычкынырга теләгән ачкычны учларына кысып, ишеккә таба чапты. Ул аны ишек йозагына кертеп карады һәм бу чыннан да аларга кирәкле ачкыч булып чыкты. Шулчак ишек ачылган тавыш ишетелде, ә инде берничә тапкыр тотылган мескен ачкыч, авырсынып кына һавага күтәрелде.

— Сез әзерме? – дип сорады Һарри дусларыннан. Тегеләре башларын селкеп ризалык белдерде. Һарри ишекне ачып җибәрде.

Әлеге зал бик караңгы иде, алар берни дә күрә алмадылар. Әмма, бүлмәгә аяк басу белән ул кисәк яктырып китте, ә өч дус искитмәле күренешкә тап булдылар.

Алар бик зур шахмат тактасының кырыенда, кара ташка охшаган нәрсәдән юнып ясалган биек кара шахмат фигуралары артында торалар иде. Аларның каршында, залның икенче башында, ак фигуралар. Һарри, Рон һәм Һермиона калтырап куйдылар – биек ак сыннарның йөзләре юк иде.

— Хәзер нишлибез инде? – дип пышылдады Һарри.

— Бу аңлашыла ич, шулай түгелме? – диде Рон. – Бүлмәдән үтәсе булса, уйнарга туры киләчәк.

— Ничек? – диде Һермиона борчылып.

— Минем уйлавымча, без шахмат сыннары булырга тиеш.

Ул кара ат янына килде һәм аңа кулы белән кагылды. Сын җанланды. Ат сыны тоягы белән җирне казый башлады, ә җайдак башын иде һәм Ронга карады.

— Без сезгә кушылып уйнарга тиешме?

Кара җайдак ризалык белдереп, башын какты.

— Уйлап карыйк, – диде Рон дусларына. – Минемчә, без әнә тегендәге өч буш урынга басырга тиешбез.

Һарри белән Һермиона уйга баткан Ронга тып-тын карап тордылар. Ниһаять, ул аларга:

—[1] Үпкәләмәгез, ләкин икегез дә шахматны бик шәп уйнамыйсыз, — диде.

— Без үпкәләмибез, – җавап бирде Һарри тиз генә. – Син безгә нишләргә икәнен әйт кенә.

— Яхшы. Һарри, син менә бу фил, Һермиона, син тура урынына бас.

— Ә син?

— Мин ат урынына булам, – диде Рон.

Күрәсең, сыннар барысын да ишеткәннәр, чөнки Ронның сүзләреннән соң, ат, фил һәм тура, борылдылар да, тактадан чыктылар, ә Рон, Һарри һәм Һермиона өч буш урынга килеп бастылар.

— Аклар һәрчак беренче башлый, – диде Рон. – Әнә, карагыз.

Ак сын алга таба килде. Рон кара пешкалар белән эш итә башлады. Алар, берсүзсез, ул кая кушса, шунда атладылар. Һарриның тезләре калтырый башлады. Җиңелсәләр ни булыр?

— Һарри, син диагональ буенча дүрт шакмак уңга таба бар.

Икенче атлары алынгач, алар чып-чынлап курыктылар. Ак вәзир[2], атның җайдагын бәреп төшерде дә, такта кырыена илтеп атты, тегесе анда селкенмичә йөзтүбән ятты.

— Ярый, шулай булсын ди, – диде Рон, курку аркылы. – Һермиона, синең чират.

Һәр адым саен аклар үзләренең рәхимсезлекләрен күрсәтте, ә такта өстендә югалткан кара сыннар күбәйгәннән-күбәя барды. Ике тапкыр Рон Һарри һәм Һермионаны куркынычтан коткарып калды. Ул үзе, алар урынына акларга каршы чыкты.

– Без якынлаштык, – диде ул. – Миңа уйларга вакыт бирегез. Вакыт бирегез.

Ак вәзир буш чыраен аңа таба борды.

— Әйе, – диде Рон йомшак кына. – Бу бердәнбер чара. Минем чират. Мине алырга тиешләр.

— ЮК! – дип кычкырдылар Һарри белән Һермиона.

— Бу шахмат уены! Сез кем белән булса да корбан итәргә тиеш. Мин адым ясыйм, ул мине ала, мат була һәм сез азат, Һарри.

— Тик!..

1 Тура – ладья фигурасы
2 Вәзир – ферзь фигурасы

— Сез Снейпны туктатырга телисезме?

— Рон!

— Сез ашыкмасагыз, ул ташны кулларына төшерәчәк! Бүтән чара юк!

— Әзерме? – Ронның йөзе агарды, әмма ул үз-үзенә ышана иде төсле. – Хәзер мин атлыйм… җиңгәч, икеләнеп тормагыз, барыгыз.

Рон адым ясауга, Ак вәзир аңа ташланды. Ул, Ронның башына бик каты итеп сукты һәм ул җиргә килеп төште. Һермиона кычкырып җибәрде, ләкин үз урынында калды. Вәзир Ронны читкә алып китте, ул хушын җуйган иде шикелле.

Һарри сулга таба адым ясады. Ак шаһ, үзенең таҗын салып, Һарриның алдына ыргытты. Алар җиңделәр. Шахмат фигуралары аларга баш иделәр һәм, ишеккә юлны ачтылар.

Һарри белән Һермиона Ронга актык кат борчулы караш ташладылар һәм ишектән киләсе юлга чыктылар.

— Нишләрбез, әгәр ул…?

— Аның белән барысы да яхшы булыр, – диде Һарри, үзен-үзе ышандырырга тырышып. – Тагын ниләр көтә икән безне анда?

— Без Спраутның шайтан тозагын уздык; канатлы ачкычлар Флитвикның эшедер; шахмат сыннарын МакГонагалл җанлыга әверелдергәндер. Ә хәзер Снейп белән Квиреллның әфсеннәре генә калды..

Алар тагын бер ишеккә уздылар.

— Барысы да яхшымы? – диде Һарри.

— Әйе, дәвам итәбез. Алга.

Һарри ишекне этте. Сасы ис аларның борыннарын кисте, алар үз киемнәре белән борыннарын капларга мәҗбүр булды. Яшьләнгән күзләре белән алар идәндә аңсыз яткан зур гына бер тролльне күрделәр. Аның шешенгән башыннан кан ага иде.

— Ярый әле аның белән сугышырга туры килмәде, – диде Һарри, тролльнең зур аяклары аша атлап чыкканда. – Тизрәк, сулар хәл юк монда.

Һарри киләсе ишекне ачып җибәрде. Алар башта керергә курыктылар, ләкин куркыныч янарлык бернәрсә дә күренмәде. Бүлмә уртасында өстәл, аның өстендә җиде төрле шешә тора иде.

— Бу Снейпның эше, – диде Һарри. – Безгә нишләргә?

Алар бусаганы атлауга, артта, алар кергән ишектә, ут кабынды. Бу гади генә ут түгел иде, аның төсе шәмәхә иде; шулчак алда узасы ишектә дә кара ялкын бәреп чыкты. Алар капкынга эләккәннәрен аңлап алдылар.

— Кара! – диде Һермиона, шешәләр янындагы кәгазьне кулына алып.

Һарри аның җилкәсе аркылы, кәгазьдәге язуны укырга тотынды:

Алда куркыныч торганда, иминлек артта булыр,
Ни табуыгызга карап, икебездән ярдәм булыр.
Җидебезнең беребез сезне алга илтсә, икенчесе илтер артка.
Икебез безнең кычыткан шәрабы булса,
Өчебез көтеп тора үтерергә чират.
Хәзер үк сайлагыз, мәңгегә монда килмәсә каласы.
Сезгә ярдәм йөзеннән дүрт ачыклык ачкычы бирәбез.
Беренчедән, агуны хәйләләп тотабыз яшереп,
Берничәсен кычыткан шәрабының сул ягында.
Икенчедән, ике кырыйда ике төрле дару,
Тик алга таба атласагыз, берсе дә сезгә дус булмас.
Өченчедән, алар барысы да төрле үлчәмдә,
Кечесе дә, зурысы да үлемне тотмый үз эчендә.
Дүртенчедән, сулдан икенче һәм уңнан икенчесе
Эчеп карауга аңларсыз – алар игезәкләр
Беренче карашка төрле сыман булсалар да.

Һермиона тирән итеп сулыш алып куйды һәм Һарри, гаҗәпләнеп, аның елмайганын күрде.

— Әлбәттә! – диде Һермиона. – Бу сихер түгел, бу логика, табышмак! Бик күп мәшһүр осталарның фикерләү сәләте булмаса, алар шушында мәңгегә бикләнеп калырлар иде.

— Ә хәзер безнең белән нәкъ шул булачакмы?

— Әлбәттә юк, Һарри! Безгә кирәк булган бар әйбер монда: җиде төрле шешә, шуның өчесендә агу, икесе шәраблы, берсе белән кара уттан чыгып була, икенчесе белән – шәмәхә уттан.

— Әмма кайсын эчәргә икәнен без каян белик соң?

— Миңа бер минут вакыт бирче.

Һермиона кәгазьдәге язуны тагын бер кат укып чыкты. Аннан ул шешәләргә якын килеп, астан аларны үз-үзе белән сөйләшә-сөйләшә тикшерә башлады. Ахырдан кулларын чәбәкләп җибәрде.

— Аңладым, – диде ул. Иң кечкенә шешә безне моннан чыгарачак һәм Ташка илтәчәк.

Һарри кечкенә шешәгә карады һәм:

— Монда бер генә кешегә җитәр. Бу бер йотымга да җитәр-җитмәс.

Алар бер-берсенә караштылар.

— Кайсы шешә шәмәхә ялкын аркылы чыгарачак?

Һермиона уң яктагы түгәрәгрәк шешәгә төртеп күрсәтте.

— Син эчәрсең, – диде Һарри. – Тукта, син кайт та, Ронны кара. Канатлы ачкычлар бүлмәсендәге себеркеләрне алыгыз, алар идән астыннан чыгарга һәм Мамыккай янынннан үтәргә бушыр. Ябалакханәгә туры барыгыз һәм Дамблдорга Һедвигны очыртыгыз. Ул безгә кирәк. Мин, бәлки, Снейпны беразга тоткарлармын, әмма мин барыбер аңа көндәш түгел.

— Әмма, Һарри, аның белән бергә Кем булачагын белеп торасың бит.

— Шуннан? Миңа инде Аның белән бер очрашырга туры килде, – диде Һарри, яра эзенә күрсәтеп. – Тагын бер кат бәхет елмаер, бәлки.

Һермионаның иреннәре дерелдәп куйды, ул Һаррига таба йөгерде һәм куллары белән аны кочып алды.

— Һермиона!

— Һарри, беләсеңме, син бөек тылсымчы!

— Ул кадәр үк яхшы түгел инде, ә менә син! – диде Һарри, ояла төшеп.

— Минме? – диде Һермиона. – Китаплар! Зирәклек! Әмма бит тагын да мөһимрәк нәрсәләр – дуслык һәм батырлык бар. Һарри, сак була күр!

— Син беренче эч, – диде Һарри. – Яхшылап уйладыңмы? Шушы шешәме?

— Әйе, – диде Һермиона. Ул зур йотым белән шешәдәге төнәтмәне эчте һәм дерелдәп куйды.

— Бу агу түгелме? – дип сорады Һарри, куркып.

— Юк, әмма боз кебек салкын!

— Бар, тизрәк, тылсымы беткәнче чыгып өлгер.

— Яхшы, уңышлар! Үзеңне сакла!

— Бар инде...

Һермиона борылды да, шәмәхә ут аша чыгып чапты. Һарри тирән итеп сулыш алды һәм кечкенә шешәне кулына тотты. Ул кара ялкынга таба йөзе белән борылып басты.

— Менә, мин килдем, – диде дә, шешәне шунда ук бушатып куйды.

Чыннан да, ул авызына боз кабып, хәзер шул боз бөтен тәненә таралган сыман булды. Ул шешәне куйды һәм алга атлады; ул бар көчен җыйды, кара ялкын телләренең тәнен ялаганын күрде, әмма аларны тоймады... бер мизгел буена аның тирәсендә ут кына бар иде, ә аннан соң ул икенче якка, соңгы залга чыкты.

Анда кемдер бар иде, әмма бу Снейп түгел иде. Юк, ул хәтта Волдеморт та түгел иде.

УНҖИДЕНЧЕ БҮЛЕК

Ике битле кеше

Бу Квирелл иде.

— Сез? – аһ итте Һарри.

Квирелл елмаеп җибәрде. Аның гадәттә гел тартышып тора торган йөзе бүген, ни гаҗәп, тартышмый иде.

— Әйе, мин, – диде ул тыныч кына. – Ә мин, Поттер, сине монда очратырмынмы икән дип баш ваткан идем әле.

— Ә мин… Мин уйладым… Снейп…

— Северус? – Квирелл рәхәтләнеп кычкырып көлеп җибәрде. Әлеге көлү, гадәттәгечә, дулкынланудан калтырап чыкмады, киресенчә, ниндидер салкын, үзәкне өздергеч булып яңгырады.

— Әйе, Северус бик шикле күренә, шулай бит? Мәктәптә гаҗәп зур ярканат ары-бире сугылып йөргән сыман. Ул минем өчен бик файдалы булып чыкты. Мондый Снейп булганда тотлыгучы мескен профессор Квиреллдан беркем дә шикләнә алмас иде.

Һарри ишеткәненә ышанмады. Бу чын булалмый, берничек тә булалмый.

— Әмма Снейп бит мине үтерергә маташты!

— Юк, юк һәм юк. Сине мин үтермәкче идем. Дустың мисс Грейнджер Снейпка ут төртер өчен йөгергәндә, мине ялгыш этеп җибәрде. Мин егылдым да күзләрең белән элемтәне югалттым. Берничә мизгел генә җитми калды, мин сине себеркедән егып төшерә идем. Әлбәттә, син аңарчы да күптән үлгән булыр идең, әгәр дә Снейп, каршы әфсеннәр мыгырдап, сине коткарырга маташмаса.

— Снейп мине коткармакчы идеме?

— Әлбәттә, – дип салкын гына җавап бирде Квирелл. – Синеңчә, ул ни өчен икенче уенда үзе рефери булырга теләде? Мин яңадан сиңа һөҗүм итмәсен дип тырышты. Мәзәк инде, ә. Алай борчылмаса да ярар иде. Мин барыбер бернәрсә дә эшли алмый идем, чөнки Дамблдор шунда булды. Ә бөтен укытучылар да Снейпны Гриффиндор командасына җиңәргә комачауларга тели дип уйладылар, шуңа ул үз абруен үзе төшерде. Вакытын заяга үткәрде инде, чөнки бүген мин сине үтерәчәкмен.

Квирелл бармак шартлатты. Һавада хасил булган баулар Һаррины каты итеп бәйләп куйды.

— Исән калыр идең дә, тик бик кызыксынучан шул син, Поттер. Һэллоуинда да шулай мәктәп буйлап төртенеп йөрсәң, миңа да юлыгыр идең. Мин Ташның ничек сакланганын карарга килгән чакта.

— Мәктәпкә тролльне сез керттегезмени?

— Әлбәттә. Минем тролльләрне тыңлата ала торган аерым бер көчем бар. Күрдеңме, әле генә юлда ятканын нишләттем? Кызганычка каршы, укытучылар әлеге җанварны эзләгән арада, миннән гел шикләнгән Снейп, мине эләктерергә дип, туп-туры өченче катка китте. Ахыр чиктә, тролльнең сине үтерә алмавы гына җитмәде, теге өч башлы эт тә Снейпның аягын кирәгенчә тешли алмады. Ә хәзер тыныч кына тор, Поттер. Мин бу кызыклы көзгене өйрәним әле.

Шуннан соң гына Һарри Квирелл артында нәрсә торганын аңлады. Бу Рәлтемө көзгесе иде.

— Әлеге Көзге – Таш янына алып киләчәк ачкыч ул, – дип үз эченә сөйләнде Квирелл, кысага бармаклары белән суккалый-суккалый. – Әлбәттә, Дамблдорның шундыйрак берәр эш майтарасын уйларга була иде... Әмма ул хәзергә Лондонда... Ә ул кайтканда мин инде еракта булачакмын.

Һарри бар көченә ни дә булса уйлап табарга тырышты. Әмма аның башына бары тик Квирелллны сөйләштереп, көзге турында оныттырып тору гына килә алды.

— Мин сезне Снейп белән урманда күрдем, – диде ул.

— Шулай, – дип ризалашты Квирелл, көзгене боргалый-боргалый, артын карамакчы булып. – Ул минем арттан күзәтте, никадәр алга киткәнемне белергә тырышты. Ул миннән гел шикләнде. Хәтта куркытырга да маташып карады... Әйтерсең, Волдеморт үзе минем якта булганда, мине куркытып була инде.

Квирелл көзге артыннан чыкты һәм карашын турыга төбәде.

— Мин Ташны күрәм, – диде ул. – Мин аны үземнең хуҗама бирергә җыенам. Кая соң ул Таш?

Һарри үзен бәйләп алган бауны чишмәкче булды, тик ул березшмәде. Һаррига Квирелллның игътибарын башка берәр нәрсәгә юнәлтергә кирәк иде.

— Снейп мине күрә алмый дип уйлый идем...

— Ул күрә алмый сине, – дип ризалашты Квирелл. – Күкләр шаһит, яратмый ул сине. Ул бит әтиең белән бергә Һогвартста укыган, белми идең әллә? Алар бер-берсен күрәлмаганнар. Әмма ул беркайчан да сине үтерергә теләмәде.

— Тик берничә көн элек мин сезнең елаганыгызны ишеттем. Снейп сезгә яный дип уйлаган идем...

Һарри залда пәйда булганнан бирле беренче тапкыр Квирелллның йөзендә курку чалымнары барлыкка килде.

— Кайвакыт, – диде ул. – Кайвакыт ... кайвакыт миңа хуҗамның әмерләрен

үтәү авыр була. Ул бит бөек сихерче, ә мин, мин шундый зәгыйфь...

— Ул сезнең белән теге бүлмәдә булган иде дип әйтәсегез киләме? – диде Һарри.

— Мин кайда гына булсам да, ул һәрвакыт минем янымда. – дип тыныч кына җавап бирде Квирелл. – Мин аны дөнья буйлап сәяхәт иткәндә очраткан идем. Ул вакытта минем яшь, җүләр, яхшылык белән начарлык турында фикерләрем чуалган чагым иде. Лорд Волдеморт ялгыш фикерләремне төзәтергә ярдәм итте. Яхшылык белән начарлык дигән нәрсәләр гомумән дөньяда юк. Җиһанда бары тик хакимлек көче һәм аңа ирешергә хәле булмаган зәгыйфьләр генә бар... Кызганычка каршы, шул вакыттан бирле мин аңа ышаныч һәм тугрылык белән хезмәт итүемә карамастан, аның кушканнарын үтәп бетерә алмаган вакытлар бар иде. Аңа минем белән кырыс булырга туры килде...

Квирелλның тәне калтырап куйды.

— Ул хаталарны кичерми. Теге юлы мин Гринготтстан ташны урлый алмагач, ул зур канәгатьсезлек белдерде. Ул мине җәзалады. Ул мине һәрвакыт күзәтергә булды.

Квирелλның тавышы әкренләп югалды. Һарри Кыек тыкрыкта булган көнен исенә төште. Ходаем, ничек ул шундый җүләр була алды икән? Ул көнне ул бит Квирелλны күрде, тегесе «Тишек казан»да аның кулын да кысты әле.

Квирелл үз эченнән ниндидер сүгенү сүзләре әйтеп куйды.

— Мин аңлый алмыйм, – дип пышылдады ул. – Бәлки, таш көзге эчендәдер? Бәлки, аны ватаргадыр?

Һарри бар көченә берәр нәрсә эшләргә тырышты.

«Дөньяда иң зур теләгем, – дип уйлады ул. – Мин ташны Квирелλдан алданрак табарга тиеш. Димәк, әгәр мин көзгегә карасам, аны ничек табарга кирәклеген күрә алачакмын, ягъни аның кая яшерелгәнен беләчәкмен! Ләкин ничек моны Квирелλга сиздермичә генә эшләргә соң?»

Һарри, Көзге каршына басар өчен, урыныннан кузгалмакчы булды, әмма бау аны җибәрмәде. Һарри тирбәлеп торды да егылды. Квирелл аңа игътибар итмәде. Ул һаман да үз-үзе белән сөйләшә иде.

— Нәрсә эшли бу көзге? Нәрсә күрсәтә ул? Зинһар өчен, ярдәм итегез миңа, Хуҗам!

Һарриның коты очты, чөнки кинәт кенә куркыныч тавыш җавап бирде, һәм әлеге тавыш Квирелλның үзеннән килә иде сыман.

— Малайны куллан... Малайны куллан...

Квирелл Һаррига таба борылды.

— Әй, Поттер, монда кил әле.

Ул бер тапкыр кул чапты, баулар идәнгә килеп төште. Һарри әкрен генә күтәрелде.

— Кил монда,— дип ашыктырды Квирелл. — Көзгегә кара һәм анда нәрсә күргәнеңне әйт.

Һарри аның янына атлады.

«Мин аны берәр ничек алдаларга тиеш, — диде ул үз-үзенә чарасызлыктан. — Мин көзгегә карарга һәм ни күргәнем турында алдарга гына тиеш».

Квирелл аның артына басты. Һарри аның чалмасыннан килә торган ниндидер ят ис сизде. Ул күзләрен каплады, Көзге каршына басты да күзләрен ачты.

Башта ул көзгедән үзенең куркынган, агарынган йөзен күрде. Берникадәр мизгелдән соң көзгедәге чагылышы аңа елмайды. Ул кесәсеннән канлы кызыл төстәге ташны чыгарды, күз кысты да, аны аны кире тыгып куйды. Шул мизгелдә Һарри кесәсенә ниндидер авыр әйбернең төшүен сизде. Могҗизамы бу, әмма ничектер Таш аның кесәсендә иде.

— Шуннан? — түземсезлек белән сорады Квирелл. Нәрсә күрәсең анда?

Һарри бар көчен туплап җавап бирде.

— Мин үземнең Дамблдор белән кул бирешкәнемне күрәм, – дип уйлап чыгарды ул. – Мин... мин Гриффиндор өчен Йортлар Кадәхен оттым.

Квирелл янә сүгенеп куйды.

— Ычкын моннан! — дип кычкырды ул ачуыннан.

Һарри читкә китте. Ул аягы белән Фәлсәфәче ташын тойды. Аның башында таш белән бергә качаргамы икән әллә дигән уй туды.

Ул ишеккә таба биш адым да ясарга өлгермәде, тагын баягы сыман тавыш яңгырады, ләкин Квиреллның иреннәре селкенмәделәр дә.

— Ул алдый... Ул алдый...

— Поттер, монда кил! – дип кычкырды Квирелл. – Дөресен әйт! Син нәрсә күрдең анда?

Кабат теге нечкә тавыш яңгырады.

— Миңа аның белән сөйләшергә кирәк... Күзгә-күз...

— Хуҗам, сезнең хәлегез җитмәс!

— Миндә көч җитәрлек... моңа гына табармын...

Һарри үзен янәдән шайтан тозагына юлыккандай итеп хис итте. Ул бер мускулын да селкетә алмады. Таш булып катып, ул Квиреллның чалмасын сүтә башлавын карап торды. Нәрсә бу? Чалма, ниһаять, идәнгә төшеп китте. Аны салгач, Квиреллның башы бик сәер һәм кечкенә булып күренде. Шул вакыт Квирелл

әкрен генә борылды.

Һарри әлеге күренештән кычкырып җибәрер дәрәҗәгә җитте, ләкин бер тавыш та чыгара алмады. Квиреллның баш артында икенче бит урнашкан иде. Һарриның мондый коточкыч йөзне үз гомерендә беренче күрүе булды. Акбур төсле ак чырай, борын урынына еланныкы сыман тар тишекләр һәм җете-кызыл күзләр иде бу.

— Һарри Поттер, — дип пышылдады әлеге йөз.

Һарри артка атламакчы булды, ләкин аяклары аңа буйсынмады.

— Күрәсеңме, мин нәрсәгә әйләндем? – диде бу чырай. – Мин хәзер бары тик шәүлә, төтен генә... Мин кеше гәүдәсенә керсәм генә бер формага килә алам... Бәхетемә, мине йөрәкләренә һәм уйларына кертергә әзер торучылар гел табыла... Сыңармөгез каны соңгы атналарда миңа хәл биреп торды... син тугры Квиреллның урманда әлеге канны минем өчен эчкәнен күрдең... Ә Тере суы булгач, минем үз гәүдәм булачак... Ә хәзер... нишләп әле синң кесәңдәге ташны миңа бирмәскә ди?

Димәк ул барысын да белә. Һарри үзенә көченең кире кайтканын сизде һәм, абына-абына, артка чигенде.

— Җүләр булма, – дип ачуланып кычкырды йөз. – Минем ягыма чыксаң әйбәтрәк булыр. Гомереңне саклап калырсың... Юк исә, сине әти-әниеңнең язмышы көтә. Алар миннән кызгануымны сорап үлделәр...

— ЯЛГАНЧЫ! — дип кычкырып җибәрде Һарри, үзен-үзе белештермичә.

Квирелл, Волдеморт Һарриның күрә алсын өчен, аркасы белән алга атлады. Ап-ак чырай хәзер елмая иде.

— Үзәккә үтәрлек, – дип ысылдады ул. – Мин батырлыкны һәрвакыт бәяли белә идем... Малай, син хаклы. Әти-әниең бик кыю кешеләр иде. Мин башта батыр көрәшкән әтиеңне үтердем. Ә әниеңне үтерәсе түгел идем... ул сине коткармакчы булды... Ә хәзер миңа Ташны бир, әниеңнең үлеме заяга булмасын!

— БЕРКАЙЧАН ДА!

Һарри утлы ишеккә таба йөгерде.

— ТОТ АНЫ! – дип кычкырды Волдеморт.

Киләсе мизгелдә Һарри беләзегендә Квиреллның кулын тойды. Һарриның яра эзе энә сыман чәнчеп авырта башлады һәм башы ярылгандай булды. Ул, ычкынырга теләп, кычкырып җибәрде, һәм, ни гаҗәп, Квирелл аны җибәрде. Авыртуның көче бераз кимеде. Һарри ашыгып як-ягына карады, Квиреллны эзләде. Кара канга буялган бармакларына карап каткан профессор авыртуга чыдый алмый иде.

— Тот аны! ТОТ! – дип кычкырды кабат Волдеморт.

Квирелл Һаррига ташланды һәм аны аяктан екты. Һарри нәрсә булганын да

абайлап бетерергә өлгермәде, Квирелл аның өстенә менеп утырган иде инде. Аның куллары Һаррины бугазыннан эләктереп алган иде. Башы авыртуыннан Һарри берни күрмәс булды, әмма шулай да ул Квиреллның авыртуга чыдый алмыйча кычкырганын ишетте.

— Хуҗам, мин аны тотып тора алмыйм... кулларым, минем кулларым!

Квирелл, тезләре белән Һаррины идәнгә терәп, бугазын җибәрде һәм коты очып, учларына карады... Һарри аларның янып чыкканын һәм бер кат тиресе салынгандай кызыл төскә кереп ялтыраганын күрде.

— Алайса үтер аны, җүләр. Шуның белән эшне бетерербез! – дип кычкырды Волдеморт.

Квирелл, Һаррига үлем сихере салырга теләп, кулын күтәрде, тик Һарри, алга сикереп, бармакларын Квиреллның чыраена батырды.

— А-А-А-А!

Квирелл әйләнеп төште. Хәзер аның бите дә янып чыккандай иде, һәм Һарри аңлап алды: Квирелл, тәнен авырттырмыйча, Һаррига кагыла алмый... димәк, Һарриның бердәнбер форсаты – Квиреллны җибәрмәү, сихер салмасын өчен, гел авырттырып тору.

Һарри сикереп торды да Квиреллның кулын эләктереп алды һәм бар көченә кысты. Квирелл акырып җибәрде һәм Һаррины атып бәрергә тырышты... Һарриның башы тагын да сызлый башлады... ул берни күрми... бары Квиреллның ачыргаланып кычкыруы һәм Волдемортның әмере генә ишетелә:

— ҮТЕР АНЫ! ҮТЕР АНЫ!

Башка тавышлар, бәлки, Һарриның башында гына булган сүзләр яңгырый:

— Һарри! Һарри!

Һарри Квиреллның кулы ычкынганын сизде, һәм барысы да югалганын аңлады... бар да караңгылыкка чума иде... аска... аска...

***

Нindидер алтын әйбер нәкъ аның өстендә ялтырап алды. Снитч! Ул аны тотып алмакчы булды, әмма кулларын күтәрү бик авыр иде.

Ул күзен йомып алды. Юк, бу снитч түгел. Бу күзлек икән. Ничек сәер.

Ул янә күзләрен йомып ачты. Караңгыдан Альбус Дамблдорның йөзе килеп чыкты.

— Хәерле көн, Һарри! – диде Дамблдор.

Һарри аңа текәлеп карады да барысын искә төшерде.

— Сэр! Таш! Бу Квирелл иде. Таш анда! Сэр, ашыгыгыз...

— Тынычлан, зинһар, улым. Син бераз заманадан калышасын, – диде Дамблдор. – Таш Квиреллда түгел.

— Алайса кемдә? Сэр, мин...

— Һарри, зинһар өчен, әкренрәк, – ди Дамблдор. – Алайса мадам Помфри мине моннан куып чыгарачак.

Һарри йотып куйды да як-ягына каранды. Ул үзенең хастаханә ягында булуын яңа гына аңлап алды. Һарри ак җәймә ябылган караватта ята иде, ә аның янында торган кечкенә өстәл ярты кибеткә сыярлык тәм-томнардан сыгылган иде.

— Дусларың һәм җанатарларыңнан бүләкләр, – диде Дамблдор, елмаеп. – Җир астында Квирелл белән синең арада булган хәл – зур сер, һәм әлбәттә, бөтен мәктәп аның турында белә. Сүз уңаеннан, шуны да әйтергә кирәк: дусларың Фред белән Джордж Уизли сиңа бүләккә унитаз утыргычын бирергә тырыштылар. Бер шигем юк, алар шул рәвешле синең күңелеңне күрергә теләгәннәрдер. Әмма мадам Помфри бу һигиенага каршы килер дип, аны алып куйды.

— Мин монда күптәнме?

— Өч көн. Мистер Рональд Уизли белән мисс Грейнджер аңга килүеңне белеп, бик сөенерләр. Алар бик борчылалар.

— Тик, сэр, ә Таш ничек соң...

— Синең игътибарыңны җәлеп итеп булмас ахры. Ярар, димәк, Таш турында. Профессор Квирелл ташны синнән тартып ала алмады. Мин нәкъ вакытында килеп җиттем һәм аңа комачауладым, әмма шунысын да әйтергә кирәк: син болай да барын да булдыра идең.

— Сез шунда идегезмени? Сез Һермионаның ябалагын алдыгызмы?

— Без һавада чак кына кисешми калганбыз булса кирәк. Лондонга килеп җитү белән, киткән урыныма кире кайтырга тиешлегемне аңладым. Вакытында килеп җиттем дә Квирелльны өстеңнән алып атырга өлгердем.

— Димәк, ул сез булгансыз.

— Мин соңга калдым дип курыккан идем.

— Әйе, сез, чыннан да аздан гына калдыгыз, – дип ризалашты Һарри. – Ул миннән Ташны тартып алган булыр иде.

— Мин Таш өчен борчылмадым, мин синең өчен курыктым... батырлыгың сине һәлак итә язды бит. Кайсыдыр мизгелдә мин сине һәлак булгансың дип тә уйладым. Ә Ташка килгәндә, ул юк ителде инде.

— Юк ителде? – дип кабат сорап куйды Һарри. – Әмма сезнең дустыгыз, Николас Фламель...

— Димәк, син Николас турында да беләсең? – Дамблдорның тавышына күрә,

ул моңа шат иде. – Син барысын да белешкәнсең, шулай бит? Без Николас белән бераз сөйләшеп алдык һәм, болай эшләсәк, яхшырак булыр дигән нәтиҗәгә килдек.

— Тик ул да, хатыны да үләчәк бит?

— Эшләрен җайлап бетерер өчен җитәрлек Тере суы бар аларда. Аннан соң, әйе, алар үләчәкләр, – Дамблдор, Һарриның шаккаткан йөзен күреп, елмаеп җибәрде.

— Синең кебек яшь кешегә мондый эш гаҗәп булып тоела торгандыр. Әмма Николас белән Перенелла өчен үлем ул – көне буе йөреп арганнан соң йокларга яту белән бер. Яхшы эшләүче акыл өчен үлем ул – чираттагы бер сәяхәт кенә. Беләсеңме, Таш аның кадәр үк искитәрлек әйбер түгел. Күз алдына гына китереп кара: ул син теләгән кадәр акча да, гомер дә бирә ала. Ягъни кеше заты барыннан да бигрәк теләгән ике әйберне тәкъдим итә ул. Әмма бәласе дә шунда аның: кешеләрдә үзләренә иң зыянлы булган нәрсәләрне сайлау сәләте бар.

Һарри, нәрсә әйтергә белмичә ятты. Дамблдор исә, түшәмгә карап, борын төбендә генә нәрсәдер җырлый һәм елмая иде.

— Сэр! – дип эндәште аңа ниһаять Һарри. – Мин монда уйлаган идем… Сэр… әгәр Таш юкка чыгарылган булса да, Вол… ягъни Үзегез-Беләсез-Кем…

— Волдеморт дип эндәш аңа, Һарри. Әйберләрнең үз исемен ата. Исемнән курку әйбердән куркуны көчәйтә.

— Әйе, сэр Волдеморт бит хәзер көчен кайтаруның башка юлын эзлиячәк, дөресме? Ул бит бөтенләйгә юкка чыкмады диюем?

— Юк, Һарри. Ул хәзер дә каядыр йөри, бәлки, кереп урнашыр өчен берәр кеше тәне эзли торгандыр… Ул чын мәгънәсендә җанлы булмаганга, аны үтерү мөмкин эш түгел. Ул Квиреллны үлергә калдырды; ул дошманнарына да, яраннарына да рәхимсез. Һәрхәлдә, Һарри, син аңа куәтен кайтарырга комачауласаң да, икенче юлы да, җиңүгә өмет булмаса да, аңа каршы чыгып көрәшәчәк кеше булуы гына кирәк… әгәр аңа тагын, аннан тагын комачауласалар, ахыр чиктә ул беркайчан да хакимлеген кайтармас.

Һарри, ризалыгын белдерү өчен, башын какты, әмма башы авыртканга туктады һәм сорау бирде:

— Сэр, әгәр сез рөхсәт итсәгез, мин белергә теләгән тагын бер нәрсә бар иде… Әгәр дә сез миңа сөйли алсагыз… минем дөресен беләсе килә иде…

— Дөресенме… — дип авыр сулап куйды Дамблдор. — Хакыйкать гаҗәеп матур һәм искиткеч куркыныч нәрсә, шулай булгач, аңа чиксез саклык белән мөрәҗәгать итәргә кирәк. Шулай да, мин сорауларыңа җавап бирермен, әмма әгәр берәр сәбәп белән җавап бирә алмасам, гафу ит. Мин ялганлый алмыйм.

— Яхшы. Волдеморт әниемне, мине үтерергә комачаулаган өчен генә үтердем, диде. Әмма ни өчен аңа мине үтерергә кирәк булды икән?

Бу юлы Дамблдор тагын да тирәнрәк сулап куйды.

— Кызганыч, Һарри, бу беренче соравыңа җавап бирә алмыйм. Бүген түгел. Хәзер түгел. Кайчан да булса син белерсең... ә әлегә оныт ул турыда, Һарри. Бераз үскәч... Әлбәттә, мин аңлыйм, сиңа болай ошамыйдыр. Әмма әзер булгач, син барысын да белерсең.

Һарри үҗәтләнеп сорамаска булды.

— Ә ник Квирелл миңа кагыла алмады?

— Әниең сине коткарырга теләп һәлак булды. Әгәр дөньяда Волдеморт аңлый алмаган нәрсә бар икән, ул да булса мәхәббәт бу. Әниеңнең сине яратуы кебек көчле мәхәббәтнең эз калдыруын аңламады ул. Юк, яра эзе түгел, ул бөтенләй күренми торган нәрсә. Әгәр сине бик нык яраталар икән, әлеге яраткан кеше үлсә дә, аның яклавы һәрчак синең белән калачак. Сине яклаучы көч тәнеңә үк үтеп кергән. Күңелен нәфрәт һәм комсызлык баскан Квирелл җанын Волдеморт белән бүлешкән, шуңа күрә ул сиңа кагыла алмады. Шулкадәр сафлык белән билгеләнгән кешегә кагылу аны авыртуга дучар итте.

Сүзен тәмамлап, Дамблдор тәрәз төбенә кунган кошны күзәтә башлады, шул рәвешле, Һаррига күз яшьләрен сөртергә вакыт бирде. Тынычлангач, Һарри тагын телгә килде:

— Ә Күренмәс мантия? Аны кем җибәрде соң миңа?

– Кайчандыр әтиең аны миндә калдырган иде, ә мин исә син аны ошатырсың дип уйладым, – Дамблдорның күзләре ялтырап китте. – Файдалы әйбер... Әтиең гадәттә аны, качып кына ашханәгә кереп, берәр тәмле нәрсә алыр өчен файдалана торган иде.

— Тагын бер нәрсә бар әле...

— Әйдә...

— Квирелл Снейп турында...

— Профессор Снейп, Һарри, —дип төзәтте Дамблдор.

— Әйе, дөрес. Әтине күрәлмаганга, ул мине дә яратмый дип аңлатты Квирелл. Бу дөресме?

— Ничек әйтим. Алар бер-берсен өнәмәделәр. Синең белән мистер Малфой кебек үк инде. Аннан соң синең әтиең Снейпка ошамый торган эш эшләде. Снейп аны моның өчен кичерә алмады.

— Нәрсә эшләде?

— Ул аның гомерен коткарды.

— Нәрсә?

— Әйее... – хыялый гына сузып җибәрде Дамблдор. – Кешеләрнең башларын-

да нинди уйлар булуы бик гаҗәп инде, шулай бит? Профессор Снейп синең әтиең алдында әҗәтле булып калуы белән килешә алмады… Минемчә, менә шуңа күрә дә ул быел сине коткарыр өчен, бар көчен куйгандыр. Профессор Снейп шул рәвешле синең әтиеңә үз бурычын кайтаруына ышана иде булса кирәк. Шуннан соң гына ул аны гадәттәгечә күрә алмавын дәвам итә ала иде.

Һарри ишетелгәннәрне аңларга тырышты, әмма баш авыртудан кала бер нәтиҗәгә дә килмәгәч, соңракка калдырырга карар кылды.

— Сэр, – диде ул. – Тагын бер сорау…

— Берәү генәме?

— Мин Көзгедән Ташны ничек алдым соң?

— Ә! Синең бу сорауны бирүеңә мин бик шат. Бу минем иң яхшы идеяләремнең берсе иде, ә моның, икебез арасында гына әйткәндә, бәһасе бар. Беләсеңме, Ташны чынлап торып табарга теләгән кеше – табарга, файдаланырга түгел – моны башкарып чыга ала. Ә калганнар Көзгедә үзләренең тимердән алтын койганнарын яки Тере суы эчкәннәрен генә күрә ала. Кайчагында минем баш миемүземне дә шаккаттыра… Ә хәзергә сораулар җитеп торыр. Әйдә шушы тәм-томнар белән эш итик әле. О! Берти Ботт! Яшь чагында миңа бәхет елмаймаган иде, миңа косык тәме туры килде. Шул көннән башлап бу кәнфитләр миңа кызык түгел. Ә менә монысы өметле күренә, ничек уйлыйсың?

Дамблдор елмаеп җибәрде һәм коңгырт-алтын төстәге конфетны кабып та йотты. Һәм шунда ук тартышып куйды.

— Булмый инде булмагач! Колак сагызы!

* * *

Мадам Помфри, хастаханә табибәсе, бик мөлаем, әмма бик кырыс хатын иде.

— Зинһар өчен, биш минутка гына, – дип үтенде Һарри.

— Юк, ярамый.

— Әмма сез бит минем яныма профессор Дамблдорны керттегез…

— Әлбәттә, әмма монысы бөтенләй башка мәсьәлә. Профессор Дамблдор — мәктәп директоры. Ә хәзер сиңа ял кирәк.

— Мин болай да ял итәм, – дип бирешмәде Һарри. – Мин бит ятып торам…

— Ярар инде алайса, – дип кызганып куйды мадам Помфри. – Әмма төгәл биш минут кына бирәм.

Ул Рон белән Һермионага ишек ачты.

— Һарри!

Һермиона аның муенына сарылырга әзер иде, әмма ярый әле баш тартты:

башы болай да сызлап авырткан Һаррига бер дә рәхәт булмас иде.

— О, Һарри, без инде син… Дамблдор бик борчылган иде…

— Бөтен мәктәп шуның турында гына сөйли, – диде Рон. – Чынлыкта нәрсә булган соң анда?

Чын тарих имеш-мимешләрдән дә сәеррәк һәм кызыграк булган сирәк очрак иде бу. Һарри аларга барысын сөйләп бирде – Квирелл, Көзге, Таш һәм Волдеморт турында. Рон белән Һермиона игътибар белән тыңлап утырдылар. Алар Һарри көткән җирләрдә авызларын бигрәк тә катырак ачтылар, Квиреллның чалмасы астында нәрсә яшеренгән булуын әйткәч, Һермиона бөтенләй кычкырып җибәрде.

— Димәк, Таш башка юк? – дип сорап куйды Рон, Һарри сөйләп бетергәч. – Димәк, Фламель үләчәк?

— Мин дә шул сорауны биргән идем, Ә Дамблдор ни ди… «яхшы эшләүче акыл өчен үлем ул – чираттагы бер сәяхәт кенә».

— Мин һәрвакыт аны акылдан язган дип әйтеп килдем, – диде Рон, иң яраткан тылсымчысының фикеренә сокланып.

— Ә сезнең белән ни булды? – сорады Һарри.

— Мин исән-имин генә кире кайттым, Ронны тәртипкә китердем – бу бер дә җиңел эш булмады, – дип сөйли башлады Һермиона. – Шуннан соң без ябалакханәгә ашыктык. Тик мәктәптән чыкканда Дамблдорның үзен күрдек. Ул барын да белгән иде инде. Ул шуны гына сорап куйды: «Һарри аның артыннан китте, шулаймы?», шуннан өченче катка чапты.

— Ничек уйлыйсың, ул нишләячәгеңне белгән микән? – дип сорады Рон. – Әтиеңнең мантиясен җибәргәч, мин әйтәм?

— Хуш! – дип кабынып китте Һермиона. – Әгәр шулай икән… Бу коточкыч, чөнки сине үтерергә мөмкиннәр иде…

— Юк, алай түгел, – дип җавап бирде Һарри. – Дамблдор – бик сәер кеше. Минемчә, ул миңа мөмкинлек бирергә генә теләгән. Беләсезме, минемчә, ул монда ниләр булганын гел белеп торадыр сыман. Миңа калса, ул безнең нишләргә җыенганыбызны чамалаган, һәм безне туктатасы урында, безне әзерләгән генә. Көзгенең ничек эшләвен белеп алуым да очраклы булмагандыр. Әгәр әзер булсам, Волдеморт белән очрашырга хокукым бар дип уйлагандыр ул.

— Дамблдор чыннан да ычкынган, – диде Рон горурланып. – Тыңла әле, Һарри, теләсәң нишлә, әмма иртәгә уку елы тәмамлану мәҗлесендә син аякта булырга тиеш. Дөрес, балларны санаганнар инде, һәм Слизерин җиңде… соңгы квиддич уенын калдырдың бит инде, синсез безне Каргатырннар тар-мар итте… әмма ризык тәмле булачак.

Шулвакыт бүлмәгә мадам Помфри атылып керде.

— Сез монда унбиш минут утырасыз инде. ЧЫГЫГЫЗ МОННАН! – дип бик

кырыс кына боерды ул.

***

Саташуларсыз үткән тыныч төннән соң Һарри үзен яхшы хис итте.

— Минем бәйрәмгә төшәсе килә, – диде ул тәм-том савытларын тәртипләгән мадам Помфрига. – Мин бара алам бит, шулаймы?

— Профессор Дамблдор сиңа төшәргә ярый диде, – җавап бирде ул коры гына, чөнки аның фикеренчә, Дамблдор мәҗлеснең никадәр зыянлы була алуын аңламый иде. – Сиңа тагын бер кеше килде.

— О, бик яхшы! – диде Һарри. – Кем ул?

Шул ук мизгелдә, Һарриның әйткәннәрен ишеткән төсле, ишектә Һагрид күренде. Бина эчендә ул, гадәттәгечә, бик зур булып күренде. Ул Һарри янына утырды, аңа бер бакты һәм елап җибәрде.

— Монда барысына да мин гаепле... – дип үкседе ул, кулы белән йөзен каплап. – Ул явызга Мамыккайны ничек йоклатырга кирәклеген мин әйттем.! Мин үзем! Ул шуны гына белмәгән, һәм мин аңа үзем сөйләп бирдем! Ә син үлергә мөмкин идең! Шул аждаһа өчен! Үз гомеремдә башка беркайчан да эчмәячәкмен. Мине бөтенләй моннан магллар янына куарга кирәк!

— Һагрид! – дип эндәште Һарри. Ул Һагридның кайгыдан һәм үкенечтән калтырап елавыннан һәм эре-эре күз яшьләренең сакалына тамуыннан тетрәнгән иде. – Тынычлан, ул барыбер барысын да белгән булыр иде. Без бит Волдеморт турында сөйләшәбез. Син аңа берни әйтмәсәң дә ул белер иде.

— Тик сине үтерергә мөмкиннәр иде бит! – дип кычкырды Һагрид. – Һәм аның исемен әйтмә!

— ВОЛДЕМОРТ! — дип бар көченә кычкырды Һарри. Һагридның шундый исе китте ки, ул хәтта елавыннан да туктады. – Мин аның белән очраштым, аның йөзен күрдем, шуңа күрә мин аңа исеме белән эндәшәм. Зинһар, елавыңнан тукта, Һагрид, тынычлан. Без Ташны саклап кала алдык. Таш хәзер юк, Волдеморт аны файдалана алмаячак. Әйдә шоколадлы бака ашап җибәр, миндә алар йөзләгән...

Һагрид тыгылган борынын сөртеп алды да әйтте:

— Ярый искә төшердең әле. Минем сиңа бүләгем бар иде.

— Ас итеннән сэндвич түгелдер бит? – борчылып сорап куйды Һарри, ә Һагрид, ниһаять, елмайды.

— Юк. Кичә Дамблдор миңа шуның өчен махсус ял бирде. Дөресен генә әйткәндә, ул мине эштән куарга тиеш иде, ә ул... кыскасын әйткәндә, мә тот...

Бу күн белән тышланган матур альбом иде. Һарри бик кызыксынып аны ачып җибәрде. Анда тылсымлы фотосурәтләр беркетелгән иде. Һәрбер биттә аңа әти-әнисе елмаеп, сәлам бирә иде.

— Әтиләреңнең мәктәп дусларына ябалаклар салдым, фотосурәтләрен сорадым… синдә бит берсе дә юк… ошыймы?

Һарриның тамагына төер утырды, һәм ул бер сүз дә әйтә алмады, ләкин Һагрид барын да аңлаган иде инде.

***

Кичен Һарри йомгаклау мәҗлесенә үзе генә барды. Мадам Помфри тагын бер кат саулыгын тикшерергә карар кылганга күрә, ул соңга калды, шуңа күрә мәҗлескә төшеп җиткәндә, Олы Зал тулган иде диярлек. Зал Слизеринның көмеш һәм яшел төсләре белән бизәлгән иде. Йортлар Кадәхе өчен ярышта Слизерин инде җиденче тапкыр җиңә, хәзер укытучылар өстәле артындагы диварда да Слизерин еланы төшкән зур әләм тора иде.

Һарри залга керү белән, бөтен зал тып-тын калды. Берникадәр вакыттан соң барысы да кабат сөйләшергә тотынды. Һарри, башын күтәрмичә генә, Гриффиндор өстәле янына килде дә Рон белән Һермиона арасына утырды. Бөтен кешенең аңа карап торуына игътибар итмәскә тырышты ул. Кайберәүләр Һаррины яхшырак күрер өчен, урыннарыннан да торганнар иде.

Бәхеткә каршы, берничә мизгелдән соң Дамблдор пәйда булды. Бөтен кеше дә урыннарына утырды, сөйләшүләр бетте.

— Димәк, тагын бер ел артта калды! – диде Дамблдор күтәренке кәеф белән. – Тик искиткеч бәйрәмне башлар алдыннан, мин сезне үземнең нотыкларым һәм кирәкмәс сөйләшүләрем белән туйдырасым килә әле. Димәк, артта тагы бер уку елы калып бара. Сезнең башларыгыз бераз булса да авырайгандыр дип ышанам. Хәзер аларны яңа елга бушатыр өчен менә дигән җәегез бар. ..

— Ә хәзер, аңлавымча, без Йортлар Кадәхен тапшырырга тиешбез. Арттан башлыйбыз. Дүртенче урынны Гриффиндор алды – өч йөз унике балл. Өченче урында Һаффлпафф – өч йөз илле ике балл, икенче урында Каргатырн йорты – дүрт йөз егерме алты балл. Беренче урында Слизерин – дүрт йөз җитмеш ике балл.

Слизерин өстәлендә утыручылар, дәррәү кубып, шатланып кычкыра һәм кул чаба башлады. Һарри Драко Малфойның касә белән өстәлгә сугуын күрде.

Бу күңел кайтаргыч күренеш иде.

— Әйе, әйе, сез бик әйбәт тырыштыгыз, – диде Дамблдор. – Тик шулай да без соңгы вакыйгаларны исәпкә алырга тиешбез.

Зал тып-тын калды. Слизериннарның балкуы сүнә төште.

— Димәк, — дип дәвам итте Дамблдор. – Минем тапшырасы берничә баллым калган. Нәрсә әле монда… Әһә…

— Мистер Рональд Уизлидан башлыйк…

Рон кызарды һәм кояшта янып беткән редискага охшап калды.

— ...Һогвартс мәктәбе күп еллар күрмәгән искиткеч оста шахмат уены өчен Гриффиндор йортына илле балл бирәм.

Гриффиндорныкылар утырган өстәл артындагы тавышлар тылсымлы түшәмгә кадәр барып җиткәндә, хәтта түшәмдәге йолдызлар да селкенгәндәй булды. Һарри Персиның башка префектларга мактануын ишетте:

— Бу минем энем, беләсезме? Иң кечкенә энем! МакГонагаллның шахматларын җинде!

Ниһаять, яңадан тынлык урнашты.

— Алга таба... мисс Һермиона Грейнджер, – диде Дамблдор. – Ялкын каршында салкын мантыйк эшен күрсәткәне өчен мин Гриффиндорга тагын илле балл бирәм.

Һермиона кулы белән битен каплады. Һарри Һермиона елап җибәргәндер дип уйлады. Ә гриффиндорлар исә акыдан язганнар иде бугай – алар яңа гына йөз балл җыйдылар бит!

— Һәм ниһаять, мистер Һарри Поттер, — дип игълан итте Дамблдор, һәм залда тынычлык урнашты. – Искиткеч түземлек һәм сокландыргыч кыюлыгы өчен, Гриффиндор йортына алтмыш балл бирәм.

Колак тондыргыч шау-шу купты. Саный да, кычкыра да белгән кешеләр хәзер Гриффиндорның дүрт йөз җитмеш ике баллы барлыгын аңладылар, хәзер алар Слизерин белән тигезләштеләр. Эһ, әгәр Дамблдор Һаррига тагын бер балл биргән булса, алар Йортлар Кадәхен алга да булырлар иде...

Дамблдор кулын күтәрде. Зал тынычлана төште.

— Батырлыкның төрлесе була, – Дамблдор елмая иде. – Дошманга каршы көрәшер өчен зур батырлык таләп ителә, әмма дусларга каршы торыр өчен дә шулкадәр үк батырлык кирәк. Шуңа күрә мин мистер Невилл Лонгботтомга ун балл бирәм.

Олы Залның ишеге артында берәрсе торса, һичшиксез, монда нидер шартлаган дип уйлар иде. Гриффиндор өстәле артындагы тавышлар шулкадәр көчле иде! Һарри, Рон һәм Һермиона, сикереп торып, көтмәгәндә ишелеп төшкән бәхетеннән агарып киткән һәм аны кочакларга тотынган иптәшләре астында калган Невиллны котладылар. Моңарчы аның Гриффиндор өчен бер балл да ота алганы булмады. Һарри, кычкыруын дәвам итеп, терсәге белән Ронның кабыргасына төртте һәм Малфойга ымлады. Драко бөтен гәүдәсенә катыру әфсене җибәрелгән сыман боегып утыра иде.

— Димәк, – дип кычкырды Дамблдор, Слизеринның җиңелүенә сөенгән Каргатырн белән Һаффлпаффның да алкышларын туктатырга тырышып. – Бизәкләрне үзгәртергә кирәк.

Ул кул чапты, һәм яшел әләмнәр алга, көмеш төсләр алтынга әйләнде, елан юкка чыкты, ә аның урынына зур Гриффиндор арысланы пәйда булды. Снейп, газаплана-газаплана елмаеп, профессор МакГонагаллның кулын кысты. Бер

мизгелгә Һарри белән Снейпның карашлары очрашты. Шул вакыт ул Снейпның аңа карата булган мөнәсәбәте әз генә дә үзгәрмәгәнен аңлады. Ләкин Һарриның хәзер бу борчымый иде. Киләсе елда тормыш тагын тәртипкә киләчәк, яисә инде, Һогвартста мөмкин булган тәртипкә килә язачак дигән хис-сиземләү бар иде.

Бу кич Һарриның тормышында иң бәхетле кич иде, квиддичта җиңүеннән, Раштуадан яки хәтта тау троллен бәрүдән дә яхшырак иде бу кич. Әлеге кичне ул беркайчан да онытмасын белә иде.

***

Имтиханнарның нәтиҗәләре игълан ителмәгәнлеге Һарриның башыннан чыккан иде, әмма аңа борчыласы да булмады.. Ни гаҗәп, алар Рон белән әйбәт билгеләр алдылар, ә Һермиона исә иң яхшы укучы булып чыкты. Хәтта Невилл да имтиханын бирә алган: аның үләннәр дәресендә алган яхшы билгесе төнәтмәләрдә тәмам батуын каплаган. Һарри белән Рон әшәке, явыз, җүләр Гойлны куырлар дип өметләнгәннәр иде. Тик ул да ничектер имтиханны биреп чыккан. Бу күңелле түгел иде, тик Рон әйтүенчә, бөтен әйберне дә берьюлы алып булмый шул.

Көтмәгәндә генә киштәләр дә бушады, чемоданнар да җыелды, Невиллның бакасы да бәдрәф почмагында табылды. Барлык укучыларга да җәйге ял вакытында тылсым белән шөгыльләнмәскә дип кисәтүләр тараттылар («Шулар турында онытырлар дип гел хыялланам», – дип моңсу гына зарланды Фред Уизли). Һагрид килде һәм аларны көймәләрдә күлнең теге ярына чыгарды. Көлешә-көлешә Һогвартс-экспресска утырдылар, поезд тәрәзәсеннән күренгән кыргый табигать матур тигез кырлар һәм чиста өйләр белән алышынды. Магглларның кечкенә шәһәрләре яныннан узганда, алар «Берти Боттның Төрле Тәмдәге Борчакларын» ашадылар. Ә аннары тылсымчы мантияләрен салып, куртка һәм пәлтәләрен киделәр, озак та үтмәстән, Кингс-Кросс станциясенең тугыз һәм дүрттән өч платформасына килеп җиттеләр.

Платформадан чыгар өчен шактый гына вакыт кирәк булды. Магглларның игътибарын җәлеп итмәс өчен, карт кына станция караучысы балаларны икешәр, өчешәр генә чыгарды. Әгәр дә берьюлы бер көтү кеше дивардан килеп чыкса, магглар аларны күрми калмаслар иде шул.

— Сез бу җәйне безгә килергә тиеш, – диде Рон. – Икегез дә. Мин сезгә ябалак җибәрермен.

— Рәхмәт, – диде Һарри. – Миңа нәрсәне дә булса өметләнеп көтәргә кирәк бит инде.

Тышка, магглар дөньясына чыгып җиткәнче, аларны кат-кат этәләр һәм төрттеләр. Кайбер кешеләр кычкырып калалар иде:

— Сау бул, Һарри!

— Күрешкәнче, Поттер!

— Һаман да данлыклы әле син, – дип көлеп куйды Рон.

— Мин кайтасы җирдә алай түгел, ышан миңа, – җавап бирде Һарри.

Ул, Рон һәм Һермиона дивар аша бергәләп чыктылар.

— Менә ул, әни, кара!

Бу Ронның кечкенә сеңлесе Джинни Уизли иде, әмма ул Ронга күрсәтми иде.

— Һарри Поттер! – дип чинады Джинни. – Әни, кара! Мин аны күрәм.

— Әкренрәк, Джинни. Бармак белән күрсәтмиләр, матур түгел.

Миссис Уизли аларга елмаеп карады.

— Җиңел ел түгел иде бу, ә? – диде ул.

— Әйе, – диде Һарри. – Тәм-томнар һәм свитер өчен бик зур рәхмәт сезгә, миссис Уизли.

— Ай, рәхмәтләр кирәкми, кадерлем минем, – диде ул.

— Син әзерме инде?

Ә бу тавыш Вернон абыйныкы иде. Ул нәкъ узган елдагыча кызыл битле, мыеклы һәм, гади кешеләр белән тулган станциядә ябалаклы читлек тоткан Һаррины күргәнгә, ачулы иде. Аның артында Һаррига котлары очып карап торучы Петуния апа белән Дадли баскан иде.

— Сез Һарриның туганнары булса кирәк! – дип сәламләде аларны миссис Уизли.

— Күпмедер дәрәҗәдә, әйе, – диде Вернон җизни. – Малай, ашык, без сине көне буе көтеп торырга җыенмыйбыз.

Вернон абый кырыйга китте, ә Һарри Рон белән Һермиона ягына борылды.

— Җәй беткәч күрешербез алайса.

— Синең ялларың... эээ... күңелле булыр дип өметләнәм, – диде Һермиона, Вернон җизнигә шикләнеп карап куеп. Ул кемнең дә булса шулкадәр әдәпсез була алуына шаккаткан иде.

— Шикләнмәгез дә! – диде Һарри, һәм алар, гаҗәпләнеп, аның елмайган йөзенә карадылар. – Өйдә тылсымларга ярамаганын белмиләр бит алар. Шулай булгач, Дадли белән бик күңелле ял итәчәкбез әле…

ЭЧТӘЛЕК

Хаталар булса, яз:
bez@giylem.pro